

การเติบโตและการเรียนรู้: การศึกษาผ่านการดัดแปลง
เทวตำนานกรีกและโรมันในนวนิยายชุด เพอร์ซี แจ็คสัน ของ ริค โรเจอร์แดน

นายสุรัฐ เพชรนิรันดร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COMING OF AGE: A STUDY OF GREEK AND ROMAN MYTHOLOGY ADAPTATION
IN RICK RIORDAN'S *PERCY JACKSON* NOVELS

Mr. Surat Pechnirandorn

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

Copyright of Chulalongkorn University

สุรัฐ เพชรนิรันดร : การเติบโตและการเรียนรู้: การศึกษาผ่านการดัดแปลงเทวดำนานกรีกและโรมันในนวนิยายชุด เพอร์ซี แจ็คสัน ของ ริค ไรเออร์แดน (COMING OF AGE: A STUDY OF GREEK AND ROMAN MYTHOLOGY ADAPTATION IN RICK RIORDAN'S PERCY JACKSON NOVELS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร, 149 หน้า.

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาการดัดแปลงเทวดำนานกรีกและโรมันเพื่อนำเสนอการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครเด็กที่อยู่ในสังคมอเมริกันร่วมสมัยในนวนิยายชุด เพอร์ซี แจ็คสัน ของริค ไรเออร์แดน

ผลการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ดัดแปลงเทวดำนานกรีกและโรมันมาใช้นำเสนอการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครในเรื่อง การเติบโตนี้สะท้อนจากความคิดและการมองโลกที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการออกเดินทาง การเติบโตและเรียนรู้ปรากฏในประเด็นครอบครัว บั๊จเจกบุคคลและสังคม ประเด็นแรกคือการเติบโตด้านทัศนคติของครอบครัว ตัวละครเกิดการเรียนรู้ที่จะยอมรับในครอบครัวหลากหลายรูปแบบที่ไม่ใช่เพียงครอบครัวเดียวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงครอบครัวแตกแยก ครอบครัวทางเลือก ครอบครัวที่มีสมาชิกพิการ และครอบครัวหลากหลายเชื้อชาติ ประเด็นต่อมาคือการเติบโตในระดับบั๊จเจกบุคคลและสังคม ตัวละครไม่เพียงเรียนรู้ความเป็นพลเมืองที่ดีในสังคมอเมริกันด้วยการยอมรับความเสมอภาคของชายและหญิงรวมถึงบุคคลผู้มีความหลากหลายทางเพศเท่านั้น แต่ยังเรียนรู้ความเป็นพลเมืองด้วยการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและการตระหนักรู้อันตรายจากบริโภคนิยม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อ นิสิต

สาขาวิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2557

5580181922 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEYWORDS: GREEK / ROMAN / MYTHOLOGY / FANTASY / COMING OF AGE / HERO SURAT PECHNIRANDORN: COMING OF AGE: A STUDY OF GREEK AND ROMAN MYTHOLOGY ADAPTATION IN RICK RIORDAN'S *PERCY JACKSON* NOVELS. ADVISOR: ASSOC. PROF. TRISILPA BOONKHACHORN, Ph.D., 149 pp.

This thesis's objective is to study the coming of age of children characters who live in contemporary american society in Rick Riordan's Percy Jackson novels.

The study shows that the author adapts Greek and Roman mythology to represent the coming of age of the characters, reflected from the change of their thought about family and society after their journey. The coming of age is about the attitudes towards family, individual and social issues. Firstly, the family issue, the characters learn to accept various types of family, which do not conform to the social norm -- broken family, family by choice, family with disabled members, and multiracial family. Secondly, the attitude towards individuality and society, the characters not only learn to be good citizens in American society by accepting equality and diversity of gender, but also learn to be active citizens by participating in environmental issue and being aware of the danger of consumerism.

Department: Comparative Literature Student's Signature

Field of Study: Comparative Literature Advisor's Signature

Academic Year: 2014

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ ดร. ตริศิลป์ บุญขจร อาจารย์ที่ปรึกษาผู้คอยให้คำแนะนำและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขในการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์ ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์ กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติศักดิ์ เกิดอรุณสุขศรี สำหรับคำชี้แนะอันมีค่าต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบผู้ให้การอบรมสั่งสอนและมอบความรู้ทางศาสตร์วรรณคดีอันลึกซึ้งให้ผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	5
1.6 วิธีดำเนินการค้นคว้าวิจัย.....	5
1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
บทที่ 2.....	19
นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน: ภูมิล้างและโครงโมโนมิท (Monomyth).....	19
2.1 ชีวิตและผลงานของผู้แต่งนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน.....	19
2.2 การดัดแปลงนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสันในสื่ออื่นๆ.....	23
2.3 การเติบโตและการเรียนรู้ในวรรณกรรมเยาวชน.....	24
2.4 นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสันตามโครงโมโนมิทของโจเซฟ แคมป์เบล.....	27
2.4.1 ตัวละครหลักในเพอร์ซี แจ็คสัน.....	31
2.4.2 เล่มที่ 1 เดอะไลทนิ่ง ทีฟ.....	32
2.4.3 เล่มที่ 2 เดอะซี ออฟ มอนสเตอร์.....	34

2.4.4 เล่มที่ 3 เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส	34
2.4.5 เล่มที่ 4 เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปปีร์นธ์	35
2.4.6 เล่มที่ 5 เดอะ ลาส โอลิมเปีย	36
บทที่ 3.....	38
การเติบโตและการเรียนรู้สู่นิยามครอบครัวแบบใหม่.....	38
3.1 ลักษณะครอบครัวอเมริกันในบริบทสังคมและเศรษฐกิจตั้งแต่ยุคอาณานิคมอังกฤษถึงปัจจุบัน.....	39
3.1.1 ครอบครัวอเมริกันจากยุคอาณานิคมถึงครอบครัวเดี่ยวในทศวรรษ 1950	40
3.1.2 ความเปลี่ยนแปลงของครอบครัวอเมริกันร่วมสมัย: จากครอบครัวเดี่ยวสู่รูปแบบครอบครัวที่หลากหลาย	46
3.2 เทวดำนานเพอร์ซีอุส: การยอมรับครอบครัวที่แตกแยก	50
3.3 เทวดำนานโครนอสและครอบครัวทางเลือก.....	58
3.4 ครอบครัวที่สมาชิกมีความบกพร่องหรือพิการ	64
3.4.1 ยักษ์ไซคลอปส์: ผู้มีความผิดปกติทางสติปัญญา	65
3.4.2 ภาวะดิสเลกเซียและสมาธิสั้น: การเติบโตและเรียนรู้ในห้องเรียน	70
3.5 ฮาเดสและเทพองค์รอง: ครอบครัวหลายเชื้อชาติ	72
3.5.1 โอลิมปัส: สถาบันครอบครัวที่กีดกันเชื้อชาติอื่น	75
3.5.2 ตัวละครเชื้อชาติอื่นที่ถูกกีดกันในสังคมอเมริกัน.....	78
3.5.2.1 ฮาเดส: จุดเริ่มต้นความพยายามต่อครอบครัว	78
3.5.2.2 ไมนอสกับบุตรของฮาเดส: การก้าวข้ามความพยายาม.....	81
3.5.2.3 บุตรของเนเมซิส: การเรียกร้องการปฏิบัติที่ยุติธรรม.....	84
3.6 เฮราและเฮเฟสตุส: การตั้งคำถามสถาบันครอบครัวแบบเดิม.....	86
3.7 เทพีเฮสเทีย: การเปิดใจรับฟังของคนในครอบครัวสู่นิยามของครอบครัวแบบใหม่.....	88

บทที่ 4.....	94
ผู้อุดมคติใหม่: สำนักพลเมืองของเยาวชนในสังคมประชาธิปไตย.....	94
4.1 การมีส่วนร่วมในฐานะพลเมือง.....	94
4.1.1 แซเทอร์: การตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและจุดเริ่มต้นของการมีส่วนร่วมของ เยาวชน.....	96
4.1.2 ความตายของเทพเจ้าแพน: เด็กที่เติบโตในฐานะพลังที่จะเปลี่ยนแปลงสังคม.....	100
4.1.3 บริโคนิยมในสังคมอเมริกัน.....	105
4.1.3.1 ร้านขายสินค้าแฟชั่นไฮสกับไฮดรา.....	106
4.1.3.2 เซอร์ซี: บริโคนิยมกับเรือนร่าง.....	108
4.2 การวิพากษ์และการสนับสนุนความเสมอภาคทางเพศ.....	111
4.2.1 เฮอร์คิวลีส: การวิพากษ์ค่านิยมความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัว.....	111
4.2.2 แดดาลัส: ศักยภาพผู้หญิงกับความรู้อ.....	124
4.2.3 อาร์เทมิด: ชุมชนหญิงรักหญิง.....	129
บทที่ 5.....	135
บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	135
รายการอ้างอิง.....	144
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	149

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณกรรมชุดเพอร์ซี แจ็คสัน (Percy Jackson) ของริค ไรเออร์แดน (Rick Riordan) ซึ่งประกอบด้วย **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** (The Lightning Thief) **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์ส** (The Sea of Monsters) **เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส** (The Titan's Curse) **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลบีรินท์** (The Battle of the Labyrinth) **เดอะ ลาส โอลิมเปีย** (The Last Olympian) เป็นเรื่องราวของเด็กชายชื่อเพอร์ซี แจ็คสัน ได้ค้นพบตัวตนที่แท้จริงอันเชื่อมโยงกับเทพตำนานกรีกและโรมันนั่นคือเขาเป็นมนุษย์กึ่งเทพ การค้นพบตัวตนทำให้เพอร์ซีได้ออกเดินทางกับเพื่อนที่เป็นมนุษย์กึ่งเทพคนอื่นเพื่อช่วยปกป้องสหรัฐอเมริกาจากการรุกรานของไตตันโครนอส

ความสำเร็จของนวนิยายชุดนี้เป็นที่ประจักษ์ด้วยการได้รับคำวิจารณ์ในด้านดีจากสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทมส์ (New York Times) นิตยสารบุ๊กลิสต์ (Book List) นิตยสารสกูล ไลบรารี เจอรัลด์ (School Library Journal) โดยหนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทมส์ ได้เขียนชื่นชมนวนิยายเล่มแรกคือ **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** ว่ามีการดำเนินเรื่องที่สมบูรณ์แบบ มีเหตุการณ์ตื่นเต้นตลอดเวลา อีกทั้งแสดงให้เห็นปริศนาลึกลับของเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง ฉากแอคชั่นต่างๆ ถูกใส่เข้ามาไม่มากเกินไปจนจำและเป็นและใช้เทพตำนานเป็นแหล่งอ้างอิงในการดัดแปลงฉากดังกล่าว รวมถึงอารมณ์ขันของไรเออร์แดนได้ทำให้เรื่องราวของตำนานกรีกที่ถูกดัดแปลงมานี้ดูไม่น่าเบื่อเหมือนคำสอนเนื่องจากประสบการณ์การสอน 15 ปี ที่เขาได้สอนในโรงเรียนมัธยมทำให้เขาเข้าใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่สนุกสำหรับผู้อ่านของเขา¹

¹ Polly Shulman, "Harry Who?," nytimes.com,

<http://www.nytimes.com/2005/11/13/books/review/13shulman.html?pagewanted=all>.

นิตยสารสกุล ไลบรารี เจอนัล ได้ลงบทวิจารณ์ **เดอะ ไลท์นิ่ง ทีฟ** โดยกล่าวว่านวนิยายเล่มนี้มีจังหวะดำเนินเรื่องที่รวดเร็วจนทำให้ผู้อ่านไม่สามารถคาดเดาการกระทำต่างๆ ของตัวละครได้ง่ายเกินไป เพอร์ซีมีภารกิจหลักในนวนิยายคือการค้นหาว่าตัวของเขาเป็นใคร โดยระหว่างทางยังมีประเด็นมากมายที่นวนิยายหยิบยกขึ้นมา เช่น ครอบครัว ความเชื่อใจ สงคราม สิ่งแวดล้อม ความฝันและการตระหนักรู้ อีกทั้งผู้อ่านที่มีประสบการณ์มากพอจะสามารถมองเห็นการวิพากษ์วิจารณ์แง่มุมทางสังคมอันละเอียดอ่อนได้²

การรู้จักตัวเองและประเด็นต่างๆ ที่บทวิจารณ์ข้างต้นกล่าวถึงคือสิ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าควรค่าแก่การศึกษาเนื่องจากประเด็นดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครเด็กซึ่งนับเป็นองค์ประกอบสำคัญของวรรณกรรมเยาวชน เนื่องจากวรรณกรรมเยาวชนตามคำนิยามของคาร์ล เอ็ม ทอมลินสัน (Carl M. Tomlinson) และแคโรล ลินช์ บราวน์ (Carol Lynch Brown) คือวรรณกรรมที่พูดถึงประเด็นที่สำคัญหรืออยู่ในความสนใจของเยาวชน³

นอกจากนี้นวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน** ยังจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่มีองค์ประกอบของความเหนือจริงโดยความเหนือจริงนั้นมาจากการดัดแปลงเทพตำนานกรีก-โรมันมาใช้สร้างเรื่องราว ตัวละครที่เป็นเทพเจ้าหรืออสูรกายในเทพตำนานต่างถูกเขียนขึ้นใหม่ว่ามีตัวตนจริงอยู่ในสังคมยุคปัจจุบัน ตลอดจนการผจญภัยของตัวละครเอกในเทพตำนานต้องพบเจอกับของวิเศษหรือการทำภารกิจซ้ำรอยแบบเดียวกับวีรบุรุษอย่างเพอร์ซีจัส แจสัน โอดิสซีย์อูสและวีรบุรุษคนอื่นๆ ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาและเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเนื้อเรื่องได้โดยง่ายเพราะเทพตำนานกรีก-โรมันเป็นเรื่องเล่าสากลและเป็นหัวข้อที่นักเขียนวรรณกรรมเยาวชนในสหรัฐอเมริกานิยมนำมาสร้างเรื่องราวจนประสบความสำเร็จมาเป็นเวลานาน⁴ ตั้งแต่หนังสือบอกเล่าเทพตำนานกรีกสำหรับเด็กของนาธานีล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) ที่ชื่อว่า *The Wonder Book for Boys and*

² "Editorial Review," amazon.com,

http://www.amazon.com/gp/product/0786838655?ie=UTF8&isInIframe=1&n=283155&redirect=true&ref_=dp_proddesc_0&s=books&showDetailProductDesc=1#iframe-wrapper.

³ Carl M. Tomlinson and Carol Lynch-Brown, *Essentials of Children's Literature* (Boston: Allyn and Bacon, 1996), 2.

⁴ Sheila Murnaghan, "Classics for Cool Kid," *Classical World*, no. 104 (2011): 339-53.

Girls และ Tanglewood Tales กระทั่งมาถึงการวางจำหน่ายของ **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2005 จนจบเรื่องราวของตัวละครเอกคือเพอร์ซี แจ็คสัน ในเล่มที่ 5 **เดอะ ลาส โอลิมเปีย** ซึ่งออกวางจำหน่ายในปี ค.ศ. 2009 นวนิยายชุดนี้ไม่ใช่เพียงดัดแปลงเทวดำนานเพื่อสร้างความบันเทิงให้ผู้อ่านเท่านั้น แต่การดัดแปลงในนวนิยายชุดนี้ยังสอดแทรกสาระหรือสื่อถึงคุณค่าบางอย่างอันส่งผลต่อการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครเยาวชนในเรื่องด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจในประเด็นของการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครเยาวชนใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** ที่แสดงให้เห็นสภาวะการเปลี่ยนผ่านของตัวละครเด็ก จากเด็กผู้แปลกแยกจากสังคมและครอบครัวไปสู่การเติบโตทางความคิดและตระหนักถึงความสำคัญของครอบครัวตั้งแต่การยอมรับความหลากหลายของครอบครัวไปจนถึงการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมสังคมในแง่มุมต่างๆ ทั้งการเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่นและการตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพย์สินสมบัติร่วมของคนในสังคม ทั้งหมดนี้นวนิยายได้ใช้เทวดำนานกรีกและโรมันมาดัดแปลงเพื่อนำเสนอให้เห็นถึงการเติบโตและการเรียนรู้ของตัวละครเยาวชนในเรื่อง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาการดัดแปลงเทวดำนานกรีก-โรมันในการนำเสนอสภาวะเติบโตทางความคิดเกี่ยวกับครอบครัวและสังคมของตัวละครเยาวชนในนวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** ของริค ไรเออร์แดน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** ของ ริค ไรเออร์แดน ประกอบด้วย **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** (2005) **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์ส** (2006) **เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส** (2007) **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปปีร์นัท** (2008) **เดอะ ลาส โอลิมเปีย** (2009) นวนิยายชุดนี้นำเทวดำนานกรีก-โรมันมาปรับใช้เพื่อนำเสนอการเติบโตและการเรียนรู้ของตัวละครเยาวชน ตัวละครดังกล่าวเผชิญกับความแปลกแยกจากครอบครัวและสังคม แต่ในที่สุดได้ตระหนักถึงความสำคัญของครอบครัวและเรียนรู้ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยของงานนี้จะศึกษานวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน ซึ่งประกอบด้วยนวนิยายทั้งหมด 5 เล่มเท่านั้น โดยจะไม่นับรวมงานที่ดัดแปลงจากนวนิยายชุดนี้ในสื่อรูปแบบอื่นและงานที่ออกตามมาภายหลังเพื่อช่วยเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายชุดนี้ทั้งหมด เช่น ภาพยนตร์ นวนิยายภาพ เป็นต้น หนังสือทั้ง 5 เล่มมีดังนี้

- 1) Rick Riordan. **Percy Jackson & The Lightning Thief**. Percy Jackson and the Olympian Series. The United States of the America: Disney Hyperion, 2005.
- 2) Rick Riordan. **Percy Jackson & The Sea of Monsters**. Percy Jackson and the Olympian Series. The United States of the America: Disney Hyperion, 2006.
- 3) Rick Riordan. **Percy Jackson & The Titan's Curse**. Percy Jackson and the Olympian Series. The United States of the America: Disney Hyperion, 2007.
- 4) Rick Riordan. **Percy Jackson & The Battle of the Labyrinth**. Percy Jackson and the Olympian Series. The United States of the America: Disney Hyperion, 2008.
- 5) Rick Riordan. **Percy Jackson & The Last Olympian**. Percy Jackson and the Olympian Series. The United States of the America: Disney Hyperion, 2009.

หนังสือทั้ง 5 เล่ม มีแปลเป็นภาษาไทยครบทั้งหมดโดยดาวิช ชาญชัยวานิช พิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอนเทอร์ บুকส์ (Enter Books) โดยใช้ชื่อว่า 1. เพอร์ซี แจ็คสันกับสายฟ้าที่หายไป 2. เพอร์ซี แจ็คสันกับอภรรพ์ทะเลปิศาจ 3. เพอร์ซี แจ็คสันกับคำสาปแห่งไททัน 4. เพอร์ซี แจ็คสันกับปริศนาเขาวงกต 5. เพอร์ซี แจ็คสันกับเทพองค์สุดท้าย แต่ในงานนี้

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์และอ้างอิงโดยอาศัยตัวบทภาษาอังกฤษเป็นหลัก ส่วนการอ้างอิงถึงตัวบทที่เป็น การแปลจะขออ้างอิงจากหนังสือฉบับแปลเป็นภาษาไทยแล้ว

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมเยาวชนที่ใช้เรื่องเล่าการผจญภัยของวีรบุรุษใน วรรณกรรมกลุ่มอื่นต่อไป

1.6 วิธีดำเนินการค้นคว้าวิจัย

- 1) สืบหาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร ข้อมูลออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต งานวิจัยต่างๆที่ เกี่ยวข้อง
- 2) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
- 3) สรุปผลการวิเคราะห์และจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มวิทยานิพนธ์

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะขอแยกเป็น 2 ประเภทคืองานศึกษาที่กล่าวถึงนวนิยาย ชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** โดยตรงและงานศึกษาการดัดแปลงเทวดาในงานเขียนสมัยใหม่ เท่าที่ ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน** นั้น พบว่างานศึกษา อย่างเป็นทางการที่ครอบคลุมนวนิยายชุดนี้ทั้งชุดโดยตรงยังมีจำนวนไม่มากนักอาจเนื่องมาจาก ตอนจบของนวนิยายชุดนี้คือเล่มที่ห้าที่ได้ออกวางจำหน่ายในปี 2009 งานศึกษาที่กล่าวถึงจึง อาจอยู่ในขั้นตอนของการดำเนินการหรือเน้นให้ความสำคัญกับตัวบทเล่มแรกคือ **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** มากกว่าที่จะเป็นการวิเคราะห์ภาพรวมของนวนิยายชุดนี้ทั้งหมด

ในบรรดางานศึกษาที่กล่าวถึงนวนิยายชุดนี้โดยตรงสามารถรวบรวมได้ 5 ชิ้น ได้แก่

- 1) งานศึกษาเรื่อง The Function of Gods in Modern Children's Literature: A Content Analysis of the Gods' Roles in Rick Riordan's Percy Jackson and the

Olympians Series (2009) ของอลิสซา เอ็ม เช็คไก (Alyssa M. Checkai)⁵ เป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์หน้าที่หรือการทำงานของเทพเจ้าในนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน โดยสามารถแยกบทบาทการทำงานของเทพเจ้าในเรื่องได้ 5 บทบาท คือ

1.1 Helper หรือผู้ให้ความช่วยเหลือตัวละครต่างๆในเรื่องซึ่งเป็นอนุภาคที่สามารถพบได้ทั่วไปในเรื่องเล่าตำนานปรัมปรา เทพเจ้าในเรื่องมักทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำสนับสนุน มอบของขวัญพิเศษที่จำเป็นหรือบางครั้งก็กำจัดอุปสรรคให้กับตัวละครเด็กในเรื่อง

1.2 Opponent หรือการแสดงออกอย่างเป็นปฏิปักษ์ต่อตัวละครไม่ใช่เพียงแค่เทพเจ้าจะมีบทบาทในฐานะผู้ช่วยเหลือเท่านั้น เทพเจ้าสามารถเป็นปฏิปักษ์หรืออุปสรรคให้กับตัวละครเด็กในเรื่องได้เช่นกันตั้งแต่ระดับธรรมดาไปจนถึงระดับรุนแรง ตัวอย่างเช่นเทพเจ้าไดโอนีซุสที่เป็นผู้คุมค่ายฮาล์ฟบลัดที่เพอร์ซีอาศัยอยู่จะคอยขัดขวางการกระทำของเพอร์ซี หรือเทพเจ้าอาเรสที่เพอร์ซีจำเป็นต้องสู้ด้วยในเล่มแรก

1.3 Manipulator เป็นผู้คอยบงการการกระทำของผู้อื่น เทพเจ้าในหนังสือเล่มนี้มีอำนาจในการบันดาลหรือควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้ เช่น เพอร์ซีรู้สึกโกรธเมื่อเขาได้อยู่ใกล้กับอาเรสเนื่องจากความเป็นเทพเจ้าแห่งสงครามได้ส่งอิทธิพลถึงจิตใจของเขา

1.4 Enabler หรือผู้คอยมอบอำนาจให้แก่ตัวละครเพื่อใช้ทำงานบางอย่างซึ่งเป็นสิ่งที่พบได้บ่อยครั้งเมื่อเทพเจ้าต้องการให้ตัวละครเด็กสามารถฝ่าฟันอุปสรรคได้ ไม่เว้นแม้แต่วิธีการปฏิบัติ หรือบางครั้งก็มอบอำนาจเพื่อเป็นของรางวัลเช่นการที่เพอร์ซีได้รับข้อเสนอจากซุสว่าเขาจะได้รับชีวิตที่เป็นอมตะหากเขาต้องการในตอนสุดท้าย

1.5 Beneficiary หรือผู้ได้รับประโยชน์จากตัวละครอื่น เทพเจ้าในเรื่องไม่ได้เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือตัวละครเพียงฝ่ายเดียว แต่ยังเป็นผู้ได้รับความช่วยเหลือด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะในเล่มสุดท้าย

⁵ Alyssa M. Checkai, "The Function of Gods in Modern Children's Literature: A Content Analysis of the Gods' Roles in Rick Riordan's Percy Jackson and the Olympians Series" (University of North Carolina at Chapel Hill, 2009).

ดังจะเห็นว่างานวิจัยชิ้นนี้ให้ความสำคัญกับตัวละครเทพเจ้าในฐานะการทำงานหลายรูปแบบในตัวบทซึ่งไม่ได้กล่าวถึงประเด็นเกี่ยวกับครอบครัวหรือสังคมที่งานวิจัยนี้จะนำเสนอ

2) บทความเรื่อง *The Adventure of the Hero Percy Jackson: An Analysis of the Percy Jackson and the Olympians Series* (2011) ของ เอมิลี เชียง (Emily Chiang)⁶ ซึ่งประยุกต์ใช้โครงเรื่องวีรบุรุษที่ โจเซฟ แคมป์เบล (Joseph Campbell) ได้ศึกษาเรื่องเล่าและตำนานทั่วโลก จากนั้นจึงสรุปว่าการเดินทางของวีรบุรุษสามารถแบ่งช่วงออกได้เป็น 3 ช่วงใหญ่ นั่นคือ จากโลกเดิม (Departure) ก้าวข้าม (Initiation) และ หวนคืน (Return) ซึ่งโครงเรื่องลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับโครงเรื่องวีรบุรุษในนวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** แต่การวิเคราะห์การนำโครงเรื่องวีรบุรุษมาใช้ในบทความยังไม่ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการและการเติบโตด้านทัศนคติของตัวละคร อีกทั้งไม่ใช่การศึกษาที่เชื่อมโยงกับบริบททางสังคมของสหรัฐอเมริกา เป็นเพียงการแสดงให้เห็นว่านวนิยายชุดนี้มีการเดินทางที่เป็นไปตามโครงของโมโนมิทเท่านั้น แต่มีประโยชน์ในฐานะเป็นตัวอย่งของการปรับใช้แนวคิดโมโนมิทกับตัวบท **เพอร์ซี แจ็คสัน**

3) งานวิจัย *"A God Buys Us Cheeseburgers": Rick Riordan's Percy Jackson Series and Education's Culture Wars* (2009)⁷ ซึ่งเป็นหนึ่งในหัวข้อในงานสัมมนา *Asterisks and Obelisks: Classical Receptions in Children's Literature* จัดขึ้นที่กรุงแลมปีเตอร์ สหราชอาณาจักร ในปี 2009 งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าถึงแม้ไรเออร์แดนจะเขียนนวนิยายชุดนี้โดยให้ความสำคัญกับการสื่อสารถึงเยาวชนด้วยเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นปฏิปักษ์ต่อระบบการศึกษาซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อ่านที่เป็นเด็กให้ความสนใจ แต่ในขณะเดียวกันไรเออร์แดนได้สื่อสารถึงกลุ่มคนอีกกลุ่มซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่มีอำนาจในการซื้อว่านวนิยายชุดนี้ก็กลับให้แง่มุมมองลึกลับทางเนื้อหาซึ่งมีประโยชน์ต่อการศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาเทวดาตำนานกรีกและโรมัน ลักษณะอันย้อนแย้งดังกล่าวมีประโยชน์ต่อการศึกษาในครั้งนี้ โดยทำให้เกิดความเข้าใจว่าภายใต้ตัวบทอันเป็นนวน

⁶ Emily Chiang, shs.edu.tw, <http://www.shs.edu.tw/works/essay/2011/03/2011033011470060.pdf>.

⁷ Anne Morey and Claudia Nelson, "Asterisks and Obelisks: Classical Receptions in Children's Literature," *International Journal of the Classical Tradition* 16, no. 3/4 (2009): 512.

นิยายผจญภัยสำหรับเยาวชนอาจแฝงสารและแง่มุมบางอย่างที่ควรค่าแก่การศึกษา เช่น บริบททางสังคมที่ส่งผลต่อนวนิยาย การวิพากษ์สังคม หรือความย้อนแย้งที่เกิดขึ้นในตัวเอง

4) งานวิจัยเรื่อง *Classics for Cool Kids: Popular and Unpopular Versions of Antiquity for Children* ของ เชย์ลา เมอร์นาฮาน (Sheila Murnaghan)⁸ จากมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย เป็นงานที่ส่วนหนึ่งสรุปผลของงานวิจัย *A God Buys Us Cheeseburgers* ได้ทำการศึกษาการนำเทวดานานกรีกมาดัดแปลงหรือเล่าใหม่ของนักเขียนอเมริกันหลายคนเพื่อแสดงให้เห็นถึงสถานะของเทวดานานกรีกที่มีพลวัตตลอดเวลารวมถึงสาเหตุที่ทำให้เทวดานานกรีกเป็นหัวข้อที่ได้รับความนิยมสูงในงานวรรณกรรมเยาวชน

เมอร์นาฮานเริ่มต้นงานศึกษาตั้งแต่งานเขียนของนาธาเนียล ฮอว์ธอร์น ที่นำเทวดานานกรีกมาเขียนใหม่เพื่อให้เข้าถึงผู้อ่านที่เป็นเด็ก แต่ถึงแม้ว่าจะป็นหนังสือที่เขียนเพื่อมอบความบันเทิงสำหรับเด็ก เมอร์นาฮานก็ชี้ให้เห็นว่าคนเขียนคือฮอว์ธอร์นซึ่งเป็นผู้ใหญ่ก็มีเจตนาแฝงบางอย่าง นั่นคือการนำเทวดานานกรีกของฮอว์ธอร์นมาเขียนใหม่นั้นมีลักษณะของการทำทนายสถานะความศักดิ์สิทธิ์ของเทวดานานกรีกในเวลานั้นที่มักเป็นเรื่องปรัมปราน่าเบื่อสำหรับไว้สอนในห้องเรียนหรือเรื่องที่มีแต่ผู้สนใจเฉพาะกลุ่มจะศึกษาจากตัวบทภาษาละตินโบราณเท่านั้น ฮอว์ธอร์นเชื่อว่าเทวดานานกรีกไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติเฉพาะของใครคนใดคนหนึ่งเพราะในประวัติศาสตร์นั้นมีนักเขียนหลายคนก็นำเทวดานานกรีกมาเล่าเรื่องด้วยการตีความใหม่ตลอดเวลา เขาทำให้เทวดานานกรีกที่ปรากฏในหนังสือของเขาคือ *A Wonder Book for Boy and Girl* ที่ตีพิมพ์ในปี 1851 มีลักษณะเป็นหนังสือยอดนิยม (Popular) สำหรับผู้อ่านที่เป็นเด็กด้วยการเขียนที่มุ่งเน้นความบันเทิงเป็นหลักและเปิดพื้นที่ให้เทวดานานกรีกเข้าถึงผู้คนได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ฮอว์ธอร์นยังสอดแทรกตัวแทนความคิดของเขาคือตัวละครที่ชื่อว่า ออสเทซ ไบรท์ (Eustace Bright) หรือผู้ที่เล่าเรื่องราวเทวดานานกรีกให้เด็กในเรื่องฟัง ไบรท์เป็นตัวละครที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับมิสเตอร์ ปริงเกิล (Mr. Pringle) ซึ่งเป็นนักวิชาการด้าน เทวดานานกรีกและผู้ที่ค้านเรื่องราวเทวดานานกรีกฉบับที่ไบรท์เล่าเพราะมีลักษณะไม่เคารพต่อต้านฉบับดั้งเดิม

⁸ Murnaghan, "Classics for Cool Kid."

แต่ไบรท์กลับยืนยันอย่างแน่วแน่ในเจตนาของเขาว่าเทวดำนานกรีกทุกฉบับไม่ว่าจะเป็นของดั้งเดิมหรือการตีความใหม่นั้นมีคุณค่าเสมอกัน ทศนคติที่ฮอว์ธอร์นได้สอดแทรกผ่านตัวละครนี้ของเขาคือความพยายามทำให้สถานะของเทวดำนานกรีกมีความเป็นวัฒนธรรมยอตนิยมมากขึ้น ในกาลต่อมามีนักเขียนหลายคนที่สืบทอดเจตนารมณ์ของฮอว์ธอร์นจำนวนมาก

เคท แมคมุลแลน (Kate McMullan) เป็นนักเขียนอีกคนหนึ่งที่นำเทวดำนานกรีกมาเป็นหัวข้อในงานเขียนของตัวเอง แมคมุลแลนตีความเทวดำนานกรีกใหม่เพื่อนักอ่านรุ่นใหม่ที่เป็นเด็ก เช่นเดียวกับที่ฮอว์ธอร์นเคยทำด้วยการใช้ตัวละครเทพเจ้าฮาเดสซึ่งเป็นเทพเจ้าที่มักไม่เคยมีใครเอ่ยถึงเป็นตัวเดินเรื่องและคอยแก้ไขเรื่องราวเทวดำนานกรีกที่เล่าสืบทอดกันมาว่าเป็นเรื่องโกหกที่ซุสสร้างขึ้นมาเพื่อให้ตัวเองเป็นเทพเจ้าที่มีบทบาทโดดเด่นที่สุดเพียงองค์เดียว นอกจากนี้เนื้อหาแล้ว ภาษาหรือสำนวนที่ใช้ก็มีลักษณะร่วมสมัยเพราะมุ่งที่กลุ่มเป้าหมายเด็กเป็นหลัก

จนกระทั่งการมาถึงของนวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** ได้กลายเป็นสิ่งที่ผู้เขียนบทความเสนอว่าไปได้ไกลยิ่งกว่าสิ่งที่ฮอว์ธอร์นทำ นั่นคือถึงแม้ว่าหนังสือของฮอว์ธอร์นจะเป็นการทำทนายสถานะของเทวดำนานกรีกที่ถูกเชิดชูให้เป็นคุณค่าปรัมปราและมักเป็นของน่าเบื่อที่จำเป็นต้องเรียนในห้องเรียน แต่**เพอร์ซี แจ็คสัน** นอกจากจะทำทนายสถานะของเทวดำนานกรีกด้วยการใช้ภาษาหรือการพรรณนาที่มีทั้งความร่วมมือและอารมณ์ขันแล้ว **เพอร์ซี แจ็คสัน** ยังสร้างตัวละครเอกคือ เพอร์ซี แจ็คสันที่เป็นเด็กผู้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และไม่สามารถเข้ากันได้กับการศึกษาภายในโรงเรียนด้วย โดยเขาได้รับแรงบันดาลใจมาจากลูกชายของเขาซึ่งมีอาการดิสเล็กเซีย (Dyslexia)^{*} กับภาวะสมาธิสั้น (ADHD)^{*} โรเจอร์แดน ได้คาดเดาเอาไว้ว่ากลุ่มผู้อ่านของเขาซึ่งเป็นเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียนชั้นประถมหรือมัธยมจำนวนมากจะสามารถเข้ากันได้ดีกับตัวละครที่

^{*} ความบกพร่องในการอ่าน (Dyslexia) เป็นภาวะความผิดปกติทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) รูปแบบหนึ่ง โดยผู้ที่มีการนี้จะประสบความยากลำบากในการอ่านตัวหนังสือและส่งผลเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ในโรงเรียน (Priscilla Ferguson Clement and Jacqueline S. Reinier, 2001: 413)

^{*} โรคสมาธิสั้น (Attention deficit hyperactivity disorder) เป็นความผิดปกติทางการเรียนรู้เช่นเดียวกับภาวะความบกพร่องทางการอ่าน (Dyslexia) เด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นจะไม่สามารถควบคุมสมาธิของตัวเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นเวลานานได้และมักจะมีอาการวอกแวกง่ายเป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ในโรงเรียน (Priscilla Ferguson Clement and Jacqueline S. Reinier, 2001: 413)

ไม่ได้มีความสุขกับการศึกษาภายในห้องเรียนซึ่งเด็กหลายคนกำลังเผชิญอยู่เช่นกัน นี่อาจเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้นวนิยายชุดนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ดูขัดแย้งกันภายในการเล่าเรื่องของไรเออร์แดนก็คือถึงแม้ว่านวนิยายจะมีท่าทีที่อยู่ข้างเด็กที่ไม่สามารถไปได้ดีกับระบบการศึกษาในโรงเรียน ในเว็บไซต์ของไรเออร์แดนเองนั้นเขากลับเป็นผู้นำเสนอข้อมูลต่อผู้อ่านอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือผู้ที่ทำอาชีพในแวดวงการศึกษาว่าจะสามารถใช้นวนิยายชุดนี้ในการสอนเทวดานานกรีกได้อย่างไรบ้าง นอกจากนี้นวนิยายชุดนี้ยังได้รับการยอมรับให้กลายเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาหรือถูกบรรจุในหลักสูตรการศึกษาด้วย ดังนั้นในเรื่องเล่าของไรเออร์แดนจึงมีสองบทบาทที่ดูขัดแย้งกัน

สิ่งที่บทความนี้นำเสนอมีประโยชน์ในแง่ของการช่วยแสดงให้เห็นถึงพลวัตของสถานะเทวดานานกรีกที่มีความสัมพันธ์กับงานของนักเขียนหลายคนจนมาถึง **เพอร์ซี แจ็คสัน** แต่หาความเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครเด็กในเรื่องได้ไม่มากนัก เนื่องจากการให้ความสำคัญต่อประเด็นของบทความมุ่งชี้ให้เห็นถึงสถานะของเทวดานานกรีกเป็นหลัก

5) งานวิจัยเรื่อง **Writing Homer, Reading Riordan: Intertextual Study in Contemporary Adolescent Literature** (2011) ของ เอมี ไบรท์ (Amy Bright)⁹ เป็นงานที่ศึกษาตัวอย่างวรรณกรรมเยาวชนร่วมสมัยโดยอาศัยแนวคิดสหพทมาใช้ ไบรท์ตั้งต้นด้วยการแบ่งงานที่ถูกจัดว่าเป็นงานที่ยอมรับทั่วไปออกเป็น 4 ประเภทคือ งานแบบคลาสสิกสมัยโบราณ งานของ เซคสเปียร์ งานในช่วงศตวรรษที่ 19 งานคลาสสิคร่วมสมัย งานวิจัยชี้ให้เห็นชัดเจนว่า **เพอร์ซี แจ็คสัน** ได้รับอิทธิพลมาจากงานคลาสสิกสมัยโบราณคืองานของโฮเมอร์ บทสรุปของงานวิจัยนี้คือวรรณกรรมเยาวชนร่วมสมัยที่อ้างถึงตัวบทก่อนหน้าก็เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้อ่านที่เป็นเด็กให้สามารถเข้าถึงงานที่ถูกจัดเป็นงานคลาสสิกได้ง่ายยิ่งขึ้น ดังนั้นงานวิจัยนี้ไม่ได้ทำการศึกษาพัฒนาการตัวละครในเพอร์ซี แจ็คสัน แต่เป็นการเน้นความสำคัญที่ความเป็นสหพทของนวนิยายมากกว่า

⁹ Amy Bright, "Writing Homer, Reading Riordan: Intertextual Study in Contemporary Adolescent Literature," *Journal of Children's Literature* 37, no. 1 (2011).

ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า มีอีกหนึ่งงานศึกษาที่ใช้ชื่อว่า **Mythological Characters Representing The United States Environmental Issues In Rick Riordan's Percy Jackson And The Olympian Series (2014)** ของ เลิฟ ฟิสเทียนา มาร์ช อัลฮิมนี (Love Fistian March Alhimni)¹⁰ จากมหาวิทยาลัย Brawijaya ซึ่งเป็นการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่นวนิยายชุดนี้นำเสนอผ่านการใช้ตัวละครในเทวดำเนานกรีก-โรมัน แต่ผู้วิจัยพบเพียงบทความที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ไม่สามารถค้นหางานวิจัยฉบับเต็มได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ยังอยู่ในขั้นตอนของการดำเนินการหรือเพิ่งดำเนินการเสร็จไปไม่นานก็เป็นได้ (ปกของงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นปีได้ชื่อมหาวิทยาลัยว่า 2014)

ในส่วนที่สองของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยได้รวบรวมวิทยานิพนธ์หลายเล่มที่เป็นการศึกษาหัวข้อการดัดแปลงเทวดำเนาน โดยภาพรวมงานศึกษาที่รวบรวมมาเสนอว่าการนำเทวดำเนานมาใช้ไม่ใช่แค่การเล่าซ้ำขึ้นมาใหม่ แต่เป็นการนำเสนอข้อคิดเห็นหรือวาระอันซ่อนเร้นที่นักเขียนแต่ละคนมีซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของผู้วิจัยว่าผู้เขียนเพอร์ซี แจ็คสัน ก็ใช้เทวดำเนานกรีกและโรมันมาเป็นเครื่องมือเพื่อบอกเล่าความคิดเห็นที่แฝงอยู่ในเรื่องเช่นกันจึงคาดว่าวิทยานิพนธ์เหล่านี้จะเป็นหนึ่งในแนวทางของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้

1) วิทยานิพนธ์เรื่อง **โพรมิธีอุส: จากตำนานสู่วรรณกรรม** ของ วิไลพรรณ สุคนธ์ทรัพย์¹¹ ได้ศึกษาวรรณกรรม 4 เรื่องที่ได้รับอิทธิพลจากตำนานโพรมิธีอุสคือ 1. **Prometheus Bound** 2. **Prometheus Unbound** 3. **Frankenstein; or, the Modern Prometheus** 4. **Le Promethee Mal Enchainee** ผู้วิจัยได้นำเสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ว่าตำนานโพรมิธีอุสได้ถูกนำมาดัดแปลงในงานวรรณกรรมสมัยหลังหลายรูปแบบและหลายกลวิธี โดยอาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภทคือ 1. การนำตำนานมาใช้โดยคงเนื้อเรื่องหลักไว้ตามเดิม 2. การรับอิทธิพลจากบทละครกรีกโรมันแล้วนำมาแต่งเพิ่มเติม 3. การนำตำนานเดิมมาสร้างเป็นตำนานใหม่ (Myth-making) 4. การนำตำนานมาเป็นสัญลักษณ์

¹⁰ Love Fistian March Alhimni, "Mythological Characters Representing the United States Environmental Issues in Rick Riordan's Percy Jackson and the Olympian Series " (Brawijaya, 2014).

¹¹ วิไลพรรณ สุคนธ์ทรัพย์, "โพรมิธีอุส : จากตำนานสู่วรรณกรรม" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541).

นอกจากนี้การนำตำนานโพรมิธีอุสมาใช้ในงานวรรณกรรมที่ยกมาศึกษาทั้งหมดจะถูกกำกับด้วยตัวผู้เขียนซึ่งได้รับอิทธิพลจากบริบททางความคิดในสังคมขณะนั้นและย่อมส่งผลต่อการศึกษาตีความตัวละครโพรมิธีอุสให้มีลักษณะแตกต่างออกไปจากแบบฉบับที่ผ่านมามากมายประการตัวอย่างเช่น บทละครเรื่อง **Prometheus Unbound** ที่เป็นงานประพันธ์ของนักเขียนสกุลโรแมนติคนั้นก็คือ เพอร์ซี บีสเชอร์ เชลลีย์ (Percy Bysshe Shelley) ก็มีการตีความตำนานของโพรมิธีอุสขึ้นใหม่ตามแนวคิดของขบวนการโรแมนติกรุ่นเรื่องในช่วงศตวรรษที่ 18 เชลลีย์มีความเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งในโลกหรือธรรมชาตินั้นเป็นอมตะนิรันดร์แต่ในความเป็นจริงนั้นย่อมมีความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เหมือนฤดูกาลที่ผลัดเวียนเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เขายังมีความเชื่อมั่นว่าความเปลี่ยนแปลงนั้นมีพลังเหนือสรรพสิ่งและไม่มีใครฝืนอำนาจนี้ได้ ดังนั้นในเรื่อง **Prometheus Unbound** เชลลีย์จึงได้ดัดแปลงเทวดาตำนานโพรมิธีอุสในรายละเอียดต่างๆ เช่น การสร้างตัวละครเดโมกอร์กอนซึ่งเป็นตัวละครใหม่ที่ไม่ปรากฏในเทวดาตำนานเดิม เดโมกอร์กอนเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของความเปลี่ยนแปลง ส่วนซุสที่ในบทประพันธ์ดั้งเดิมไม่ได้พูดถึงจุดจบของการครองราชของเขาเอาไว้ก็ถูกเล่าใหม่ว่าซุสได้หมดอำนาจลงและเดโมกอร์กอนเป็นผู้ที่มากบอกข่าวนี้แก่ซุสด้วยตัวเองพร้อมนำซุสลงไปยังห้วงอเวจีและเริ่มต้นยุคสมัยของโลก

วิทยานิพนธ์เล่มนี้จึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการนำเทวดาตำนานกลับมาเขียนใหม่นั้นตำนานที่ถูกดัดแปลงมักสะท้อนคุณค่าภายในที่ต่างไปจากเดิมเพราะนักเขียนแต่ละคนย่อมสอดแทรกแนวคิดบางอย่างซึ่งเป็นผลพวงจากอิทธิพลของสังคมที่นักเขียนคนนั้นอยู่อีกทีหนึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ได้เป็นแนวทางให้แก่วิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษาตัวบทที่นำเทวดาตำนานกรีกมาใช้อีกมากมาย

2) วิทยานิพนธ์เรื่อง **ออร์เฟอุส: จากตำนานสุวรรณภรณ์** ของ อรุณี สํารายศาสตร์¹² ได้ศึกษาวรรณกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากตำนานออร์เฟอุส 6 เรื่องคือ 1. บทละคร **Orphee** 2. บทภาพยนตร์ **Ophee** 3. **Orpheus Descending** 4. **Season of Anomy** 5. **Orfe** 6. **The Ground Beneath Her Feet** โดยตำนานออร์เฟอุสได้ถูกดัดแปลงให้สอดคล้องกับแก่นเรื่องในตัวบททั้ง 6

¹² อรุณี สํารายศาสตร์, "ออร์เฟอุส: จากตำนานสุวรรณภรณ์" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547).

ได้แก่ แก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักและเสียสละ แก่นเรื่องความรู้สึกโดดเดี่ยวในชีวิตมนุษย์ แก่นเรื่อง การต่อต้านอนาคตเผด็จการ แก่นเรื่องความจริงและการสร้างความจริง เช่นเดียวกับวิทยานิพนธ์ที่ ศึกษางานเขียนที่ได้รับอิทธิพลจากเทวดานานกรีกหลายเรื่อง สารสำคัญจากตัวบททั้งหมดที่ศึกษา ได้ข้อสรุปว่าการนำเทวดานานออร์เฟอุสมาเล่าใหม่มีส่วนได้รับอิทธิพลมาจากบริบททางสังคมและ ภูมิหลังของผู้เขียนด้วย ตัวอย่างเช่นบทละคร *Orpheus Descending* ของเทเนเนสซี วิลเลียม (Tennessee Williams) มีการปรับเปลี่ยนตำนานออร์เฟอุสให้สอดคล้องกับยุคสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะการสร้างตัวละครเอกที่ได้แรงบันดาลใจมาจากออร์เฟอุสคือ วาล ผู้มีอาชีพเป็นนักดนตรี เช่นเดียวกัน แต่วาลนั้นเป็นออร์เฟอุสในแบบฉบับเฉพาะของเทเนเนสซี วิลเลียม ผู้ที่มีชีวิตอยู่ในช่วง ที่การกีดกันคนผิวสีในสหรัฐอเมริกากำลังเป็นประเด็นสำคัญ วิลเลียมเห็นความอยุติธรรมที่มนุษย์ ทำต่อกันมามากรวมถึงมนุษย์ในปัจจุบันยังมีความยึดติดในวัตถุมากเกินไป ดังนั้นตัวละคร ออร์เฟอุสแบบใหม่ที่เขาส่งสร้างจึงเป็นภาพสะท้อนของตัวตนอันโดดเดี่ยวของมนุษย์ในสังคม ไม่ค่อย ชอบมีปฏิสัมพันธ์กับใครและไม่ได้มีการกระทำที่กล้าหาญอย่างออร์เฟอุสในตำนานที่ลงไปช่วย ยูริดีส์คนรักในโลกใต้พิภพ ไม่เพียงแต่วาลเท่านั้น ตัวละครในเรื่องหลายตัวแสดงให้เห็นถึงการไม่ อยากรมีปฏิสัมพันธ์กับใครในสังคมด้วยเช่นกัน การดัดแปลงของวิลเลียมจึงแสดงให้เห็นการ ตีความเทวดานานกรีกของผู้ประพันธ์ในงานเขียนตัวเอง

3) วิทยานิพนธ์เรื่อง **อโฟรไดติ: จากตำนานสุวรรณภรณ์** (2552) ของโนรี พรรคไพบูลย์¹³ ศึกษาประวัติศาสตร์ของเทวดานานเกี่ยวกับเทพีแห่งความรักคืออโฟรไดติ ทั้งการ กำเนิด เหตุการณ์สำคัญ หรือการเป็นองค์อุปถัมภ์ของโสเภณี ซึ่งถูกดัดแปลงมาใช้ในตัวบทที่ใช้ วิจัย 7 เรื่องคือ 1. Venus and Adonis 2. Venus Envy 3. Aphrodite (Ancient Manners) 4. The Eye of ST. Venus 5. Birth of Venus 6. Venus As a Boy 7. Lady Chatterley's Lover โดยปรากฏกลวิธีการนำเทวดานานมาใช้ 4 รูปแบบด้วยกันคือ 1. การนำตำนานมาใช้โดยตรงเนื้อ เรื่องหลักไว้ตามเดิม 2. การนำตำนานมาแต่งต่อเพิ่มเติม 3. การนำตำนานมาใช้ในเชิงสัญลักษณ์ 4. การนำตำนานเดิมมาสร้างเป็นตำนานใหม่ การดัดแปลงทั้งหมดมีเพื่อใช้ตำนานมาสนับสนุน

¹³ โนรี พรรคไพบูลย์, "อโฟรไดติ: จากตำนานสุวรรณภรณ์" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552).

แก่นเรื่องหรือแนวคิดหลักของผู้เขียนในตัวบทแต่ละเรื่อง การดัดแปลงองค์ประกอบของเนื้อเรื่องมีทั้งการเปลี่ยนบทบาทของตัวละคร การยืนยันตัวตนแบบดั้งเดิมของเทพีโฟโรไดติคือการเป็นองค์อุปถัมภ์โสเภณี การนำของวิเศษของเทพีโฟโรไดติมาให้ความสำคัญหรือเพิ่มเติมความหมายใหม่ ตัวอย่างเช่น ตำนานสายรัดเอวทองคำถูกนำมาใช้เพื่อนำเสนอให้เห็นแก่นเรื่องของการให้อภัย

นอกจากนี้แก่นเรื่องในตัวบทยังปรากฏว่าเป็นอิทธิพลจากภูมิหลังหรือบริบททางสังคมของผู้เขียน เช่น การได้รับอิทธิพลทางปรัชญามาจากงานเขียน *The Symposium* ของเพลโต มีส่วนในการสร้างแก่นเรื่องคือ ความปรารถนาที่เกี่ยวข้องกับราคาจะนำไปสู่ความตายซึ่งปรากฏในเรื่อง *Venus and Adonis* สะท้อนออกมาจากความตายของอดอนิส เนื่องจากความรักระหว่างอดอนิสกับวีนิสถือว่าเป็นความรักที่มักมากไปด้วยการมอมเมาไม่ใช่ความรักอันบริสุทธิ์ตามอย่างที่ข้อเขียนของ *The Symposium* ได้เสนอเอาไว้ว่าต้องเป็นความรักที่เกิดจากการเสพสุขทางปัญญา ร่วมกันระหว่างสุภาพบุรุษผู้มีความรู้ความสามารถ

นอกจากอิทธิพลทางปรัชญาแล้วโนริยังเสนออิทธิพลจากประเภทของวรรณกรรมที่ส่งผลต่อการดัดแปลงเวทตำนานด้วย นั่นคือประเภทของวรรณกรรมซิคลิตที่ได้รับความนิยมในอเมริกา ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นปี 2000 เป็นต้นมา นวนิยายประเภทนี้มักนำเสนอตัวละครหญิงสาวที่มีความสามารถทางเศรษฐกิจในการจับจ่ายสินค้า มีรสนิยมสูง ค่านิยมหลักคือการแต่งงานก่อนอายุ 30 ปี แต่อย่างไรก็ตามปลายทางของนวนิยายแนวนี้คือการผลิตซ้ำภาพของผู้หญิงที่ต้องอยู่ใกล้ชิดกับความรัก เทพีเจ้าอโฟโรไดติจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่ถูกนำมาดัดแปลงให้เข้ากับกรอบของนวนิยายแนวนี้ได้

4) วิทยานิพนธ์เรื่อง **ซินเดอเรลลา: จากเทพนิยายสู่วรรณกรรม** (2552) ของอาจารย์สุทธิโรจน์¹⁴ ศึกษาประวัติความเป็นมาของแบบเรื่องนิทานซินเดอเรลลาทุกสำนวนโดยใช้ทฤษฎีโครงสร้างของวลาดิเมียร์ พรอพพ์ จากนั้นจึงศึกษาตัวบทที่นำแบบเรื่องซินเดอเรลลามาใช้ทั้งหมดจำนวน 11 เรื่อง ได้แก่ 1. *Ella Enchanted* 2. *The Cinderella Search* 3. *Just Ella* 4. *Confessions of an Ugly Stepsister* 5. *Cinderellis and the Glass Hill* 6. *Calling All Glass*

¹⁴ อาจารย์ สุทธิโรจน์, "ซินเดอเรลลา: จากเทพนิยายสู่วรรณกรรม" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552).

Slippers 7. Phoenix and Ashes 8. Bound 9. If I have a Wicked Stepmother, Where's My Prince? 10. Cinderella (As If You Didn't Already Know the Story) 11. Before Midnight

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ไม่ได้ศึกษาตัวบทที่เล่าซ้ำเทวดำนานแต่เป็นตัวบทที่สืบทอดจากเรื่องเล่าที่มีมาก่อนหน้าเช่นเดียวกัน นั่นคือการสืบทอดแบบเรื่องทีปรากฏซ้ำโดยใช้เรื่องซินเดอเรลลาเป็นแม่แบบ โดยอาศัยทฤษฎีโครงสร้างนิทานรัสเซียของวลาดิเมียร์ พรอพพ์ มาเป็นเกณฑ์การแบ่ง

ผลการศึกษาที่ได้คือพบกลวิธีการนำแบบเรื่องซินเดอเรลลามาใช้ใน 2 ลักษณะคือ 1. การนำแบบเรื่องซินเดอเรลลามาใช้โดยคงเนื้อเรื่องหลักไว้ 2. การใช้เค้าโครงแบบเรื่องซินเดอเรลลาแล้วนำมาแต่งเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเป็นการดัดแปลงแบบเรื่องซินเดอเรลลาให้ตรงกับแนวคิดหลักหรือแก่นเรื่องของผู้เขียนต้องการนำเสนอในแต่ละเล่ม ตัวอย่างเช่น ในเรื่อง *Ella Enchanted* และ *Before Midnight* ที่ถูกจัดประเภทว่านำแบบเรื่องซินเดอเรลลามาใช้โดยคงเนื้อเรื่องหลักเอาไว้ ได้มีการเพิ่มเติมบทบาทของตัวละครของผู้เป็นพ่อเข้าไปในเรื่องด้วย ทั้งที่ซินเดอเรลลาตามฉบับดั้งเดิมของชาร์ลส์ แปรโรลต์นั้น พ่อถูกกล่าวถึงในเรื่องเพียงว่าได้แต่งงานกับภรรยาคนใหม่ แต่ในวรรณกรรมทั้งสองเรื่องดังกล่าวกลับแสดงให้เห็นตัวละครผู้เป็นพ่อที่มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากขึ้น นับได้ว่าเป็นตัวอย่างงานศึกษาที่สำคัญสำหรับงานวิจัยนี้เนื่องจากในเรื่อง *เพอร์ซี แจ็คสัน* ก็ได้มีการเพิ่มเติมบทบาทของตัวละครที่ในเทวดำนานไม่ได้รับความสนใจหรือมีส่วนสำคัญเช่นเดียวกัน

5) วิทยานิพนธ์เรื่อง **การประยุกต์ใช้ทฤษฎีมายาคติของโรลองด์ บาร์ตกับวรรณกรรมชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์ (2550)** ของปาจารย์ กลิ่นชู¹⁵ แม้ว่าจะเป็นงานศึกษาที่ไม่ได้ศึกษาตัวบทที่ดัดแปลงมาจากเทวดำนาน แต่ตัวบทที่ใช้นั้นอยู่ในประเภทวรรณกรรมเยาวชนเช่นเดียวกับ *เพอร์ซี แจ็คสัน* และสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้คือวิทยานิพนธ์นี้แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ตัวบทจะเขียนขึ้นเพื่อเจาะจงให้เยาวชนอ่าน แต่ตัวบทก็แฝงสาระหรือคุณค่าบางอย่างที่สามารถแทรกซึมเข้าไปในความคิดของผู้อ่านโดยไม่รู้ตัว

¹⁵ ปาจารย์ กลิ่นชู, "การประยุกต์ใช้ทฤษฎีมายาคติของโรลองด์ บาร์ตกับวรรณกรรมชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550).

ในงานศึกษานี้ปาลจีรี่ได้ใช้ทฤษฎีมายาคติของโรลองด์ บาร์ต มาเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิจัย ทฤษฎีมายาคติ ทฤษฎีนี้มาจากการวิเคราะห์สัญลักษณ์ต่างๆ ในสังคมฝรั่งเศส บาร์ตได้เขียนงานวิเคราะห์ของเขาเป็นบทความและในท้ายที่สุดได้รับการรวมเล่มเป็นหนังสือมีชื่อว่า **Mythologies** ซึ่งเป็นงานที่บาร์ตได้เปิดเผยให้เห็นว่ามายาคติเรื่องต่างๆ รอบตัวในสังคมนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็นธรรมชาติมาแต่ดั้งเดิม แต่คือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากประวัติศาสตร์และพรางตัวของมันเองอยู่ในความเป็นธรรมชาติหรือความธรรมดาสามัญ จนผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมมองไม่เห็นถึงอุดมการณ์บางอย่างที่อยู่เบื้องหลัง บาร์ตได้สานต่อแนวคิดสัญวิทยาซึ่งเฟร์ดีนันด์ เดอ โซซูร์ เป็นผู้บุกเบิกมาใช้ในการวิเคราะห์ บาร์ตชี้ให้เห็นว่านอกจากสัญลักษณ์จะประกอบไปด้วยตัวหมาย (Signifier) และตัวหมายถึง (Signified) อย่างเช่นคำว่าดอกกุหลาบเป็นตัวหมายของพืชชนิดหนึ่งซึ่งมีหนามแหลมมีกลิ่นหอม แต่สำหรับบาร์ตความหมายของกุหลาบยังมีระดับที่ลึกลงไปมากกว่านั้น นั่นคือความหมายทางวัฒนธรรมซึ่งสังคมเป็นผู้มอบให้ ความหมายทางวัฒนธรรมของดอกกุหลาบจึงหมายถึงความรักและคนในสังคมต่างรับรู้ว่าคุณกุหลาบย่อหมายถึงความรักเสมอโดยธรรมชาติทั้งที่ความหมายทางวัฒนธรรมนั้นเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นมา สิ่งของ สัญลักษณ์ สื่อต่างๆ มีมายาคติอยู่ในตัวเองและผู้ที่เผยแพร่มายาคติมากที่สุดในช่วงเวลานั้นตามทัศนะของบาร์ตก็คือชนชั้นกลางชาวฝรั่งเศสที่เริ่มมีบทบาทมากขึ้นทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง

การนำทฤษฎีมายาคติของบาร์ตมาใช้ในการวิเคราะห์ **แฮร์รี พอตเตอร์** ปาลจีรี่เสนอว่าวรรณกรรมชุดนี้สะท้อนมายาคติของคุณค่าแบบชนชั้นกลางหลายประการและฉาบเคลือบด้วยความเป็นแฟนตาซี ตัวอย่างเช่นคุณค่าของครอบครัวตามอุดมคติของชนชั้นกลาง ครอบครัวจะต้องประกอบไปด้วยคู่สามีภรรยาต่างเพศที่แต่งงานกันถูกต้องตามกฎหมายด้วยวัยที่เหมาะสม ในวรรณกรรมเรื่องนี้ได้ปรากฏฉากที่มีตัวละครแต่งงานกันอย่างถูกต้องตามแบบแผน รวมถึงตัวละครหลักอย่างแฮร์รีและเพื่อนร่วมชั้นอีกหลายคนได้ปรากฏตัวในฉากจบของเรื่องด้วยครอบครัวอันประกอบไปด้วยพ่อแม่ลูกตามแบบฉบับครอบครัวในอุดมคติของชนชั้นกลาง หรือมายาคติของความเป็นชายและความเป็นผู้นำที่ถูกนำเสนออยู่ในงานชิ้นนี้ ตัวละครที่เป็นผู้ชายผิวขาวเป็นจำนวนมากถือบทบาทของผู้นำภายในเรื่อง โดยเฉพาะตัวละครที่เป็นอาจารย์ใหญ่อย่างดัมเบิลดอร์ที่มีภาพลักษณ์ภายนอกเป็นชายแก่ผิวขาวที่ดูไร้วางใจได้

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นสิ่งสนับสนุนว่าวรรณกรรมเยาวชนนั้นแม้ว่าจะเขียนขึ้นสำหรับผู้อ่านที่เป็นเด็ก แต่สามารถแฝงคุณค่าบางอย่างจากผู้ประพันธ์ที่เป็นผู้ใหญ่ได้และเด็กที่อ่านสามารถซึมซับคุณค่าเหล่านี้ในวรรณกรรม ในกรณีของแฮรี พอตเตอร์ คุณค่าที่แฝงอยู่ภายในก็คือค่านิยมแบบชนชั้นกลางที่ต้องอาศัยการอ่านวิเคราะห์ไปถึงความหมายทางวัฒนธรรมจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้

หนังสือ *Retelling stories, framing culture : traditional story and metanarratives in children's literature* ที่เป็นผลงานของนักวิชาการผู้สนใจศึกษาด้านวรรณกรรมสำหรับเยาวชน จอห์น สตีเฟน (John Stephens) เขียนร่วมกับโรบิน แมคคาลัม (Robyn McCallum)¹⁶ เป็นหนังสือรวมบทความเกี่ยวกับการนำเรื่องเล่าปรัมปรามาเล่าซ้ำในงานวรรณกรรมเยาวชน

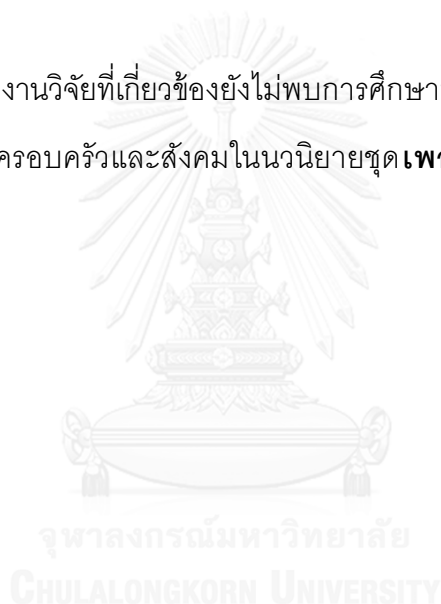
บทความที่เกี่ยวข้องสำหรับการวิจัยคือบทความที่ 3 มีชื่อว่า *Classical Mythology: The Mystery Underlying Everyday Things* ที่กล่าวถึงสถานะของเทพตำนานกรีกในโลกตะวันตกว่าชาวตะวันตกนั้นมีความคิดต่อเทพตำนานกรีกว่าเป็นสิ่งที่ก่อร่างสร้างวัฒนธรรมของชาวตะวันตกมาแต่เริ่ม ยิ่งไปกว่านั้นเทพตำนานกรีกยังถูกให้คุณค่าว่าเป็นเรื่องราวที่เป็นสากลและไร้กาลเวลาอีกด้วย อย่างไรก็ตามการเล่าซ้ำตำนานมักเป็นการสืบทอดนัยยะคุณค่าที่ตำนานนั้นมิต่อไป ตัวอย่างเช่นตำนานของแพนโดราผู้ที่เปิดกล่องนำความวิบัติมาสู่มนุษยชาติ ตำนานนี้ยืนพื้นอยู่บนฐานคิดที่มองผู้หญิงในแง่ลบหรือการเกลียดผู้หญิง (Misogyny) กวีเฮลิออดคือผู้ประพันธ์ตำนานแพนโดราฉบับนี้ขึ้นมาและกลายเป็นตำนานแพนโดราที่มีผู้คนนำไปเล่าซ้ำมากที่สุด บทความนี้ชี้ให้เห็นว่าการเล่าซ้ำตำนานแพนโดราหลายฉบับยังคงเนื้อหาส่วนที่แพนโดราเป็นเครื่องมือของซุสในการล้าแค้นโพรมีธีอุสและทำลายล้างมนุษยชาติ (ซึ่งล้าแค้นแล้วแต่เป็นเพศชายก่อนการมาถึงของแพนโดรา) การเล่าซ้ำตำนานนี้จึงเป็นการสืบทอดมุมมองด้านลบที่มีต่อผู้หญิงให้คงอยู่ต่อไป รวมถึงเป็นการวางข้อตรงข้ามระหว่างแพนโดรากับโพรมีธีอุสหรือเพศชายที่นำการ

¹⁶ John Stephens and Robyn McCallum, *Retelling Stories, Framing Culture : Traditional Story and Metanarratives in Children's Literature* (The United States of America: Routledge, 1998).

สร้างสรรค์มาสู่โลกกับเพศหญิงผู้เป็นตัวแทนของการทำลายล้าง โดยเฉพาะในงานวรรณกรรม
เยาวชนยังปรากฏร่องรอยของการสืบทอดเรื่องราวแพนโดร่าลักษณะนี้อยู่เป็นจำนวนมาก

อีกบทความหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องคือบทความที่ 4 Distinction, Individuality,
Sociality: Patterns for a Heroic Life ในส่วนหัวข้อ The Hero Paradigm In Disney's The
Lion King ซึ่งเป็นการนำโครงเรื่องวีรบุรุษหรือโมโนมิทของแคมป์เบลมาใช้ในการวิเคราะห์ตัวละคร
ชิมบ้าในเรื่อง งานศึกษานี้เป็นตัวอย่างที่มีประโยชน์สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้เพราะเป็นงานที่อาศัย
แนวคิดโมโนมิทเช่นเดียวกัน

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังไม่พบการศึกษาประเด็นการเติบโตและการเรียนรู้
ของตัวละครทั้งประเด็นครอบครัวและสังคมในนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ
ศึกษาเรื่องดังกล่าว

บทที่ 2

นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน: ภูมิหลังและโครงโมโนมิต (Monomyth)

2.1 ชีวิตและผลงานของผู้แต่งนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน

ริชาร์ด รัสเซลล์ ไรเออร์แดน เจอาร์ (Richard Russell Riordan JR.)¹⁷ หรือที่คนส่วนใหญ่รู้จักเขาด้วยชื่อ ริค ไรเออร์แดน ภายหลังจากที่เขามีชื่อเสียงขึ้นมาจากการเขียนนวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** ซึ่งทำยอดขายจนติดอันดับหนึ่งในหนังสือขายดีที่สุดของนิวยอร์ก ไทมส์ ไรเออร์แดนเกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน ปี 1964 เขาเป็นชาวเท็กซัสโดยกำเนิด บ้านเกิดของเขาคือเมืองซาน แอนโทนีโอ

ไรเออร์แดนแสดงออกถึงความสนใจในงานเขียนตั้งแต่วัยเด็กเนื่องจากเขาเกิดและเติบโตมาในครอบครัวที่มีความเป็นศิลปินสูง แม่ของเขาเป็นนักดนตรี ส่วนพ่อเป็นช่างปั้นเครื่องเคลือบดินเผา ไรเออร์แดนเล่าว่าหนังสือเล่มโปรดของเขาที่อ่านแล้วสร้างความบันเทิงให้เขาเล่มแรกคือ *The Lord of the Rings* โดยเขากล่าวว่าเขาอ่านหนังสือชุดนี้มากกว่าสิบรอบ¹⁸ นอกจากนี้เขายังอ่านหนังสือแนวแฟนตาซีและแนววิทยาศาสตร์เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีความสนใจในเทวดาตำนานกรีกกับนอร์สตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษา ด้วยความใฝ่ใจด้านงานเขียนนี้เองถึงแม้ว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จมากนักในการตีพิมพ์เรื่องสั้นของเขาในช่วงที่เขายังเรียนอยู่ แต่เมื่อเขาเข้าศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนอลาโม ไฮทส์ (Alamo Heights High School) เขาเคยได้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการให้กับหนังสือพิมพ์ประจำโรงเรียนและหนังสือพิมพ์ล้อเลียนเรื่องราวในโรงเรียนที่จัดทำกันแบบลับๆ

¹⁷ "Rick Riordan," famousauthors.com, <http://www.famousauthors.org/rick-riordan>.

¹⁸ "Rick Riordan's Biography," rickriordan.com, <http://www.rickriordan.com/about-rick/biography.aspx>.

ไรเออร์แดนเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งเท็กซัส (University of Texas) ในสาขาอักษรศาสตร์และประวัติศาสตร์ ความสนใจทางด้านเวทตำนานผลักดันให้เขาศึกษาเวทตำนานอย่างจริงจัง แต่กระนั้นไรเออร์แดนก็ไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่การฝึกฝนทักษะการเขียนของเขามากนัก เขาชอบที่จะทุ่มเทเวลาที่เหลือไปกับการเล่นดนตรีมากกว่า จนกระทั่งเมื่อเขาสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1986 จึงเริ่มอาชีพงานสอนโดยเขาได้รับใบประกอบวิชาชีพอีสอนในโรงเรียนมัธยมต้นหลายแห่งในเขตซานฟรานซิสโกรวมถึงเขตซานแอนโทนิโอบ้านเกิดของเขาด้วย สิ่งที่เขาสอนยังคงเป็นสิ่งที่เขาสนใจนั่นคือประวัติศาสตร์และเวทตำนานกรีก ในช่วงนี้เองที่ไรเออร์แดนได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับเด็กหลายคนในฐานะครูและมักจะพบกับแง่มุมอันหลากหลายจากนักเรียนของเขา ทำให้งานเขียนของเขาหลายเรื่องสะท้อนถึงปัญหาของเด็กโดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน

ภายหลังจบมหาวิทยาลัยและรับงานสอนเต็มเวลานี้เองที่ไรเออร์แดนให้ความสนใจอย่างจริงจังกับงานเขียนของเขา จนมีผลงานเป็นนวนิยายเล่มแรกที่ได้รับรางวัลคือ **Big Red Tequila** นวนิยายต้นกำเนิดของนวนิยายชุด **Tres Navarre** สิ่งที่น่าสนใจคือนวนิยายเล่มแรกของนวนิยายชุด **Tres Navarre** ของไรเออร์แดนไม่ใช่นวนิยายที่เจาะจงสำหรับผู้อ่านที่เป็นเด็กและไม่ได้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเวทตำนาน แต่กลับเป็นเรื่องราวอาชญากรรมแนวสืบสวนสอบสวนซึ่งเหมาะสมกับผู้ใหญ่มากกว่า ไรเออร์แดนได้แรงบันดาลใจจากความคิดถึงบ้านเกิดที่เท็กซัสเมื่อตอนที่เขาย้ายมาอยู่ที่แคลิฟอร์เนียกับครอบครัว ตัวละครหลักของเรื่องที่ชื่อ **เทรส (Tres)** เป็นดุชฎิบัณฑิตทางด้านยุคกลางศึกษา (Medieval Studies) แต่กลับทำงานเป็นนักสืบที่ไม่ได้รับใบอนุญาตและเป็นอาจารย์สอนรำมวยไทเก๊ก **Tres** เดินทางกลับบ้านที่ซานแอนโทนิโอเพื่อที่จะคลี่คลายปริศนาการตายของพ่อของเขา ทำให้เขาเข้าไปพัวพันกับกลุ่มผู้มีอิทธิพลใต้ดินในซานแอนโทนิโออย่างเลี่ยงไม่ได้

นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาสำหรับผู้ใหญ่เช่นเดียวกันคือ **Cold Springs** นวนิยายเล่มนี้เล่าถึงชีวิตของแชดวิก (Chadwick) ตัวละครเอกผู้มีชีวิตแต่งงานอันล้มสลายและลูกสาวผู้เป็นเด็กมีปัญหาดังนั้นมาพบจุดจบเมื่อเธอเสพเฮโรอีนมากเกินไป แชดวิกพยายามเริ่มต้นชีวิตใหม่

ด้วยการทำงานในการส่งเด็กวัยรุ่นที่เจอปัญหาต่างๆ อย่างยาเสพติดเข้าเรียนในโรงเรียนเพื่อให้มีชีวิตอย่างปกติต่อไปได้ เรื่องราวหลักคือการที่แซดวิกต้องช่วยชีวิตมาโลรี แซดแมน (Mallory Zadman) ผู้ที่พยายามจะทำลายชีวิตตัวเองและคนรอบข้างที่ซัดขวางเธอ Cold Springs นับได้ว่าเป็นนวนิยายเล่มแรกของไรเออร์แดนที่พูดถึงประเด็นสำคัญที่นวนิยายส่วนใหญ่ของเขาอาจมีร่วมกันนั่นคือการพูดถึงเด็กที่มีปัญหาในสังคม

ถึงแม้ว่านวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ที่เขาเขียนออกมาจะได้รับเสียงตอบรับในทางที่ดี แต่ไรเออร์แดนยังคงรอคอยเวลาที่จะเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับเด็กและเทวดานานกรีกโดยเฉพาะ จนกระทั่งเมื่อไรเออร์แดนได้รับคำขอรับจากลูกชายคือ ฮาร์ลี (Harley) ให้ช่วยเล่าเรื่องราวก่อนนอนเกี่ยวกับตัวละครในเทวดานานกรีกทั้งวีรบุรุษ อสูรกาย และเหล่าเทพเจ้า แต่เมื่อเล่าเรื่องราวเหล่านั้นจนหมดแล้ว ฮาร์ลียังขอให้เขาสร้างเรื่องราวขึ้นใหม่จากเทวดานานกรีกเดิมอีก คำขอนี้กลายเป็นแรงบันดาลใจและเป็นที่มาของนวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เพอร์ซี แจ็คสัน ได้ออกค้นหาสายฟ้าที่หายไปของซุส เมื่อเขาเล่าจบลูกชายยังบอกว่าเขาควรเขียนสิ่งที่เล่าออกมาเป็นหนังสือ

ฮาร์ลีเป็นแรงบันดาลใจให้ไรเออร์แดนเขียนนวนิยายชุดนี้ แม้แต่ตัวละครเอกของเรื่องคือเพอร์ซี แจ็คสัน ก็ได้รับแรงบันดาลใจมาจากลูกชายของเขาที่มีอาการดิสเล็กเซีย (Dyslexia) กับภาวะสมาธิสั้น (ADHD) เหตุที่ไรเออร์แดนสร้างตัวละครวีรบุรุษของเขาให้มีลักษณะเช่นนี้นอกจากเพื่อสนองตอบความต้องการของลูกชายเขาแล้ว ยังเป็นการให้เกียรติกับเด็กทุกคนที่ประสบภาวะอันยากลำบากจากอาการเหล่านี้ด้วย¹⁹

เดอะ ไลท์นิง ทีฟ นวนิยายเล่มแรกของชุดได้รับการตีพิมพ์พร้อมออกวางจำหน่ายในปี ค.ศ. 2005 และได้รับคำวิจารณ์ในด้านบวกจากสื่อหลายสำนัก โดยเฉพาะการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว ฉับไวและการนำตัวละครในเทวดานานกรีกมาดัดแปลงให้เข้ากับสังคมในศตวรรษที่ 21 รวมถึงได้รับรางวัลมากมาย แต่ที่สำคัญที่สุดคือหนังสือเล่มนี้ขายได้มากกว่าหนึ่งล้านเล่มในปีที่ออกวางจำหน่าย เงินที่ ไรเออร์แดนได้จากการขายต้นฉบับให้กับสำนักพิมพ์มิราแม็กซ์ บู้คส์ (Miramax

¹⁹ "Biography: Rick Riordan," scholastic.com, <http://www.scholastic.com/teachers/contributor/rick-riordan>.

Books) นั้นเพียงพอที่จะทำให้เขาออกจากงานสอนและมุ่งความสนใจทั้งหมดไปทำงานเขียนเพียงอย่างเดียว หลังจากนั้นนวนิยายภาคต่อของชุดนี้ก็ถูกผลิตออกมาปีต่อปีจนจบในเล่มที่ห้าหรือในปี ค.ศ. 2009

หลังจากประสบความสำเร็จจากนวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน** แล้ว โรเจอร์แดนยังได้เขียนงานที่เน้นกลุ่มผู้อ่านเด็กอีกเป็นจำนวนมาก หนึ่งในผลงานนั้นคือ **The 39 Clues** ที่เขาเขียนร่วมกับนักเขียนคนอื่นอีกหลายคน อย่างไรก็ตามผลงานของเขาต่อจากนั้นยังให้ความสำคัญกับเทวดานานอีกหลายเรื่อง ตัวอย่างเช่นเรื่อง **The Kane Chronicle** ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในจักรวาลเดียวกับ**เพอร์ซี แจ็คสัน** เขาได้แรงบันดาลใจจากเทวดานานของอียิปต์พร้อมทั้งตัวละครเอกสองพี่น้องคาร์เตอร์กับแซนด์ที่มีเชื้อสายของฟาโรห์ในตัว โรเจอร์แดนกล่าวถึงการเลือกใช้เทวดานานอียิปต์ว่า ในชั้นเรียนที่เขาสอนนั้นมีเพียงเทวดานานอียิปต์อย่างเดียวเท่านั้นที่เด็กในห้องชอบฟังมากกว่าเทวดานานกรีก²⁰

ในปี ค.ศ. 2010 ด้วยความสำเร็จของนวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน** โรเจอร์แดนยังเขียนนวนิยายที่ดัดแปลงมาจากเทวดานานกรีก-โรมันอีกครั้งรวมเป็นจำนวน 5 เล่มด้วยกัน โดยใช้ชื่อชุดว่า **The Heroes of Olympus** ซึ่งเป็นเรื่องราวของตัวละครเด็กกลุ่มใหม่รุ่นหลังจากกลุ่มของเพอร์ซี แจ็คสัน นอกจากนี้โรเจอร์แดนยังวางแผนงานชิ้นต่อไปของเขาเอาไว้ว่าจะเป็นนวนิยายสำหรับเด็กที่มีการดัดแปลงมาจากเทวดานานนอร์สนั่นคือ นวนิยายชุด **Magnus Chase and the Gods of Asgard** โดยในนวนิยายเล่มแรกที่จะวางจำหน่ายในเดือนตุลาคมปี ค.ศ. 2015 นั้น มีชื่อว่า **เดอะ ซอร์ด ออฟ ซัมเมอร์ (The Sword of Summer)** เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแมกนัส เซส ผู้เป็นเด็กที่มีปัญหาเนื่องจากเขาต้องใช้ชีวิตเร่ร่อนอยู่ข้างถนนภายหลังจากที่แม่เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ

²⁰ Karen Springen, "Riordan Sets His Sights on Egypt " publishersweekly.com, <http://www.publishersweekly.com/pw/by-topic/new-titles/adult-announcements/article/26017-riordan-sets-his-sights-on-egypt.html>.

ปัจจุบันไรเออร์แดนมีเว็บไซต์ประจำตัวของเขาเองนั่นคือ www.rickriordan.com ซึ่งนอกจากจะเป็นพื้นที่ไว้ใช้ประชาสัมพันธ์หนังสือที่เขาเขียนทุกเล่มแล้ว ยังเป็นพื้นที่รวบรวมบทสัมภาษณ์ของเขาและที่น่าสนใจกว่านั้นคือในเว็บไซต์ยังมีหมวด Teacher's Guide ซึ่งเป็นหมวดที่ไรเออร์แดนได้เสนอกิจกรรมการสอนเด็กในโรงเรียนให้รู้จักเทเวต่านานกรีก-โรมันโดยอาศัยนวนิยายของเขา อาจเนื่องมาจากตัวของไรเออร์แดนเองก็เป็นครูมาก่อน ต่อมานวนิยายของเขาได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนหลายแห่งรวมถึงเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาด้วย ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในส่วนของงานวิจัยของเมอร์นาฮานในบทที่ 1

กล่าวได้ว่าประวัติของไรเออร์แดนทั้งชีวิตวัยเด็ก ความสนใจ ชีวิตครอบครัวภายหลังแต่งงานและการทำงานของเขาในโรงเรียนทำให้สามารถเข้าใจถึงแรงผลักดันให้เขาเขียนนวนิยายซึ่งดัดแปลงจากเทเวต่านานที่ต่างๆ มากมาย และการถ่ายทอดเรื่องราวของเด็กที่พบปัญหาต่างๆ ในสังคม ตั้งแต่ปัญหาระดับพื้นฐานเช่นปัญหาทางครอบครัว การไม่ชอบการศึกษาในโรงเรียน ไปจนถึงเด็กที่มีภาวะการเรียนรู้บกพร่องเหมือนลูกชายของเขาเองคือ ฮาร์ลี ทำให้นวนิยายของเขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีต่อผู้อ่านที่เป็นเยาวชน

2.2 การดัดแปลงนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสันในสื่ออื่นๆ

ความสำเร็จของนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน เห็นได้จากนวนิยายชุดนี้ได้รับการแปลออกไปหลายภาษาทั่วโลก รวมถึงการจัดทำในรูปแบบหนังสือเสียงและยังได้รับการนำไปดัดแปลงเป็นนิยายภาพในรูปแบบของภาพการ์ตูนพร้อมบทสนทนาของตัวละครออกวางจำหน่ายในปี ค.ศ. 2010 ปัจจุบันนิยายภาพของเพอร์ซี แจ็คสันถูกผลิตออกมาแล้วสามเล่มด้วยกันโดยแต่ละเล่มจะเท่ากับเนื้อหาของนวนิยายหนึ่งภาค

การดัดแปลงอีกประเภทหนึ่งที่แสดงถึงความสำเร็จของนวนิยายชุดนี้คือการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ โดยค่ายเทเวนตี เซนจูรี ฟ็อกซ์ (20th Century Fox) ได้ลิขสิทธิ์ในการทำภาพยนตร์จาก เพอร์ซี แจ็คสัน เล่มแรก โดยได้คริส โคลัมบัส (Chris Columbus) อดีตผู้กำกับภาพยนตร์

เรื่อง **แฮร์รี พอตเตอร์** สองภาคแรกมาเป็นผู้กำกับ ภาพยนตร์ได้ออกฉายในสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ปี 2010 อย่างไรก็ตามคำวิจารณ์ที่มีต่อภาพยนตร์กลับออกมาในแง่ลบมากกว่าบวก ถึงแม้ภาพยนตร์จะประสบความสำเร็จด้านรายได้พอสมควรนั่นคือมีรายรับสองร้อยยี่สิบหก ล้านเหรียญจากการออกฉายทั่วทั้งโลก การเปลี่ยนแปลงเนื้อหาหลายประการรวมถึงการแสดงของนักแสดงได้ทำให้ภาพยนตร์ในภาคต่อมาคือ **ซี ออฟ มอนสเตอร์** ได้รับเสียงวิจารณ์ในแง่ลบมากยิ่งขึ้น โดยหนังสือพิมพ์เดอะ การ์เดียน (The Guardian) วิจารณ์ว่านักแสดงเด็กในหนังภาคนี้ว่าขาดเสน่ห์และนักแสดงผู้ใหญ่ก็ดูสับสนเว็บไซต์ ไทม์ เอาท์ (Time Out) วิจารณ์ว่าภาพยนตร์ล้มเหลวที่จะทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมว่าตัวละครในเรื่องกำลังเผชิญหน้ากับอันตรายที่ต้องเดิมพันด้วยชีวิต อย่างไรก็ตามภาพยนตร์ก็ยังประสบความสำเร็จด้านรายได้กว่าสองร้อยล้านเหรียญ

นอกจากการตัดแปลงทางด้านภาพยนตร์แล้ว **เพอร์ซี แจ็คสัน** ยังถูกนำไปตัดแปลงเป็นละครเวทีที่มีลีลาที่ออกตระเวนแสดงในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่เดือนกันยายนปี ค.ศ. 2014 รวมถึงสื่ออย่างวิดีโอเกมที่ถูกสร้างออกมาเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ด้วย

2.3 การเติบโตและการเรียนรู้ในวรรณกรรมเยาวชน

วรรณกรรมเยาวชนนอกจากจะมอบความบันเทิงแล้ว ยังเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาและก่อให้เกิดกระบวนการกล่อมเกลาทางสังคมแก่เยาวชนด้วย ไม่ใช่เพียงตัวละครในนวนิยายที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่แต่เป็นตัวผู้อ่านเองเช่นกันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรพิจารณาถึงนิยามของการเติบโต

นิยามของการเติบโตหมายถึงช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านของวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่หรือการบรรลุนิติภาวะ ในโลกภาษาอังกฤษมักเรียกช่วงเวลานี้ว่า Coming of Age ซึ่งการเปลี่ยนผ่านสู่วัยใหญ่นั้นมีความหมายในหลายมิติ ในแง่กายภาพการเติบโตหมายถึงการที่บุคคลมีรูปร่างเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงวัย ในแง่กฎหมายมีความหมายถึงบุคคลที่บรรลุนิติภาวะหรือถูกกำหนดให้มีสถานะเป็นผู้ใหญ่และสามารถเข้าถึงสิทธิต่างๆ เช่น สิทธิการเลือกตั้ง สิทธิในการดื่มสุรา สิทธิในการขับขี่ยานพาหนะ สิทธิในการแต่งงานและรับบุตรบุญธรรม ฯลฯ รวมถึงหน้าที่ตามกฎหมายเช่น การเสีย

ภาษา การเกษตรทหาร เป็นต้น การเติบโตในอีกมิติหนึ่งคือการเติบโตในมิติศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ การเติบโตในลักษณะนี้คนในสังคมหรือชุมชนหนึ่งมักจัด พิธีกรรมที่เรียกว่าพิธีกรรมแห่งการเปลี่ยนผ่าน (Rite of the Passage) หมายถึงพิธีกรรมที่จัดขึ้น เพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงช่วงเวลาอันสำคัญในชีวิตของคนคนหนึ่ง โดยเฉพาะการเกิด การเป็นผู้ใหญ่ การ แต่งงาน และการตาย²¹ เช่น ในประเทศญี่ปุ่นมีวันที่เรียกว่าวัน seijin no hi หรือภาษาไทยเรียกว่า วันบรรลุนิติภาวะซึ่งมีความสำคัญกับชาวญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตเพราะถือเป็นวันที่จัดพิธีกรรมรับรองว่า เด็กผู้ชายที่มีอายุสิบปีได้เข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่โดยสมบูรณ์ การแต่งงานในสังคมหลายแห่งถือว่าเป็นการรับรองสถานะที่เปลี่ยนไปของทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวและให้บุคคลทั้งสองตระหนักถึงความ รับผิดชอบและหน้าที่ใหม่ที่มาจากการแต่งงาน ส่วนการเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นใน ช่วงเวลาแห่งเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นผู้ใหญ่ บุคคลย่อมต้องผ่านการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ เพื่อเข้าถึง สถานะที่สังคมให้การรับรอง เช่น สถานะของการมีสิทธิเลือกผู้แทนของประชาชน บุคคลผู้มีอายุถึง เกณฑ์ต้องผ่านการเรียนรู้อำนาจในฐานะพลเมืองของตนเอง การได้สิทธิในการขับขี่ยานพาหนะ เกิดจากสังคมได้ให้การรับรองบุคคลผู้นั้นว่าผ่านการเรียนรู้ที่จะมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตัวเอง กระทำและเคารพกฎหมาย

บริบททางสังคม วัฒนธรรมและช่วงเวลายังมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเติบโตเป็นอย่างมาก การพิจารณาว่าบุคคลไหนเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ นั้นแตกต่างกันในแต่ละบริบทและช่วงเวลา ใน สหรัฐอเมริกาช่วงอาณานิคมนั้นเด็กอายุเพียงสิบกว่าปีสามารถถูกพิจารณาว่าเป็นผู้ใหญ่ได้แล้ว เนื่องจากวิถีชีวิตที่เด็กตั้งแต่อายุยังน้อยต้องทำงานหาเลี้ยงชีพไม่ต่างจากผู้ใหญ่ อีกทั้งเส้นแบ่ง ระหว่างความเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ยังไม่ชัดเจน ส่วนในปัจจุบันชาวอเมริกันรุ่นใหม่ถูกมองว่าเข้าสู่วัย ผู้ใหญ่ช้ากว่าคนรุ่นก่อนเนื่องจากต้องใช้ชีวิตอยู่ในสถานศึกษานานมากกว่า

นอกจากนี้การเติบโตและเรียนรู้ไม่ได้มีเพียงมิติทางกฎหมายและประเพณีหรือศาสนา เท่านั้น แต่ยังสามารถสื่อถึงการเปลี่ยนแปลงต่อวิธีการคิดหรือวิธีการมองโลกของบุคคล เช่น การ

²¹ "Rite of the Passage," oxforddictionaries.com, <http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/rite-of-passage?q=rite+of+passage>.

รู้จักตัวตนของตัวเอง การตระหนักถึงตำแหน่งแห่งที่ของตัวเองในสังคม การสูญเสียความไร้เดียงสา การเติบโตในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่พบเห็นได้บ่อยครั้งในวรรณกรรมนับตั้งแต่การเกิดขึ้นของ วรรณกรรมประเภท Bildungsroman ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ที่เรียกว่าวรรณกรรมเพื่อการศึกษาก็เล่าเรื่องราวการเติบโตทั้งทางจิตวิทยาและศีลธรรมของตัวละครเอก Bildungsroman กลายเป็นคำศัพท์ที่ยอมรับร่วมกันในวงการศึกษาวรรณกรรมว่าสื่อถึงนวนิยายที่เล่าเรื่องราว พัฒนาการของตัวละครหรือเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเติบโต (Coming of Age Story)²² โดยเฉพาะตัวละครที่เป็นเยาวชน เช่น เรื่องราวของแฮรี่ พอตเตอร์ ในนวนิยายของ เจ เค โรว์ลิง เล่าถึงการเติบโต และเรียนรู้ของเด็กชายผู้ค้นพบตัวตนและชะตากรรมพ่อแม่ที่แท้จริงของตัวเอง อีกทั้งแฮร์รี่ยังต้องรับผลกระทบที่ตามมาจากการกลายเป็นบุคคลสำคัญผู้ตัดสินชะตากรรมของโลกเวทมนต์ เรื่องราวของไลรา ในนวนิยายชุด His Dark Material ของ ฟิลลิป พูลแมน สื่อถึงเด็กหญิงผู้ค้นพบว่าตัวเองมีความสามารถพิเศษในการอ่านเครื่องมือที่เรียกว่าออลีอามีเตอร์และความสามารถนี้นำพาไลราให้ค้นพบความจริงเกี่ยวกับโลกที่เธออาศัยรวมถึงโลกคู่ขนานไปอื่น จะเห็นได้ว่าการเติบโตของตัวละครทั้งสองไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการบรรลุจิตภาวะทางกฎหมาย แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในตัวละครนั้นคือวิธีการมองโลกและการทำความเข้าใจตัวตนของตัวเอง

ในงานศึกษานี้ยึดค่านิยามการเติบโตของตัวละครตามเรื่องเล่าเกี่ยวกับการเติบโตนั้นคือ การส่องสำรวจพัฒนาการในทางความคิดจิตใจของตัวละครใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** ตัวละครที่จะนำเสนอในบทต่อไปมีลักษณะการเติบโตที่เกิดขึ้นกับวิถีคิดและการมองโลกของตัวละครเยาวชนที่เกิดและใช้ชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกาช่วงปัจจุบัน ตัวละครเกิดการทบทวนและทำความเข้าใจตัวตนของตัวเองใหม่ การเติบโตนี้สอดคล้องเข้ากับกระแสความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในสังคมอเมริกัน เช่น เรื่องของครอบครัวรูปแบบใหม่ ความเป็นชายและหญิง เป็นต้น

²² Kenneth Millard, *Coming of Age in Contemporary American Fiction* (Edinburgh: Edinburgh University Press Ltd, 2007), 2.

2.4 นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสันตามโครงมโนมิตของโจเซฟ แคมป์เบล

นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสันเป็นเรื่องราวของเพอร์ซี แจ็คสัน เด็กที่ค้นพบว่าตนเองมีสายเลือดของเทพเจ้ากรีกอยู่ในตัว การค้นพบตัวตนที่แท้จริงทำให้เขาต้องออกผจญภัยกับกลุ่มเพื่อนมนุษย์ที่เทพด้วยกันเพื่อดำเนินภารกิจในการปกป้องโอลิมปัสหรือสถานที่ที่เทพเจ้าผู้เป็นพ่อแม่พวกเขาอาศัยอยู่ การผจญภัยของเพอร์ซีจากตัวบทนวนิยายทั้ง 5 เล่ม มีลักษณะสำคัญคือการสืบทอดโครงเรื่องปรัมปราในเทวดำนานที่สามารถพิจารณาด้วยโครงเรื่องการผจญภัยวีรบุรุษของโจเซฟ แคมป์เบล ได้

โจเซฟ แคมป์เบล เป็นศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านเทวดำนานชาวอเมริกัน แคมป์เบลเขียนงานที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เขาคือ *The Hero with a Thousand Faces* ซึ่งนำเสนอแนวคิดที่ว่าเรื่องเล่าของเทวดำนานทั่วทั้งโลกต่างมีรูปแบบบางอย่างที่เป็นจุดร่วมแบบเดียวกันคือสิ่งที่เขาเรียกว่ามโนมิต แนวคิดนี้ของแคมป์เบลส่งอิทธิพลถึงนักวิชาการ, นักเขียน หรือผู้สร้างภาพยนตร์ในกาลต่อมามากมาย ได้เสนอรูปแบบหรือโครงสร้างเรื่องเล่าวีรบุรุษที่เขาได้จากการประมวลผลการศึกษาเทวดำนานกรีก-โรมัน, เทวดำนานฝั่งตะวันออก รวมไปถึงตำนานของชนเผ่าหลากหลายเผ่า เช่น เมารี, อินเดียนแดง จนได้เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่ามโนมิตและเขาได้เสนอแนวคิดนี้ในหนังสือ *The Hero with a Thousand Faces*

แนวคิดที่เป็นรากฐานให้กับโครงสร้างเรื่องเล่าวีรบุรุษของแคมป์เบลมีหลายแนวคิด แต่แนวคิดสำคัญคือแนวคิดทางจิตวิทยาเกี่ยวกับภาพ “แบบฉบับ” (Archetypes) ซึ่งเป็นแนวคิดที่คาร์ล กุสตาฟ จุง (Karl Gustav Jung) พัฒนาขึ้นมา จุงเชื่อว่ามนุษย์ชาติบนโลกไม่ว่าจะอยู่แห่งไหนหรือเผ่าพันธุ์อะไรต่างมีสิ่งหนึ่งที่ร่วมกันนั่นคือประสบการณ์หรือจิตไร้สำนึกร่วม (collective unconscious) สิ่งนี้มีอยู่คู่กับมนุษย์ตั้งแต่บรรพกาลและสืบทอดหรือเกิดขึ้นซ้ำมาหลายชั่วอายุคนผ่านทางเรื่องเล่าต่างๆ โดยเฉพาะจากตำนานของวีรบุรุษ จนสามารถจัดจำแนกประเภทของมันออกเป็นแบบฉบับต่างๆ ได้²³ ตัวอย่างเช่น แบบฉบับเกี่ยวกับประสบการณ์ความรักของมนุษย์,

²³ ศรีศิลป์ บุญขจร, *ด้วยแสงแห่งวรรณคดีเปรียบเทียบ วรรณคดีเปรียบเทียบ: กระบวนทัศน์และวิธีการ* (กรุงเทพฯ: ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553), 122.

ความอิจฉาริษยา, ความเกลียดชัง, ความชาญฉลาด, ความกล้าหาญ เป็นต้น ดังนั้นมนุษย์จึงผูกพันกันโดยไม่รู้ตัวด้วยจิตไร้สำนึกที่ร่วมเหล่านี้ แม้แต่ตัวผู้ประพันธ์วรรณคดีเองก็ผลิตงานที่มีพื้นฐานบนจิตไร้สำนึกที่ร่วมผสมผสานเข้ากับประสบการณ์ของตัวเอง²⁴

ดังนั้นเรื่องเล่าวีรบุรุษที่ปรากฏในเทพตำนานหรือนิทานมหัศจรรย์ทุกที่ทุกวัฒนธรรมในโลกไม่ว่าในช่วงเวลาไหนของประวัติศาสตร์ต่างก็มีภาพแบบฉบับปรากฏอยู่ในเรื่อง เพราะเทพตำนานมีที่มาจากแหล่งกำเนิดคือจิตไร้สำนึกที่ร่วม คล้ายกับความฝันซึ่งก็มีที่มาจากแหล่งเดียวกัน ภาพแบบฉบับที่ปรากฏอย่างเช่น วีรบุรุษ (Hero), ผู้ประกาศสาร (Herald), หญิงแก่ชายแก่ผู้รอบรู้ (Wise Old Man or Woman), พันธมิตร (Ally) เป็นต้น ภาพแบบฉบับเหล่านี้ต่างมีหน้าที่หรือการทำงานในเรื่องเล่าต่างกัน หน้าที่ของวีรบุรุษคือการออกผจญภัยและฝ่าฟันอุปสรรค หน้าที่ของหญิงแก่ชายแก่ผู้รอบรู้คือการให้คำแนะนำหรือมอบสิ่งของวิเศษให้กับวีรบุรุษเพื่อช่วยในการผจญภัยลุล่วง ภาพของแบบฉบับ (Archetypal Images) อาจแตกต่างกันได้ตามวัฒนธรรมหรือประสบการณ์ของคนๆ หนึ่ง แต่รูปแบบการทำงานของมันยังคงเหมือนเดิม เช่น วีรบุรุษของชาวยุโรปกับเอเชียในเทพตำนานอาจมีรูปลักษณะที่แตกต่างกันไป แต่การทำงานของมันเหมือนกันดังที่ได้กล่าว

มนุษย์จึงมีความคุ้นเคยและสามารถเข้าถึงเรื่องเล่าที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานได้ เนื่องจากเป็นการแบ่งปันประสบการณ์หรือจิตไร้สำนึกที่มีร่วมกันของมนุษย์ แม้แต่ชีวิตในมนุษย์ยุคปัจจุบันก็ยังปรากฏสิ่งๆ ที่สืบทอดมาจากเทพตำนานโดยเฉพาะในความฝันซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากจิตไร้สำนึกที่ร่วมเช่นเดียวกัน แคมป์เบลได้ยกตัวอย่างในหนังสือ *The Hero with a Thousand Faces* ของเขา โดยกล่าวถึงชายหนุ่มชาวอเมริกันที่ฝันว่าเขาได้สังหารพ่อของเขาด้วยความบังเอิญ แม้ซึ่งเข้ามาเห็นเหตุการณ์ได้ปลอบใจชายหนุ่มและแสดงความเชื่อมั่นว่าชายหนุ่มจะดูแลตัวเองแทนพ่อที่ตายไป²⁵ ความฝันนี้มีลักษณะคล้ายกับเรื่องราวของโอดิปุส (Oedipus) ที่มีภรรยาเป็นแม่ของตัวเองและสังหารพ่อทิ้ง แคมป์เบลเห็นถึงความสำคัญของจิตไร้สำนึกที่ร่วมหรือภาพแบบฉบับของ Jung เขา

²⁴ อ้างแล้ว, น.124.

²⁵ Joseph Campbell, *The Hero with a Thousand Faces* (Princeton: Princeton University Press, 2004), 4-5.

จึงใช้แนวคิดนี้ในการวิเคราะห์หาจุดร่วมของเรื่องเล่าการผจญภัยของวีรบุรุษในเทพนิทานกรีก-โรมันกับชาติอื่นๆ

โมโนมิท เป็นเสมือนเค้าโครงที่แคมป์เบลประมวลได้จากการศึกษาเทพนิทานต่างๆ ของเขา โดยโมโนมิทสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ช่วงหลักที่สำคัญในเทพนิทาน นั่นคือ ช่วงจากโลกเดิม (Departure) ช่วงการก้าวข้าม (Initiation) และช่วงหวนคืน (Return) การแบ่งช่วงการผจญภัยนี้ แคมป์เบล ได้มาจากแนวคิดพิธีกรรมแห่งการเปลี่ยนผ่าน (Rite of the Passage) ที่แสดงให้เห็นถึงการเติบโตผ่านพิธีกรรมของคนในสังคมต่างๆ พิธีกรรมเหล่านี้จะทำให้เด็กที่อยู่ในสังคมหนึ่งๆ ตระหนักถึงหน้าที่, สถานะหรือบทบาทของตัวเองที่เปลี่ยนไปเพื่อการเข้าสู่สังคมอย่างเต็มตัว เช่น พิธีการขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ แคมป์เบล จึงใช้แนวคิดนี้มาสร้างโมโนมิทขึ้นและกล่าวว่าการผจญภัยในเทพนิทานต่างๆ คือสิ่งที่ขยายขึ้นมาจากรูปแบบที่เล็กที่สุดซึ่งถูกนำเสนอด้วยพิธีกรรมการเปลี่ยนผ่าน 3 ช่วง ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

ในช่วงจากโลกเดิมจะมีขั้นที่เรียกว่า 1. The Call to Adventure ซึ่งหมายถึงวีรบุรุษได้รับสัญญาณเรียกให้ออกเดินทาง 2. Refusal of the Call ซึ่งหมายถึงวีรบุรุษเลือกที่จะปฏิเสธสัญญาณการออกเดินทาง 3. Supernatural Aid วีรบุรุษได้รับการช่วยเหลือจากผู้วิเศษหรืออำนาจเหนือธรรมชาติ 4. The Crossing of the First Threshold วีรบุรุษได้ก้าวข้ามเขตแดนของโลกเดิมไปสู่โลกใหม่ 5. The Belly of the Whale วีรบุรุษพบกับความตายซึ่งเป็นที่ทั้งการตายทางกายภาพหรือทางสัญลักษณ์เพื่อจะเกิดเป็นคนใหม่ โดยสรุปแล้ว ในช่วงจากโลกเดิมจะเป็นช่วงที่แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมของวีรบุรุษ อาจเป็นชีวิตในหมู่บ้าน ที่บ้าน หรือโรงเรียน โดยสิ่งแวดลอมเหล่านี้จะมีส่วนสำคัญที่กีดกันและทำให้วีรบุรุษจำเป็นต้องออกเดินทางเพื่อหาทางแก้ไขสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ โดยอาจเป็นการขาดความรัก ความอดอยาก ความสงสัย ความปรารถนาที่จะร่ำรวย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสัญญาณการผจญภัยบางคอบเรียกว่าวีรบุรุษตลอดเวลาให้ออกจากดินแดนหรือพื้นที่ๆ คุ้นเคย ไปแสวงหาบางสิ่งในพื้นที่ๆ ไม่รู้จัก

ในช่วงการก้าวข้ามแบ่งออกได้เป็น 6 ขั้นคือ 1. The Road of Trials วีรบุรุษได้พบกับอุปสรรคหรือบททดสอบมากมาย 2. The meeting with the Goddess วีรบุรุษจะได้พบกับคู่ครอง

อันเป็นที่รักและอาจเป็นเป้าหมายสูงสุดของการเดินทาง 3. Woman as Temptress วีรบุรุษได้พบกับ การเข้ายวนใจที่จะมาในรูปของหญิงสาวหรือสิ่งอื่นๆ ก็ได้ เพื่อเบี่ยงเบนวีรบุรุษให้ออกนอกเส้นทาง 4. วีรบุรุษพบกับผู้ทรงพลังภาพเปรียบเสมือนเจ้าชีวิตหรือพ่อของตัวเอง และวีรบุรุษจะต้องก้าวข้ามหรือคลี่คลายความบาดหมางระหว่างพ่อกับลูก 5. Apotheosis วีรบุรุษได้ยกสถานะตัวเองขึ้นเป็นจุดเทพเจ้า 6. The Ultimate Boon วีรบุรุษได้สิ่งที่ตนเองปรารถนาตั้งแต่การออกเดินทาง โดยสรุปแล้วในช่วงการก้าวข้ามนี้เป็นช่วงที่วีรบุรุษได้จากโลกอันคุ้นเคยมาแล้วและต้องเผชิญกับดินแดนที่ตัวเองไม่รู้จักรัก เช่น ป่าทึบ เมืองที่อยู่นอกเหนือการรับรู้ เป็นช่วงที่วีรบุรุษจะต้องแก้ปริศนาเพื่อผ่านบททดสอบหรือกำจัดอุปสรรคอื่นๆ เพื่อที่วีรบุรุษจะค้นพบสิ่งที่ออกตามหามาตั้งแต่ต้น สิ่งนั้นอาจเป็นทรัพย์สมบัติ วัตถุวิเศษ หรือสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่น ความรัก การได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง การตรัสรู้ เป็นต้น

ช่วงสุดท้ายคือช่วงหวนคืนจะแบ่งออกเป็น 6 ชั้น 1. Refusal of the Return วีรบุรุษบางคนอาจปฏิเสธที่จะเดินทางกลับไปยังโลกเดิมที่ตัวเองเคยอยู่อาศัย 2. The Magic Flight เป็นช่วงที่วีรบุรุษได้รับความช่วยเหลือจากอำนาจวิเศษในการเดินทางกลับ 3. Rescue From Without วีรบุรุษอาจตกอยู่ในสภาพได้รับบาดเจ็บจากร่างกายหรือประสบการณ์จนไม่อาจเดินทางกลับได้ แต่จะมีผู้มาช่วยเหลือ 4. The Crossing of the Return Threshold วีรบุรุษได้กลับมายังโลกใบเดิมแล้วนำสิ่งที่ได้จากการเดินทางมาปรับใช้กับโลกใบเก่า 5. Master of the Two Worlds วีรบุรุษสามารถดำรงตัวตนที่เป็นอยู่หลังการออกเดินทางได้ทั้งโลกใบเดิมและโลกใบใหม่ 6. Freedom to Live วีรบุรุษอาศัยอยู่ในโลกโดยปราศจากความกลัวและกังวลถึงอนาคต เข้าใจถึงการไม่คงที่ของสรรพสิ่ง โดยสรุปแล้วช่วงหวนคืนคือการตัดสินใจที่จะกลับไปยังโลกเก่าหรือไม่ของวีรบุรุษ โดยนำสิ่งที่ได้รับกลับมาเพื่อพัฒนาโลกใบเดิมที่วีรบุรุษอยู่อาศัยให้ดีขึ้นหรือดีขึ้นกว่าแต่ก่อน วีรบุรุษบางคนอาจเลือกที่จะไม่เดินทางกลับไปยังโลกเดิมของตนเองเลยก็ได้ เมื่อครบทั้ง 3 ส่วนหลักนี้สามารถเรียกได้ว่าครบหนึ่งวงจรของโมโนมิท อย่างไรก็ตาม แคมป์เบล ได้ระบุเอาไว้ว่าในเรื่องเล่าไม่จำเป็นจะต้องมีขั้นตอนใน 3 ช่วงหลักครบทุกขั้นตอนหรือเรียงตามที่ระบุเอาไว้ อาจเกิดการสลับขั้นหรือการซ้ำได้ตลอด แต่โดยมากแล้วช่วงหลักทั้ง 3 ช่วง ยังคงเดิม

ดังที่ได้กล่าวในบทที่ 1 คืองานของเอมิลี เซียง ได้มีการศึกษานวนิยายชุดนี้โดยอาศัยกรอบของโมโนมิทเช่นเดียวกัน ทว่างานของเซียงเป็นการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการดูถึงความสอดคล้องของเนื้อเรื่องกับโครงโมโนมิทโดยไม่ค่อยได้กล่าวถึงการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครในเรื่องและเป็นการตีความโดยแสดงว่าซีรีส์ชุดนี้อยู่ในโมโนมิทเพียงวงจรวจรเดียว แต่ผู้วิจัยตีความว่าซีรีส์นี้มีวงจรมโนมิทของตัวเองในแต่ละเล่ม อีกทั้งงานดังกล่าวยังขาดการพูดถึงประเด็นสำคัญที่สุดของนวนิยายชุดนี้คือการเติบโตทางทัศนคติของเด็กในเรื่องครอบครัว

2.4.1 ตัวละครหลักในเพอร์ซี แจ็คสัน

เพอร์ซี แจ็คสัน เป็นลูกชายของเทพเจ้ามหาสมุทรโพไซดอนและหญิงสาวชื่อแซลลี แจ็คสัน ภายหลังจากการค้นพบว่าตัวตนของเขาคือมนุษย์กึ่งเทพ เพอร์ซีได้ออกเดินทางร่วมกับมนุษย์กึ่งเทพคนอื่นเพื่อช่วยปกป้องเขาโอลิมปัสจากไต้ฝุ่นโครนอส

แอนนาเบท เซส เป็นลูกสาวของเทพีอาทีนาและเฟรเดริก เซส แอนนาเบทเป็นเพื่อนสนิทกับเพอร์ซีและเคยใช้ชีวิตข้างถนนร่วมกับลูค่มาก่อน ภายหลังจากเธอออกเดินทางร่วมกับเพอร์ซีบ่อยครั้งเพื่อปกป้องเขาโอลิมปัสและพยายามหาทางให้ลูคที่อยู่ฝ่ายไต้ฝุ่นกลับมาอยู่ฝ่ายมนุษย์กึ่งเทพอีกครั้ง

ลูค แคลสเทลแลน เป็นลูกของเทพเจ้าเฮอรัสมุสและเมย์ แคลสเทลแลน ลูคกลายเป็นเด็กที่ไม่มีคนดูแลภายหลังจากเมย์พยายามเข้ารับตำแหน่งเทพพยากรณ์ของอพอลโลแต่เกิดความผิดพลาดจนทำให้เธอมีสติวิปลาส ลูคโกรธแค้นเฮอรัสมุสที่ทอดทิ้งเขาและประกาศตัวเป็นศัตรูกับเทพเจ้าโอลิมปัสด้วยการเข้าร่วมฝ่ายไต้ฝุ่น

โกรเวอร์ อันเดอร์วูด เป็นสิ่งมีชีวิตในเทวดำนานกรีกเรียกว่าแซเทอร์ โกรเวอร์มีหน้าที่ออกตามหามนุษย์กึ่งเทพและนำตัวมาใช้ชีวิตที่ค่ายฮาร์ปัลด์ รวมถึงโกรเวอร์ยังมีภารกิจที่ต้องออกตามหาเทพเจ้าแพนเพื่อให้กลับมาช่วยฟื้นฟูธรรมชาติ โกรเวอร์เป็นเพื่อนสนิทของเพอร์ซี แอนนาเบท ลูค และทาเลีย เนื่องจากเขาเป็นผู้นำทางเด็กทั้งหมดมาสู่ค่าย

ทาเลีย เกรช คือลูกของซุส ทาเลียเคยออกเดินทางและใช้ชีวิตร่วมกับแอนนาเบทกับลูกมาก่อน ภายหลังจากเมื่อโกรเวอร์พาเด็กทั้งหมดวิ่งหนีจากอสุรกายมาถึงเนินก่อนเข้าค่ายฮาล์ฟบลัด ทาเลียสละตัวเองด้วยการกลายร่างเป็นต้นสนเพื่อสร้างอาณาเขตเวทมนต์ปกป้องค่ายทั้งค่ายเอาไว้ กระทั่งเพอร์ซีกับเพื่อนได้นำขนแกะทองคำกลับมารักษาต้นสนจนทำให้ทาเลียกลับคืนมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง ทาเลียเข้าร่วมกลุ่มพรานของอาร์เทมیسและยังคงช่วยเหลือเพอร์ซี แอนนาเบท และโกรเวอร์ในการต่อสู้กับโครนอส

ไทสัน เป็นยักษ์ไซคลอปส์ลูกของโพไซดอนกับจิตวิญญาณธรรมชาติ ทำให้ไทสันมีฐานะเป็นน้องชายต่างแม่ของเพอร์ซี ไทสันมีลักษณะร่างกายที่ใหญ่โตแต่มีความคิดและคำพูดเหมือนเด็กเล็กทั่วไป ไทสันเป็นอีกตัวละครที่ช่วยเหลือเพอร์ซีในการผจญภัยด้วยความสามารถพิเศษคือพลังกำลังที่มหาศาลและทักษะงานช่าง

นิโค ดิ แองเจโล เป็นลูกของฮาเดสและมาเรีย ดิ แองเจโล นิโคมีพี่สาวร่วมสายเลือดคนหนึ่งคือเปียงกาผู้คอยดูแลนิโคตลอดมาในโรงเรียนกินนอน ทั้งสองพี่น้องต่างสูญเสียแม่และไม่มีพ่อคอยดูแล ภายหลังจากเปียงกาเสียชีวิตจากการออกเดินทางกับเพอร์ซี นิโคได้ค้นพบว่าตัวเขา คือลูกของฮาเดสและพยายามแก้แค้นเพอร์ซีที่ช่วยชีวิตเปียงกาไม่สำเร็จ อย่างไรก็ตามนิโคได้กลับใจและเป็นตัวละครสำคัญที่ช่วยให้เพอร์ซีเอาชนะโครนอสได้

2.4.2 เล่มที่ 1 เดอะ ไลท์นิ่ง ทีฟ

ช่วงแรกก่อนการออกผจญภัยคือช่วงจากโลกเดิมที่วีรบุรุษเผชิญกับสภาวะอันไม่พึงประสงค์ เพอร์ซี แจ็คสัน เป็นเด็กชายอายุ 12 ปี ผู้มีภาวะดิสเล็กเซียกับภาวะสมาธิสั้นส่งผลให้ชีวิตในโรงเรียนของเพอร์ซีต้องพบกับความยากลำบากในการเรียน เขาไม่สามารถเรียนหนังสือให้ได้ดีได้ และต้องอยู่ในโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนสำหรับเด็กมีปัญหา ส่วนพื้นฐานทางครอบครัวที่เพอร์ซีอาศัยอยู่ก็เป็นครอบครัวที่ด้อยโอกาสทางสังคม นั่นคือเพอร์ซีเป็นลูกกำพร้าพ่อ เขาอาศัยอยู่กับแม่คือแซลลี่ แจ็คสัน ผู้มีฐานะยากจนและ เกป อักลีอาโน ผู้เป็นพ่อเลี้ยงที่เอาเปรียบแซลลี่และรังเกียจ

เพอร์ซีเป็นอย่างมาก เพอร์ซีสงสัยว่าพ่อที่แท้จริงของเขาเป็นใคร วันหนึ่งเขาเริ่มรู้สึกถึงตัวตนที่แท้จริงเขาเมื่อเขาได้ต่อสู้กับฟิวรี่ผู้รับใช้ของฮาเดสเทพเจ้าแห่งโลกใต้พิภพ ถึงแม้ว่าแซลลี โกรเวอร์ และไครอน จะพยายามปกปิดเรื่องตัวตนของเขา แต่ต่อมาเพอร์ซีได้ค้นพบว่าตัวของเขาเป็นมนุษย์กึ่งเทพผู้มีพ่อเป็นเทพไฟไซดอน แต่สิ่งที่เขารู้คือภาวะดิสเล็กเซียและสมาธิสั้นของเขากลับมีประโยชน์ในฐานะมนุษย์กึ่งเทพเพราะทำให้เขาอ่านภาษากรีกออกและทำให้เขาสามารถต่อสู้ในสมรภูมิต่างได้ดี

ช่วงก้าวข้ามเพอร์ซีต้องออกเดินทางกับเพื่อนสนิทคือโกรเวอร์และเพื่อนใหม่คือแอนนาเบทในการตามหาสายฟ้าที่หายไปเพื่อล้างมลทินให้ตัวเขาเองและไฟไซดอน อีกทั้งช่วยแม่ของเขาจากฮาเดส ระหว่างทางเขาได้เรียนรู้การผูกสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีภูมิหลังแตกต่างอย่างแอนนาเบท จากตอนที่ทั้งคู่เข้ากันไม่ได้เพราะแม่ของแอนนาเบทคืออาทีนาเทพีที่เป็นคู่แข่งกับไฟไซดอนแต่อุปสรรคระหว่างทางทำให้ทั้งคู่เรียนรู้ที่จะลดอคติกับอีกฝ่ายจนทั้งคู่เกิดความเชื่อใจกัน ในตอนท้ายของเรื่องเพอร์ซีต้องสู้กับอาเรสซึ่งถือเป็นผู้เฝ้าสมบัติของการเดินทางครั้งนี้คือสายฟ้าของซุส แอนนาเบทมอบลูกปัดชาวค้ายของเธอให้เพอร์ซีสื่อถึงการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเทพเจ้า 2 องค์ คืออาทีนากับไฟไซดอน

ช่วงหวนคืน เพอร์ซีนำสายฟ้าส่งคืนให้ซุสและได้พูดคุยกับไฟไซดอนเป็นครั้งแรก เหตุการณ์หลังจากนั้นเพอร์ซีกลับไปที่บ้านและพบกับหัวเมดูซาที่ส่งมาถึงบ้าน เพอร์ซีมอบหัวเมดูซาให้แซลลีทำให้กลายเป็นหิน การตัดสินใจของเพอร์ซีสื่อถึงการเติบโตที่ทำให้เขาเข้มแข็งโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การปกป้องของเกบอีกต่อไปเนื่องจากเพอร์ซีเกิดความเข้าใจแล้วว่าการมีสมาชิกครอบครัวครบไม่จำเป็นจะต้องทำให้ครอบครัวนั้นมีความสุข เพอร์ซีกับแซลลีตัดสินใจออกไปใช้ชีวิตด้วยกันสองคน เพอร์ซีสามารถใช้ชีวิตในช่วงเปิดภาคเรียนกับแม่ช่วงปิดเทอมที่ค่ายอย่างมีความสุข

2.4.3 เล่มที่ 2 เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์ส

ช่วงจากโลกเดิม เพอร์ซีได้รู้ความจริงจากแอนนาเบทว่าที่แท้ไทสันเพื่อนใหม่ของเขาไม่ใช่มนุษย์แต่คืออสูรกายตาเดียวหรือเรียกว่ายักษ์ไซคลอปส์ อีกทั้งไทสันยังเป็นบุตรของโพไซดอนด้วย ไทสันจึงมีสถานะเป็นน้องชายต่างแม่ของเพอร์ซีไปโดยปริยาย ทำให้ท่าทีของเพอร์ซีที่มีต่อไทสันเปลี่ยนไป เขาเริ่มเกิดความอายต่อสายตาของคนในค่ายที่มองว่าเขาเป็นน้องชายเป็นอสูรกาย แต่ทั้งเพอร์ซี แอนนาเบท และไทสัน มีเหตุต้องออกไปผจญภัยอีกครั้งเพื่อตามหาขนแกะทองคำกลับมารักษาต้นสนที่ค่ายและช่วยเหลือโกรเวอร์ไปในตัว

ช่วงก้าวข้าม ทั้งสามออกผจญภัยในทะเลเปี๊ยะ ไทสันแสดงถึงความเสียสละจนเขาหายตัวไปจากเหตุการณ์เรือล่ม ทำให้เพอร์ซีเศร้าใจและคิดโทษตัวเองว่าเขาไม่ควรจะมีความคิดในแง่ลบต่อไทสันในตอนแรก อย่างไรก็ตามเพอร์ซีทำตามแผนการที่แอนนาเบทวางเอาไว้จนเขาสามารถลักลอบเข้าไปช่วยโกรเวอร์ และนำขนแกะทองคำจากโพลีฟีมัสมาได้ รวมถึงไทสันที่รอดชีวิตได้ออกตามหาพวกเขาจนเจอและช่วยพาทั้งหมดหนีออกจากเกาะโพลีฟีมัสกลับไปยังค่ายฮาล์ฟบลัดได้สำเร็จ

ช่วงหวนคืน เพอร์ซีและคนในกลุ่มได้นำขนแกะทองคำกลับมารักษาต้นสนทาเลียได้สำเร็จ เพอร์ซีสามารถคลี่คลายปมขัดแย้งในใจเกี่ยวกับน้องชายของเขาและยอมรับความสัมพันธ์แบบพี่น้องกับไทสันได้อย่างสมบูรณ์

2.4.4 เล่มที่ 3 เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส

ช่วงจากโลกเดิม เป็นครั้งแรกที่เพอร์ซีเริ่มรู้สึกถึงความรักระหว่างเขากับแอนนาเบท การหายตัวไปของแอนนาเบทในช่วงต้นจึงเป็นสภาวะอันไม่พึงปรารถนาของเพอร์ซี แต่ส่วนหนึ่งที่ทำให้แอนนาเบทถูกจับตัวไปคือความต้องการพิสูจน์ตัวเองของเพอร์ซีว่าเขามีความเป็นวีรบุรุษหรือผู้นำของกลุ่มจนทำให้แผนการที่คนในกลุ่มวางต้องผิดพลาด สภาวะอันไม่พึงปรารถนาของเพอร์ซีคือความเป็นชายที่มั่นใจล้นเกินของเขา เพอร์ซีออกติดตามกลุ่มทาเลียที่ไปทำภารกิจตามหาแวออร์ฟิโอทอรัสและเทพีอาร์เทมิสเพราะเขาคิดในใจว่าเขาจะสามารถช่วยแอนนาเบทได้

ไดโอนีซุสได้ออกมาขัดขวางเพอร์ซีชั่วคราวและเล่าถึงความเห็นแก่ตัวของวีรบุรุษกรีกให้ฟังเพื่อสะท้อนถึงปัญหาที่เพอร์ซีมีในตัวเอง ภายหลังจากการรวมตัวกันของเพอร์ซีและกลุ่มทาลียา การเดินทางที่แท้จริงจึงเริ่มต้น

ช่วงก้าวข้าม ระหว่างทางเพอร์ซีฝันหลายครั้งถึงเรื่องราวของเฮอร์คิวลีสและเรียนรู้ถึงความเห็นแก่ตัวของวีรบุรุษ จนในที่สุดพวกเขาได้พบอสูรกายลึกลับตัวที่ออกตามหาคือวออร์ฟิโอทอรัสซึ่งเพอร์ซีกับพวกต้องสู้เพื่อแย่งชิงมาจาก ดร. ธอร์น จากนั้นตัวละครทั้งหมดได้ต่อสู้กับ แอตลาสและกองทัพที่ภูเขาโอทิส ถึงแม้ว่าไซอัสจะเสียชีวิตไปในการต่อสู้ครั้งนี้ก็ตาม แต่ทั้งหมดก็สามารถช่วยแอนนาเบทกับอาร์เทมิสได้สำเร็จ

ช่วงนวนิยาย เพอร์ซีได้ของรางวัลจากการออกเดินทางคือทัศนคติของวีรบุรุษหรือความเป็นชายแบบใหม่ที่ไม่ยึดถือตัวเองเป็นศูนย์กลาง อีกทั้งนวนิยายยังนำเสนอว่าความเป็นชายแบบนี้เหมาะสมสำหรับชีวิตของคูร์กที่ต้องไม่เอาใครคนใดคนหนึ่งเป็นศูนย์กลางเช่นกัน

2.4.5 เล่มที่ 4 เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปรีนธ์

ช่วงจากโลกเดิม เพอร์ซีเกิดความรู้สึกว่าเขามีส่วนรับผิดชอบต่อการหายไปของนิโค เนื่องจากเขาไม่สามารถรักษาชีวิตเปียงกาพีสาวของนิโคได้ อีกทั้งเขายังได้รับการติดต่อจากวิญญาณเปียงกาพีช่วยเหลือนิโคในเขาวงกต ทำให้เพอร์ซีเป็นหนึ่งในผู้อาสาจะเดินทางเข้าไปในเขาวงกตพร้อมแอนนาเบท โกรเวอร์ และไทสัน

ช่วงของการก้าวข้ามคือช่วงที่เพอร์ซี แอนนาเบท โกรเวอร์ และไทสันเดินทางลงไป ในทางใต้ดินโดยมีแอนนาเบทเป็นผู้นำทาง เขาวงกตคือถนนของบททดสอบมากมายสำหรับวีรบุรุษ เทพีเฮราได้คอยให้ความช่วยเหลือพวกเขาในระหว่างทาง แต่เธอทำให้เพอร์ซีเกิดความสงสัยในครอบครัวที่เธอต้องการปกป้อง และเทพเฮฟเฟสตุสเล่าถึงอดีตที่เธอแม่แท้ๆ ของเขาจับเขาโยนลงจากโอลิมปัสโทษฐานที่เขาเกิดมามีรูปร่างอัปลักษณ์

ช่วงเวลานี้ ภายหลังจากกลับจากเขาวงกต เพอร์ซีและแอนนาเบทได้รู้ว่าเฮราขายนีโคให้เจอไรออนในทางเขาวงกตเพื่อให้เพอร์ซีกับเพื่อนเดินทางได้สะดวกขึ้น เพอร์ซีได้รับบทเรียนที่มีค่าอย่างยิ่งนั่นคือความรู้ที่ว่าครอบครัวเทพเจ้าที่เขาต่อสู้ให้โดยตลอดโดยไม่เคยตั้งคำถามนั้นมีข้อเสียและจุดที่ควรปรับปรุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการกีดกันผู้อื่นออกจากครอบครัวเทพเจ้าอย่างที่เขาได้ทำกับนีโค การเรียนรู้ที่เพอร์ซีได้รับคือการรู้จักตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวที่คนส่วนใหญ่มักคิดว่ามีเพียงความดีงามเท่านั้น

2.4.6 เล่มที่ 5 เดอะ ลาส โอลิมเปีย

ช่วงจากโลกเดิม เพอร์ซีกับมนุษย์กึ่งเทพทั้งหมดต้องต่อสู้กับกองทัพโครนอสครั้งสุดท้ายเพื่อเข้าปกป้องโอลิมปัส แต่ในขณะเดียวกันเพอร์ซีก็ประสบภาวะขัดแย้งในใจเนื่องจากความคิดที่ว่าครอบครัวเทพเจ้าเองก็มีส่วนผิดที่กีดกันผู้ที่ไม่ตรงตามมาตรฐานของโอลิมปัสเรื่อยมาและส่งผลให้คนที่ถูกกีดกันเข้าร่วมกับกองทัพโครนอสมากยิ่งขึ้น

ช่วงก้าวข้าม เพอร์ซีด้านทานกองทัพของโครนอสหลายระลอกซึ่งถือเป็นบททดสอบของเขา แต่บททดสอบที่แท้จริงคือการที่โพรมีธีอุสเดินทางมาหาเพอร์ซีและเพื่อนพร้อมใช้คำพูดโน้มน้าวให้ฝ่ายมนุษย์กึ่งเทพยอมแพ้และชี้ให้เห็นว่าครอบครัวเทพเจ้านั้นมีส่วนที่เลวร้ายเหมือนกัน คำพูดของ โพรมีธีอุสทำให้เพอร์ซีท้อแท้ แต่เทพีเฮสเทียทำให้เขาพบทางออกว่าการเอาชนะศึกครั้งนี้คือความร่วมมือกันของคนในครอบครัว เพอร์ซีขอร้องโพไซดอนให้ทิ้งการปกป้องพระราชวังของตัวเองแล้วช่วยเหลือเทพเจ้าองค์อื่น ส่วนนีโคขอให้พ่อของเขาคือฮาเดสให้อภัยต่อเทพเจ้าบนโอลิมปัส การร่วมมือกันของสามเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ซุส โพไซดอน และฮาเดสทำให้สามารถปกป้องโอลิมปัสจากคลื่นกองทัพระลอกสุดท้ายของโครนอสได้สำเร็จ

ช่วงเวลานี้ เพอร์ซีต้องขอให้ครอบครัวเทพเจ้าเปิดกว้างและยอมรับเทพเจ้าองค์รองมาไว้เป็นส่วนหนึ่งของโอลิมปัสด้วย อีกทั้งมนุษย์กึ่งเทพทุกคนจะได้รับการยืนยันตัวตนจากพ่อแม่ผู้เป็นเทพเจ้าและนำมาอยู่ที่ค่ายเพื่อฝึกฝนทักษะเพื่อให้สามารถเติบโตและใช้ชีวิตที่ดีได้ต่อไป โลกใบเดิมของเพอร์ซีที่มีการกีดกันของเทพเจ้าจึงจบลง นวนิยายสื่อให้เห็นถึงตัวละครเยาวชนที่รู้จัก

การตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวที่มีนิยามอันตายตัวและคับแคบเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา นั่นคือ การทำให้สถาบันครอบครัวมีลักษณะที่เปิดกว้างต่อกลุ่มคนกลุ่มอื่นมากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่านวนิยายชุด*เพอร์ซี แจ็คสัน* มีการสืบทอดโครงเรื่องตามกรอบของโมโนมิทซึ่งเป็นโครงเรื่องปรัมปราของเทวดาตำนานกรีก-โรมัน ทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวละครเด็กจากสภาวะที่ไม่พึงปรารถนาไปสู่การเรียนรู้ การต่อสู้และเติบโต จนก้าวข้ามปัญหานั้นและไปสู่สภาวะที่ดีกว่า การใช้โครงโมโนมิทในทุกเล่มชี้ให้เห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในชีวิตมีหลากหลายรูปแบบและมีในทุกช่วงเวลาของชีวิต ผู้อ่านซึ่งเป็นเด็กจะได้เรียนรู้ว่าชีวิตล้วนมีปัญหาและอุปสรรครวมทั้งสภาพที่ไม่พึงปรารถนา

ชีวิตของไรเออร์แดนผู้เขียนนวนิยายชุดนี้ยังมีความสัมพันธ์กับนวนิยายที่เขาประพันธ์ทั้งในด้านของประสบการณ์ชีวิตครอบครัวที่เขามีลูกชายที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ รวมทั้งประสบการณ์อาชีพครูที่ต้องพบนักเรียนที่มีปัญหาในด้านต่างๆ รวมทั้งการใช้ความรู้เกี่ยวกับเทวดาตำนานมาปรับใช้ในการนำเสนอเรื่องราวที่ตื่นเต้นแต่แฝงแง่มุมปัญหาของเยาวชนและสังคมร่วมสมัย อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่าชีวิตที่มีอุปสรรคสามารถแก้ไขไปสู่สภาวะที่ดีกว่าได้ ดังจะได้ศึกษาในบทต่อไป

บทที่ 3

การเติบโตและการเรียนรู้สู่นิยามครอบครัวแบบใหม่

ในบทที่สามผู้วิจัยกำหนดเป้าหมายในการวิเคราะห์ตัวละครเด็กใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** ที่ได้เกิดการเติบโตและเรียนรู้ในแง่มุมของครอบครัวที่พวกเขาได้อยู่อาศัย ไรเออร์แดนได้ปรับใช้เทวดานานกรีกและโรมันในการปรุงแต่งเรื่องราวให้มีความบันเทิงสำหรับผู้อ่าน แต่นั่นเป็นเพียงการดัดแปลงในระดับพื้นผิวเท่านั้น นวนิยายยังใช้เทวดานานกรีกในการซ่อนความหมายที่ลึกซึ้งไปกว่านั้นอันเกี่ยวข้องกับเด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่ไม่เป็นไปตามกรอบครอบครัวกระแสหลักของสังคมในสหรัฐอเมริกาคือครอบครัวเดี่ยวอันประกอบด้วยสมาชิกที่ผูกพันทางสายเลือดคือพ่อแม่และลูก เด็กเหล่านี้ต้องผ่านช่วงเวลาแห่งความยากลำบากในการเข้าใจถึงตัวตนที่แท้จริงและตำแหน่งแห่งที่ของตัวเองในครอบครัวสมัยใหม่โดยแต่ละคนต่างมีวิธีรับมือแตกต่างกัน สะท้อนภาพของเด็กที่เติบโตในช่วงเวลาที่สหรัฐอเมริกากำลังพบกับความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในมิติของครอบครัว

สมมติฐานดังกล่าวมีที่มาจากตัวของผู้ประพันธ์เอง ในเว็บไซต์ทางการของผู้เขียนคือ RickRiordan.com นั้นมีส่วนของการให้คำแนะนำสำหรับครูผู้สอนที่ต้องการใช้นวนิยายของไรเออร์แดนในการสอนเด็กในโรงเรียน การให้เหตุผลตอนหนึ่งแสดงให้เห็นว่าถึงแม้ **เพอร์ซี แจ็คสัน** จะถูกเล่าด้วยน้ำเสียงที่มีอารมณ์ขันและดูเหมือนเป็นเรื่องราวการผจญภัยแนวแฟนตาซีแต่นวนิยายนี้กลับมีประเด็นที่จริงจังอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มผู้อ่านที่อายุน้อย โดยเฉพาะประเด็นของครอบครัวหรือความบกพร่องทางการเรียนรู้²⁶

ไรเออร์แดนได้อธิบายไว้ว่าแก่นเรื่องที่สำคัญมากที่สุดแก่นเรื่องหนึ่งใน **เดอะ ไลท์นิง ทิฟ** คือการที่ความสัมพันธ์แบบคู่รักระหว่างมนุษย์กับเทพเจ้าในเทวดานานกรีกกลายเป็นความเปรียบถึงการที่เด็กในสังคมสมัยใหม่ต้องจัดการกับครอบครัวที่แตกแยกของตัวเอง พวกเขาต้อง

²⁶ "Rationale," rickriordan.com, <http://www.rickriordan.com/educational-resources/rationale>.

พยายามเข้าใจว่าพ่อและแม่ของพวกเขาแสดงความรักต่อพวกเขาอย่างไรและเหตุใดความสัมพันธ์ของพ่อและแม่ในท้ายที่สุดถึงไม่สามารถประนีประนอมกันได้ ตัวละครเด็กจะต้องรับภาระดังกล่าว ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อ่านที่เป็นเด็กจำนวนมากต้องเผชิญเช่นกัน นวนิยายเรื่องนี้จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการถกเถียงเกี่ยวกับลักษณะของครอบครัวด้วยการใช้ความเป็นแฟนตาซีเพื่อให้สารที่จะสื่อในนวนิยายไม่เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความไม่สบายใจ²⁷

เป็นที่ชัดเจนว่านวนิยายไม่ได้ใช้เวทมนตร์กรีกและโรมันมาเพื่อสร้างเรื่องราวให้ดูน่าติดตามสำหรับผู้อ่านเพียงอย่างเดียว แต่ยังซ่อนความหมายที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็กในสังคมอเมริกันสมัยใหม่ โดยเฉพาะครอบครัวที่ไม่ได้เป็นไปตามกรอบของสังคมนั้นคือครอบครัวแตกแยก ครอบครัวที่ไม่ผ่านสถาบันการแต่งงานหรือครอบครัวที่มีพ่อแม่ทางสายเลือดคอยดูแลเพียงคนเดียว สิ่งนี้จึงเป็นที่มาของงานวิจัยในบทที่สามนี้ที่จะวิเคราะห์ความหมายภายในตัวของ **เพอร์ซี แจ็คสัน** ในประเด็นของเด็กที่เติบโตและเรียนรู้ในครอบครัวที่ไม่เป็นไปตามกรอบที่สังคมคาดหวังและไม่ใช่เพียงครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ได้อยู่กันพร้อมหน้าเท่านั้น นวนิยายยังใช้เวทมนตร์กรีก-โรมันมาดัดแปลงเพื่อสื่อถึงครอบครัวรูปแบบที่หลากหลาย นั่นคือครอบครัวที่แตกแยก ครอบครัวหลายเชื้อชาติ ครอบครัวทางเลือก และครอบครัวที่สมาชิกมีความพิการด้วย

3.1 ลักษณะครอบครัวอเมริกันในบริบทสังคมและเศรษฐกิจตั้งแต่ยุคอาณานิคมอังกฤษถึงปัจจุบัน

นวนิยายชุด **เพอร์ซี แจ็คสัน** นำเสนอภาพของเด็กที่เติบโตด้วยการทำความเข้าใจและยอมรับถึงรูปแบบของครอบครัวอเมริกันร่วมสมัยที่แตกต่างจากครอบครัวตามกรอบที่สังคมคาดหวัง เหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสำรวจความเปลี่ยนแปลงของครอบครัวอเมริกันในบริบทของสังคมตั้งแต่ช่วงอาณานิคมจนถึงยุคสมัยปัจจุบันพอสังเขปเพื่อให้เข้าใจว่าครอบครัวตามกรอบที่สังคมอเมริกันคาดหวังและครอบครัวรูปแบบอื่นๆ ที่ไม่เป็นไปตามกรอบของสังคมนั้นมีลักษณะอย่างไร

²⁷ Ibid.

3.1.1 ครอบครัวอเมริกันจากยุคอาณานิคมถึงครอบครัวเดี่ยวในทศวรรษ 1950

ชาวยุโรปได้เริ่มเข้ามาตั้งรกรากในดินแดนอเมริกาบริเวณทางเหนือตามแนวชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก ในช่วงศตวรรษที่ 17 ทั้งชาวดัชช์ อังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน เข้ามาตั้งรกรากเพื่อหาหนทางทำกินแห่งใหม่และเป็นที่ยอมรับจากศาสนา สงครามและการเมืองจากยุโรป ในช่วงแรกชาวอเมริกันยังต้องอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษที่มาก่อตั้งอาณานิคมบริเวณตอนเหนือของอเมริกาซึ่งเรียกว่า นิวอิงแลนด์ (New England) วิถีชีวิตส่วนใหญ่ของคนอเมริกันในช่วงนี้คือการกสิกรรมซึ่งผูกพันกับวิถีของครอบครัวอเมริกันในยุคแรกเริ่ม

รูปแบบของครอบครัวเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาในแทบทุกสังคม แนวคิดรวมทั้งวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับครอบครัวนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ปัจจัยทางการเมืองและเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาเองก็ไม่มีข้อยกเว้น ตั้งแต่ยุคเข้ามาตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกาของชาวยุโรปหลายกลุ่มช่วงต้นศตวรรษที่ 17 ครอบครัวชาวอเมริกันในช่วงบุกเบิกประเทศมีลักษณะที่แตกต่างจากปัจจุบันอย่างชัดเจน โดยมีรูปแบบของครอบครัวหลากหลายรูปแบบเช่น ครอบครัวแบบศักดินาเจ้าที่ดินที่เป็นการสืบทอดมาจากยุโรปและแพร่หลายในหมู่ชนชั้นสูง เจ้าที่ดินมักจัดการการแต่งงานให้ผู้ที่เข้ามารับใช้เช่น อัครวินผู้ซื้อสตัคได้เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นครอบครัวเดียวกันเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง ความสัมพันธ์ลักษณะนี้ช่วยให้เจ้าที่ดินสามารถขยายเครือข่ายของครอบครัวและสร้างอำนาจต่อรองกับเจ้าที่ดินคนอื่นได้²⁸ อย่างไรก็ตามครอบครัวแบบศักดินาเจ้าที่ดินเป็นครอบครัวที่สืบทอดโดยชนชั้นนำที่เป็นคนส่วนน้อยเท่านั้น ครอบครัวอเมริกันในช่วงยุคอาณานิคมส่วนใหญ่มักเป็นครอบครัวที่สืบทอดมาจากความเป็นชุมชนเมืองของชาวยุโรป (European Towns) ในช่วงยุคกลาง เมืองลักษณะนี้ให้ความสำคัญกับพ่อค้าและช่างฝีมือ อีกทั้งครอบครัวยังเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้สำหรับอาชีพทั้งสอง เนื่องจากช่างฝีมือต้องการผู้ช่วยคือลูกและภรรยาในกระบวนการหรือขั้นตอนผลิตงาน ส่วนพ่อค้าต้องอาศัยภรรยาในการดูแลร้านค้าและมีบุตรไว้สืบทอดกิจการต่อไปภายหน้า²⁹

²⁸ Alice P. Kenney, *A History of the American Family* (Chicago: Rand McNally & Company, 1967), 8-9.

²⁹ *Ibid.*, 9.

เช่นเดียวกับการหาคุ้มครองของบุคคลในครอบครัวรูปแบบศักดินา ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ในสมัยนั้นนิยมการพิจารณาหาคุ้มครองโดยถือความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจที่มาจากการแต่งงานเป็นสำคัญมากกว่าความรักแบบโรแมนติค³⁰ ที่ให้ความสำคัญกับอารมณ์ความรู้สึกเหนือกว่าเหตุผลทางเศรษฐกิจ เนื่องจากสภาพสิ่งแวดล้อมในโลกใหม่ยังไม่เอื้อต่อการใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย โดยเฉพาะงานกิจกรรมที่ผู้อพยพส่วนใหญ่สมัยนั้นถือเป็นวิถีหาเลี้ยงชีพจากที่ดินทำกิน การหาคุ้มครองจึงหนีไม่พ้นที่จะพิจารณาข้อตกลงทางเศรษฐกิจด้วย ดังนั้นแม่มาลัยจึงเป็นตัวเลือกที่ชายหนุ่มต้องการเพราะนอกจากจะมีประสบการณ์แล้ว แม่มาลัยส่วนใหญ่ยังมีที่ดินทำกินเป็นของตัวเองพร้อมข้าทาสบริวารอีกด้วย ครอบครัวจึงเป็นหน่วยทางเศรษฐกิจที่สำคัญ บ้านกับที่ทำงานยังคงเป็นที่เดียวกันนั่นคือหน่วยการผลิตและบริโภค อีกทั้งบทบาทของสามีกับภรรยายังมีลักษณะของความเท่าเทียมในแง่ที่ทั้งคู่ต่างต้องช่วยกันทำงานเพื่อให้เศรษฐกิจขับเคลื่อนและทำให้ชีวิตดำรงอยู่ต่อไปได้ การมีบุตรถือเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าอารมณ์ความรู้สึกใคร่ เพราะเด็กนับว่าเป็นแรงงานหน่วยหนึ่งภายในบ้าน³¹ การมีบุตรมากหมายถึงการมีพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจมากตามไปด้วย และครอบครัวชาวอเมริกันสมัยนี้ไม่ได้มีเพียงสมาชิกที่ประกอบด้วยพ่อแม่และบุตรในครัวเรือนเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงญาติฝ่ายอื่น อีกทั้งผู้ที่ไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดด้วยการรับคนรับใช้ เด็กกำพร้า ผู้สูงอายุไร้ญาติ หรือคนแปลกหน้าเข้ามาพำนักและศึกษาการงาน นับเป็นเรื่องที่ไม่ผิดปกติในช่วงเวลานั้น เนื่องจากบ้านยังคงถือเป็นสถานที่แห่งการงานและการผลิตทางเศรษฐกิจ³² ไม่ได้ถือเป็นสถานที่พำนักส่วนตัวของครอบครัวตามที่คนปัจจุบัน

ในช่วงเวลานี้การผสมข้ามชาติพันธุ์และชนชั้นยังเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นหรือในบางที่ก็เป็นสิ่งต้องห้ามจนถึงผิดกฎหมายได้ เนื่องจากชาวยุโรปเช่น ชาวสกอตแลนด์-ไอริช ชาวอังกฤษ ชาวฝรั่งเศสมักจับกลุ่มอยู่ด้วยกันมากกว่า ส่วนชาวแอฟริกันที่เข้ามาในประเทศมักมีสถานะเป็นแรงงานทาสเพราะฉะนั้นคนผิวดำจึงเป็นชนชั้นที่ถูกมองว่ามีสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่าชาวยุโรป

³⁰ Panos D. Bardis, "Changes in the Colonial and Modern American Family Systems," *Social Science* 38, no. 2 (1963): 104.

³¹ Roberta L. Coles, *Race and Family* (SAGE Publications, 2006), 33-37.

³² ทามาร่า เค. แฮร์วีน, "ความต่อเนื่องและความเปลี่ยนแปลงในครอบครัวอเมริกัน," ใน การสร้างอเมริกา: สังคมและวัฒนธรรมของสหรัฐฯ (กรุงเทพฯ: ดวงกมล, 2537), 404.

อย่างไรก็ตามภายหลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมศตวรรษที่ 18 และการขยายตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนของเมืองใหญ่ในช่วงศตวรรษที่ 19 เช่น ฟิลาเดลเฟีย นิวยอร์ก บอสตัน บัลติมอร์ ทำให้รูปแบบครอบครัวของชาวอเมริกันพบการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเนื่องจากได้มีการคิดค้นเครื่องจักรไอน้ำในการผลิตมาทดแทนแรงงานมนุษย์ เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่จากภาคกสิกรรมมาสู่ภาคอุตสาหกรรม ทำให้เกิดการแยกขาดระหว่างพื้นที่บ้านกับโรงงานผลิตเป็นครั้งแรก คนอเมริกันรุ่นใหม่ในยุคนี้ไม่ได้มีความคาดหวังให้บุตรหลานของตนต้องประกอบอาชีพกสิกรรมอย่างบรรพบุรุษอีกต่อไป เนื่องจากมีเครื่องจักรที่สามารถทดแทนการทำงานเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ การไปแสวงหาความมั่งคั่งในเมืองใหญ่เป็นตัวเลือกที่ดีมากกว่างานในไร่ นา มีคนอเมริกันโดยเฉพาะหนุ่มสาวมุ่งหน้าเข้าสู่เมืองเพื่อหางานทำแลกับแหล่งรายได้ใหม่คือค่าแรง ในปี 1900 มีประชากรชาวอเมริกันประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ ได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่แล้ว³³ โดยนิวยอร์กมีประชากรอยู่อาศัยประมาณ 4,600,000 คน ส่วนในชิคาโกมีประชากรประมาณ 1,850,000 คน³⁴ พื้นที่ที่เป็นบ้านจึงเริ่มถูกเปลี่ยนนิยามใหม่จากการเป็นทั้งบ้านและโรงงานผลิตกลายเป็นบ้านที่เป็นแหล่งพักพิงทั้งทางกายและอารมณ์ความรู้สึก

คนทุกเพศทั้งชายหญิงไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ในช่วงแรกของการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่นี้ต่างเดินหน้าเข้าใช้แรงงานในโรงงาน แต่ความไม่เท่าเทียมเกิดขึ้นกับเพศหญิงและเด็ก ด้วยมาตรฐานค่าแรงที่จ่ายให้มันต่ำกว่าเพศชายที่ทำงานประเภทเดียวกัน นายจ้างมักนิยมการใช้แรงงานเด็กเนื่องจากเด็กง่ายต่อการควบคุมมากกว่าผู้ใหญ่ วิธีปฏิบัตินี้เป็นไปอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเริ่มมีขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปให้ชีวิตความเป็นอยู่ของแรงงานดีขึ้นในช่วงไม่กี่ทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 20 การเกิดขึ้นของสหภาพแรงงานทำให้สภาพความเป็นอยู่ของแรงงานดีขึ้น มาตรฐานค่าแรงทำให้แรงงานสามารถมีชีวิตรอดอยู่รอดได้ ส่วนแรงงานเด็กนั้นได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการแรงงานเด็กแห่งชาติขึ้นในปี ค.ศ. 1904 มีขบวนการต่อสู้ทั้งบนท้องถนนและผ่านรัฐสภา จนในที่สุดรัฐสภาก็ได้ผ่านกฎหมายที่กำหนดการจ้างงานเด็กที่มีช่วงอายุขั้นต่ำและ

³³ Ibid.

³⁴ Kenney, A History of the American Family, 27.

ชั่วโมงงานกำกับในปี ค.ศ. 1938³⁵ และการปกป้องเด็กถูกโอนถ่ายไปให้เป็นหน้าที่ของรัฐมากยิ่งขึ้น³⁶

ความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในช่วงเวลานี้ส่งผลต่อครอบครัวอเมริกันเมื่อความสำคัญของเด็กจากแต่เดิมที่ถูกมองว่าเป็นแรงงานที่ขับเคลื่อนการผลิตในช่วงสงครามได้เสื่อมถอยลงไป ช่วงอายุที่ถูกกำหนดว่ายังคงเป็นเด็กถูกขยายออกไปเป็นอายุ 16 ปี จึงสามารถกำหนดว่าเป็นผู้ใหญ่ได้ หน้าที่หลักของเด็กจากงานในไร่นาสมัยก่อนกลายเป็นการเข้าศึกษาในโรงเรียนเพื่อฝึกฝนทักษะวิชาชีพให้เหมาะสมกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจแบบใหม่ ทำให้เด็กมีลักษณะเป็นภาระทางเศรษฐกิจสำหรับครอบครัวมากกว่าทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีค่าอย่างแต่ก่อน³⁷ ความรักในลักษณะของอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อลูกจึงได้รับการให้ความสำคัญมากขึ้น

ส่วนผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ภายหลังจากการต่อสู้ของสหภาพและขบวนการปฏิรูปแรงงานส่งผลให้ค่าแรงที่ได้รับสำหรับผู้ชายเพียงพอที่จะหาเลี้ยงครอบครัวได้ ครอบครัวอเมริกันสมัยนี้จึงมีลักษณะมีผู้หาเลี้ยงเพียงคนเดียวคือหัวหน้าครอบครัวที่เป็นทั้งพ่อและสามีหรือที่นิยมเรียกกันว่า Breadwinner ดังนั้นพื้นที่ของผู้ชายจึงเป็นพื้นที่นอกบ้านที่เป็นที่ทำงาน ส่วนผู้หญิงนั้นมักถูกคาดหวังให้ทำหน้าที่ประจำอยู่ในบ้าน โดยเฉพาะหน้าที่ของการเลี้ยงดูบุตร หน้าที่ในครัวและการดูแลบ้านให้สะอาดมากกว่าการออกไปทำงานนอกบ้าน แรงงานของผู้หญิงภายในบ้านยังไม่ถูกนับว่าเป็นแรงงานชนิดหนึ่งเทียบเท่าการใช้แรงงานนอกบ้านอย่างผู้ชาย กล่าวคือไม่มีค่าจ้างสำหรับการทำความสะอาดบ้านหรือเลี้ยงดูบุตร ทั้งหมดทำไปด้วยความรักมากกว่าเหตุผลทางเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ผู้ชายต่างเดินทางจากบ้านเกิดไปออกรบ ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวนอกบ้านแต่นั้นก็เป็นช่วงเวลาไม่นานนัก ภายหลังจากจบสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อผู้ชายส่วนใหญ่กลับบ้านแล้ว หน้าที่ของผู้หญิงจึงถูกคาดหวังให้

³⁵ "Child Labor in U.S. History," www.continuetolearn.uiowa.edu,

https://www.continuetolearn.uiowa.edu/laborctr/child_labor/about/us_history.html.

³⁶ Bardis, "Changes in the Colonial and Modern American Family Systems," 104.

³⁷ Coles, *Race and Family*, 37-41.

อยู่แต่ภายในบ้านตามเดิม สิทธิต่างๆ ของผู้หญิงขึ้นอยู่กับสามี เช่น ผู้หญิงจำเป็นจะต้องขอลายเซ็นจากพ่อหรือสามีในการจะซื้อสิ่งของที่มีขนาดใหญ่³⁸

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ การแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจนภายในครอบครัว รวมไปถึงปัจจัยอื่นๆ เช่น สาธารณสุขและการรักษาพยาบาลที่พัฒนาแล้ว ทำให้ชีวิตครอบครัวภายใต้สถาบันการแต่งงานของชาวอเมริกันในช่วงสมัยนี้มีลักษณะมั่นคงและมีขนาดเล็กกลายเป็นครอบครัวที่ประกอบไปด้วยพ่อแม่และลูก วิทยาการทางการแพทย์ที่ช่วยทำให้ทารกรอดชีวิตจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้ทำให้ชาวอเมริกันมีบุตรน้อยลงเนื่องจากความมั่นใจว่าบุตรของพวกเขาจะมีชีวิตรอดปลอดภัยด้วยการแพทย์สมัยใหม่ อีกทั้งระยะเวลาของการสมรสยาวนานมากขึ้นทำให้สมาชิกในครอบครัวสามารถคาดหวังได้ว่าจะอาศัยพึ่งพาสมาชิกคนอื่นในบ้านได้จนสิ้นชีวิต การเป็นพ่อม่ายหรือแม่ม่ายไม่ใช่สิ่งที่น่าปรารถนาเพราะนั่นหมายถึงความไม่มั่นคงของครอบครัว โดยเฉพาะผู้หญิงที่ความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจถูกผูกติดอยู่กับสามี ดังนั้นหากชีวิตครอบครัวไม่เป็นไปตามที่ฝัน ชาวอเมริกันในครอบครัวนั้นมักเลือกที่จะยอมทนอยู่ด้วยกันต่อไป

ในทศวรรษที่ 1950 และ 1960 ครอบครัวเดี่ยวได้มาถึงจุดสูงสุดของความนิยมในสหรัฐอเมริกา อันเนื่องมาจากปัจจัยดังกล่าวรวมถึงความเฟื่องฟูทางเศรษฐกิจภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ทำให้ครัวเรือนมีกำลังซื้อมากยิ่งขึ้น กำลังบริโภคของครัวเรือนพุ่งขึ้นสูง ความใฝ่ฝันที่จะมีบ้านสำหรับครอบครัวเดี่ยวสักหลังที่ตั้งอยู่นอกเมืองถือเป็นความปรารถนาหรือความฝันอย่างหนึ่งของชาวอเมริกัน เนื่องจากความมั่งคั่งทำให้การเข้าถึงรถยนต์ที่จะเป็นพาหนะในการเดินทางไปนอกตัวเมืองเป็นสิ่งที่เป็นไปได้³⁹ สถิติการหย่าของคนอเมริกันลดลงต่ำอย่างมีนัยยะสำคัญตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 เป็นต้นมาจนถึงช่วงกลางของทศวรรษที่ 1960⁴⁰

³⁸ Kira Cochrane, "1963: The Beginning of the Feminist Movement," <http://www.theguardian.com/>, <http://www.theguardian.com/lifeandstyle/2013/may/07/1963-beginning-feminist-movement>.

³⁹ Rachel Gealy, "Urbanizing the American Dream" (The Massachusetts Institute of Technology, 2010), 12.

⁴⁰ Rukmalie Jayakody, Arland Thornton, and William Axinn, *International Family Change: Ideational Perspectives* (New York: Lawrence Erlbaum Associates, 2008), 173.

สิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงยุคทองของครอบครัวเดี่ยวคือรายการโทรทัศน์ ละครซิตคอมที่มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่อง *Leave it to Beaver* ถูกฉายในปี ค.ศ. 1957 ที่ช่อง CBS นำเสนอตัวละครเอกที่เข้ากับความหมายของครอบครัวเดี่ยวในยุคนี้อย่างลงตัว อันประกอบไปด้วยพ่อและแม่พร้อมลูกชายอีก 2 คน ที่มีชื่อว่าบีเวอร์กับวอลลี มีบ้านหลังไม้ใหญ่โตมากเกินไปที่เขตรอบนอกของเมือง โดยเรื่องราวมักเกี่ยวข้องกับการที่บีเวอร์ประสบปัญหาต่างๆ จากทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ในตอนสุดท้ายบีเวอร์จะได้รับคำตำหนิตีติยนจากผู้เป็นพ่อซึ่งทำให้บีเวอร์เกิดความสำนึกได้ แสดงให้เห็นถึงบทบาทของสมาชิกในครอบครัวแบบอุดมคติของชาวอเมริกันในช่วงทศวรรษ 1950 ที่พ่อเป็นผู้นำ เป็นผู้ที่ดีที่สุดและเป็นคนหารายได้มาจุนเจือครอบครัว แม่มีหน้าที่ของตัวเองอยู่ภายในบ้าน ส่วนผู้เป็นบุตรที่ดีก็จะต้องมีหน้าที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่รวมถึงการศึกษาในโรงเรียนก็ต้องทำให้ได้ดีด้วย ในตอนหนึ่งของเรื่องบีเวอร์ได้พบกับครอบครัวที่พ่อแม่แยกทางกันและเกิดความอิจฉาในครอบครัวแบบนั้น แต่ในท้ายที่สุดบีเวอร์ก็ได้ค้นพบว่าการมีครอบครัวในลักษณะนั้นนำไปสู่ความไม่มั่นคงในชีวิตและความเศร้าเสียใจได้ ดังนั้นลีฟ อิท ทู บีเวอร์ แสดงให้เห็นทั้งด้านงามอันเป็นอุดมคติของครอบครัวเดี่ยวและยังแสดงให้เห็นถึงความกลัวที่จะไม่แหวกจากกรอบที่สังคมกำหนดไว้ในเรื่องครอบครัว เพราะจะนำไปสู่ความไม่มั่นคงดังกล่าว⁴¹

กล่าวได้ว่าครอบครัวเดี่ยวได้กลายมาเป็นต้นแบบความไม่ฝืนของชาวอเมริกันผ่านการสถาปนาทั้งปัจจัยทางเศรษฐกิจที่เกิดจากปฏิวัติอุตสาหกรรมและปัจจัยทางวัฒนธรรมอย่างเช่นละครโทรทัศน์ที่ช่วยหนุนเสริมสถานะของครอบครัวเดี่ยว อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับในอดีตของสหรัฐอเมริกา ครอบครัวต้นแบบอย่างครอบครัวเดี่ยวกำลังพบกับความท้าทายอีกครั้ง อันเป็นผลมาจากเศรษฐกิจ ขบวนการเคลื่อนไหวต่างๆ เช่น ขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีรวมถึงคนผิวสีและคนเชื้อชาติอื่นๆ

⁴¹ Ibid.

3.1.2 ความเปลี่ยนแปลงของครอบครัวอเมริกันร่วมสมัย: จากครอบครัวเดี่ยวสู่รูปแบบครอบครัวที่หลากหลาย

ภายหลังจากที่อเมริกาพบกับความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษที่ 1950 แล้ว หลังจากทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา เศรษฐกิจของอเมริกาเริ่มเดินถอยหลัง สะท้อนจากค่าแรงของผู้ชายที่ตกต่ำลง และไม่ก็ปีของการเริ่มต้นสหัสวรรษใหม่ มีชาวอเมริกันตกงานมากถึงสองล้านห้าแสนคนโดยส่วนใหญ่ของผู้ที่ตกงานนั้นคืองานประเภทโรงงาน อุตสาหกรรมเหล็กกับอุตสาหกรรมเครื่องยนต์พบภาวะตกต่ำอย่างหนัก อันเนื่องจากการเกิดขึ้นของคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นที่ทำให้การใช้แรงงานคนเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นมากยิ่งขึ้น รวมถึงนโยบายโลกาภิวัตน์ที่สหรัฐอเมริกาเคลื่อนย้ายการผลิตไปสู่ประเทศอื่น⁴² ซ้ำร้ายมากกว่านั้นสำหรับชาวอเมริกันในยุคสมัยนี้คือการเรียนในโรงเรียน ชาวอเมริกันที่ไม่ได้จบสถาบันการศึกษาอย่างน้อยชั้นมัธยมจะมีชีวิตที่ยากลำบากและได้รับค่าแรงที่ต่ำกว่าชาวอเมริกันสมัยก่อนซึ่งไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาในโรงเรียนแต่สามารถมีงานที่ดีทำได้⁴³ ดังนั้นจึงมีชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากที่อาจอยู่อาศัยในบ้านเดียวกันเฉกเช่นครอบครัวทั่วไป แต่ขยายเวลาในการแต่งงานออกไปเนื่องด้วยภาระค่าใช้จ่ายในการแต่งงานนั้นสูงขึ้นหรืออาจตัดสินใจที่จะไม่แต่งงานเลย⁴⁴ พวกเขาหลายคนที่จะเรียนจบหรือหางานที่มั่นคงทำก่อนที่จะคิดถึงการแต่งงานตามอุดมคติครอบครัวแบบเดิม ส่งผลสัญญาณว่าอเมริกาได้เข้าสู่ยุคแห่งการเปลี่ยนผ่านทางครอบครัวอีกครั้ง

อีกสิ่งหนึ่งที่กระตุ้นการเปลี่ยนแปลงนี้คือการเคลื่อนไหวของขบวนการสิทธิสตรีที่เกิดขึ้นในช่วงปี 1963 มีหนังสือเล่มหนึ่งที่กล่าวอ้างว่าเปิดเผยเบื้องหลังความสวยงามของครอบครัวเดี่ยวที่ชาวอเมริกันยกย่อง หนังสือเล่มนั้นคือ *The Feminine Mystique* ที่เขียนโดย เบตตี ฟรายแดน (Betty Friedan) ซึ่งตัวเธอเองก็เป็นภรรยาและแม่บ้านคนหนึ่งมีบุตรให้ดูแล หนังสือเล่มนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงแรงกดดันที่มีต่อผู้หญิงให้ต้องอยู่ในกรอบของครอบครัวที่สังคมอเมริกันกำหนด โดยเธอได้เคยสัมภาษณ์อดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนหลายคนของเธอ Friedan ตกตะลึงที่ว่อดีตเพื่อนร่วมชั้น

⁴² Coles, *Race and Family*, 41-42.

⁴³ Ibid.

⁴⁴ Natalie Angier, "The Changing American Family," *The New York Times*,

เรียนเพศหญิงของเธอ 89 เปอร์เซนต์ ได้กลายเป็นภรรยาและแม่บ้าน ทั้งที่ในอดีตเพื่อนของเธอเหล่านั้นมีผลการเรียนที่ยอดเยี่ยม แต่ความเป็นเลิศทางวิชาการไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการทำงาน สิ่งที่ต้องการจากหญิงสาวเหล่านี้คือการเป็นภรรยาที่ดีมีหน้าที่คอยทำอาหารและมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ของหญิงสาวที่ตอบแบบสอบถามของเธอนั้นจะบอกว่าพวกเธอมีความสุขมากที่สุดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนและไม่อยากกลับไปในโลกของการทำงานแล้ว⁴⁵ หนังสือเล่มนี้กลายเป็นหนังสือที่ติดอันดับขายดีที่สุดในนิตยสาร ไทมส์ ถึงหกสัปดาห์ติดต่อกันและเป็นหนังสือที่จุดประกายข้อถกเถียงเกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงในสังคมอเมริกัน

นอกจากข้อถกเถียงเรื่องบทบาทของผู้หญิงแล้วยังมีการเดินขบวนเรียกร้องให้มีการจ่ายค่าแรงอย่างเท่าเทียมเหมาะสมระหว่างเพศชายและหญิง ในปี 1961 ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี ได้จัดตั้งคณะกรรมการจัดการเรื่องสถานะของผู้หญิง (Commission on the Status of Women) เพื่อรายงานปัญหาเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมทางเพศและนำไปสู่หนทางแก้ไขที่ดีขึ้น นอกจากการเคลื่อนไหวของสิทธิสตรีแล้ว การเกิดขึ้นของยาคุมกำเนิดที่ได้ออกวางจำหน่ายในปี 1962 ด้วยจุดประสงค์ที่ต้องการจะช่วยให้ครอบครัวเดี่ยวแบบเดิมเข้มแข็งขึ้นด้วยการคุมกำเนิดอันไม่พึงประสงค์ แต่ผลกลับเป็นไปในทางตรงข้ามเมื่อยาชนิดนี้ทำให้ความสุขทางเพศของคู่วิดลดลง อัตราการเกิดของเด็กต่ำลง การมีเพศสัมพันธ์นอกสถาบันการแต่งงานมีสูงขึ้น⁴⁶

ดังนั้น ตั้งแต่ปี 1960 เป็นต้นมาอัตราการหย่าร้างของชาวอเมริกันพุ่งขึ้นสูงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ผู้หญิงอเมริกันที่เริ่มมีรายได้ทัดเทียมกับผู้ชายเริ่มมีอิสระทางการเงินโดยไม่ต้องผูกชีวิตไว้กับการเงินของสามีอีกต่อไป การเลือกจบชีวิตคู่ที่ไม่มีความสุขจึงเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น การเรียกร้องสิทธิความหลากหลายทางเพศที่ทำให้ผู้ที่มิชอบแบบรักร่วมเพศสามารถจดทะเบียนแต่งงานกันได้อย่างถูกกฎหมาย คริวเรือนที่ขับเคลื่อนด้วยหัวหน้าครอบครัวที่เป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยวหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวมีจำนวนสูงขึ้นจากปี 1940 ที่มีเพียง 9 เปอร์เซนต์ กลับสูงขึ้นถึง 12 เปอร์เซนต์ในปี ค.ศ. 2000 รวมไปถึงครอบครัวที่มีสมาชิกอันไม่ประกอบด้วยพ่อแม่ลูกที่เกี่ยวข้องพันทางสายเลือด

⁴⁵ Tim Stanley, "The Changing Face of the American Family," *History Today* (2012): 11.

⁴⁶ *Ibid.*, 13.

ครอบครัวที่มีผู้สูงอายุอาศัยอยู่เพียงลำพัง ครอบครัวที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์⁴⁷ ครอบครัวที่บุตรมีผู้ปกครองหรือพ่อแม่เป็นคนเพศเดียวกัน

หน้าตาของครอบครัวชาวอเมริกันจึงเปลี่ยนแปลงจากช่วงทศวรรษที่ 1950 เป็นอย่างมาก จนในปัจจุบันชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ในครอบครัวตามแบบฉบับอย่างในละคร *Leave it to Beaver* กำลังถูกทำลายอย่างหนักจากครอบครัวรูปแบบใหม่ที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ซ้ำซ้อนมากยิ่งขึ้น จนครอบครัวเดี่ยวตามอุดมคตินั้นอาจจะไม่ได้เป็นต้นแบบที่ชาวอเมริกันต้องเอาอย่างอีกต่อไป⁴⁸ จนศาสตราจารย์ Phillip Cohen นักสังคมวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ได้กล่าวว่าถึงตอนนี้ไม่มีรูปแบบทางครอบครัวแบบใดแบบหนึ่งที่จะมีอิทธิพลครอบงำเหนือครอบครัวรูปแบบอื่นในสังคมอเมริกันได้อีกต่อไป สังคมอเมริกันมีแต่จะยิ่งขยายออกไปสู่โครงสร้างของครอบครัวรูปแบบใหม่เรื่อยๆ ความแตกต่างคือความธรรมดาในยุคสมัยนี้⁴⁹

ทว่าถึงแม้ครอบครัวเดี่ยวจะถูกคนรุ่นใหม่มองว่าเป็นสิ่งที่ล้ำสมัยและเป็นเรื่องเฉพาะของกลุ่มคนที่มีใจเป็นอนุรักษนิยม อีกทั้งเป็นสิ่งตกค้างจากทศวรรษที่ 1950 แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าแนวคิดครอบครัวเชิงเดี่ยวยังคงทรงอิทธิพลและมีพลังในสังคมอเมริกันเป็นอย่างมาก จนเกิดการปะทะกันในหลายๆ พื้นที่ อีกทั้งสภาพสังคมยังไม่เอื้ออำนวยให้เกิดความหลากหลายของครอบครัวอย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่นพื้นที่ทางการเมืองที่ยังไม่มีกฎหมายรับรองการแต่งงานของคนรักเพศเดียวกัน ในอีกหลายรัฐ ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ระหว่างเชื้อชาติ และโดยเฉพาะในพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการศึกษาการถ่ายภาพครอบครัวของ David Halle พบว่าภาพถ่ายครอบครัวสมัยใหม่ของชาวอเมริกันที่เขาสำรวจไม่มีภาพไหนที่มีภาพหัวหน้าครอบครัวที่เป็นสามีหรือภรรยาผู้ผ่านการหย่าร้าง และแทบไม่พบภาพของสมาชิกในครอบครัวที่ไม่มีความสุขหรืออยู่สภาวะโดดเดี่ยวเลย ฮาลล์ตีความว่าภาพเหล่านี้คือการปฏิเสธความจริงที่ค้ำกับภาพในอุดมคติของครอบครัวอเมริกัน

⁴⁷ Coles, *Race and Family*, 43.

⁴⁸ Brigid Schulte, "Unlike in the 1950s, There Is No 'Typical' U.S. Family Today," *Washingtonpost*, <http://www.washingtonpost.com/news/local/wp/2014/09/04/for-the-first-time-since-the-1950s-there-is-no-typical-u-s-family/>.

⁴⁹ *Ibid.*

เนื่องจากในความเป็นจริงแล้วอัตราการหย่าร้างของครอบครัวและการอพยพโยกย้ายกลับสูงขึ้น ภาพเหล่านี้จึงแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่สวนทางกับอุดมคติของครอบครัว⁵⁰

รายการโทรทัศน์รายการหนึ่งที่โด่งดังในช่วงทศวรรษที่ 1980 คือ รายการ *The Cosby Show* ถึงแม้ว่าจะนำเสนอครอบครัวแบบใหม่ที่ไม่ใช่ครอบครัวชาวอเมริกันผิวขาว แต่เป็นครอบครัวชนชั้นกลางระดับสูงที่เป็นชาวแอฟริกัน-อเมริกัน ซึ่งถูกคาดหวังว่ารายการที่มีตัวละครเป็นคนแอฟริกัน-อเมริกันจะนำเสนอประเด็นที่เสรีมากกว่ารายการของคนผิวขาว เช่น ความยากจน การเหยียดชาติพันธุ์ แต่ *The Cosby Show* กลับนำเสนอภาพของพ่อที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จเหนือลูก โดยพยายามกดดันบังคับให้ลูกต้องสอบได้คะแนนที่ดีในโรงเรียนสะท้อนให้เห็นว่าคุณค่าประเภทพ่อผู้ดีที่สุกที่ที่เกิดขึ้นในทศวรรษ 1950 ยังไม่ได้ลบล้างไปไหน⁵¹

ดังนั้นถึงแม้ว่าครอบครัวเดี่ยวอันประกอบด้วยพ่อและแม่ต่างเพศที่ผ่านการแต่งงาน มีบุตรที่มีสายเลือดเดียวกันและมีการแบ่งหน้าที่ของสมาชิกภายในบ้านอย่างชัดเจนจะเป็นตัวแทนของครอบครัวอเมริกันที่มีอยู่จริงเพียงช่วงเวลาไม่นานคือทศวรรษที่ 1950 แต่แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัวเดี่ยวยังคงเข้มแข็งและสามารถเป็นหนึ่งในสิ่งที่เป็นตัวแทนของความฝันแบบอเมริกันชนได้⁵²

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของครอบครัวชนานใหญ่ได้เกิดขึ้นอีกครั้งและภาพของความไม่สมบูรณ์แบบทางครอบครัวตามต้นแบบของทศวรรษที่ 1950 กำลังเป็นที่ประจักษ์มากยิ่งขึ้นในสังคมอเมริกัน ทว่าการเปลี่ยนผ่านย่อมมีการต่อต้านจากวิถีเดิมเสมอ วิถีเช่นการมีครอบครัวที่เกิดขึ้นจากคู่รักชายหญิงที่แต่งงานกันและมีบุตรที่เคารพพ่อแม่รวมทั้งมีผลงานที่ดีในระบบการศึกษายังคงเป็นความธรรมดาสามัญที่คนอเมริกันเป็นจำนวนมากต้องการจะมีชีวิตไปตามแนวทางนั้นเนื่องจากปัจจัยแวดล้อมทั้งทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมยังไม่เอื้ออำนวยอย่างเต็มที่ให้ครอบครัวหลากหลายรูปแบบได้กลายเป็นวิถีปฏิบัติอันสามัญของผู้คน

⁵⁰ David Halle, "Displaying the Dream: The Visual Presentation of Family and Self in the Modern American Household," *Journal of Comparative Family Studies* 22, no. 2 (1991): 22.

⁵¹ Stanley, "The Changing Face of the American Family," 10-11.

⁵² *Ibid.*, 11.

อีกทั้งครอบครัวเดียวกันตามกรอบของชาวอเมริกันยังมีลักษณะอันน่าพิงปรารถนาเพราะทำให้ชาวอเมริกันนวนิกรถึงอดีตอันรุ่งโรจน์ทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตของสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษที่ 1950 ด้วย

3.2 เทวดำนานเพอร์ซียุส: การยอมรับครอบครัวที่แตกแยก

เช่นเดียวกับวรรณกรรมเยาวชนทั่วไปที่นวนิยายเล่มแรกจะเป็นเรื่องราวที่ตัวละครเอกของเรื่องได้ค้นพบถึงตัวตนที่แท้จริงของตัวเองและต้องรับมือกับภาวะหรือบททดสอบที่ตามมาจากการตระหนักรู้นั้น เพอร์ซีย์ แจ็คสัน มีลักษณะเช่นเดียวกับ แฮร์รี่ พอตเตอร์ แต่ความแตกต่างคือ แฮร์รี่ พอตเตอร์มีฉากหลังของเรื่องเป็นสังคมอังกฤษ แต่ในเพอร์ซีย์ แจ็คสัน ตัวละครเอกคือเพอร์ซีย์ผู้เกิดและเติบโตในสังคมอเมริกัน การตระหนักรู้ถึงตัวตนของเพอร์ซีย์ได้นำไปสู่การเติบโตและเรียนรู้เกี่ยวกับทัศนคติของครอบครัว จากเด็กผู้โหยหาการยอมรับจากพ่อที่ทิ้งเขาไว้กับแม่และพ่อเลี้ยงผู้เห็นแก่ตัวตามลำพัง ไปสู่การตระหนักว่าความสัมพันธ์ของผู้เป็นพ่อและแม่บางครั้งไม่อาจประนีประนอมหรือสามารถอยู่ร่วมกันเหมือนครอบครัวทั่วไป อีกทั้งเพอร์ซีย์ยังได้รู้ว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีพ่อที่แท้คอยดูแลอย่างใกล้ชิดก็สามารถเติบโตและเลือกเส้นทางชีวิตของตัวเองได้

ใน เดอะ ไลท์นิง ทีฟ โรเจอร์แดนได้ปรับใช้เทวดำนานการออกเดินทางของเพอร์ซียุส โดยเขาได้ดัดแปลงชื่อเพอร์ซียุสมาใช้เป็นชื่อของตัวละครเพอร์ซีย์ด้วย (ชื่อเพอร์ซีย์เป็นตัวย่อของเพอร์ซียุส) แต่ในนวนิยายได้เปลี่ยนให้เพอร์ซีย์กลายเป็นบุตรของโพไซดอนแทนที่จะเป็นบุตรของซุส โดยการเปลี่ยนครั้งนี้มีนัยยะที่สื่อถึงครอบครัวสมัยใหม่ดังจะได้อธิบายต่อไปในภายหลัง นอกจากเพอร์ซียุสแล้ว การเดินเรื่องลึกลับไปกับเทวดำนานเพอร์ซียุสยังมีความสำคัญและสื่อให้เห็นถึงการเติบโตในด้านทัศนคติครอบครัวของเพอร์ซีย์ เหตุที่นวนิยายเลือกใช้เทวดำนานของเพอร์ซียุสเพราะนวนิยายตีความเทวดำนานเพอร์ซียุสให้มาสนับสนุนแก่นเรื่องการเติบโตด้านทัศนคติครอบครัวของเพอร์ซีย์ แจ็คสัน เนื่องจากเรื่องราวของเพอร์ซียุสคือเรื่องราวของวีรบุรุษที่ประสบกับสถานะอันไม่พึงปรารถนาของครอบครัวในตอนต้น จนกระทั่งเมื่อวีรบุรุษได้กลับมาจากการเดินทางเขาได้นำสิ่งที่ได้จากการผจญภัยมาใช้คลี่คลายสถานะของครอบครัวอันไม่พึงปรารถนาซึ่ง

เป็นสิ่งที่เพอร์ซี่ได้ประสบเช่นเดียวกัน ในที่นี้จึงจำเป็นที่จะต้องเล่าถึงเวทตำนานเพอร์ซี่อุส โดยสังเขป

เพอร์ซี่อุสเป็นบุตรของซุสกับดاناเอ สองแม่ลูกถูกอคริซอุสผู้เป็นพ่อดاناเอไล่ออกจากเมืองเนื่องจากมีคำทำนายว่าอคริซอุสจะถูกสังหารด้วยบุตรของดاناเอ ต่อมาเพอร์ซี่อุสกับดاناเอได้รับความช่วยเหลือจากดีคทีสชาวประมงผู้เป็นน้องชายของโพลีดีคทีสภักษัตริย์แห่งเซริฟอส ดاناเอจึงได้เลี้ยงเพอร์ซี่อุสให้เติบโตใหญ่ที่นั่น ภายหลังโพลีดีคทีสเกิดตกหลุมรักดاناเอและต้องการยึดดاناเอไปจากเพอร์ซี่อุส เขาจึงออกอุบายให้เพอร์ซี่อุสออกผจญภัยโดยเป้าหมายคือการนำหัวเมดูซากลั้มมาให้เขา เพอร์ซี่อุสออกเดินทางและได้รับความช่วยเหลือจากเทพเจ้าหลายองค์จนทำภารกิจสำเร็จ เมื่อเขากลับมาถึงเซริฟอสแล้วเขาได้ใช้หัวเมดูซาทำให้โพลีดีคทีสกลายเป็นหินเนื่องจากโพลีดีคทีสได้คิดขโมยใจดاناเอ ปลดปล่อยสองแม่ลูกจากการถูกข่มเหงอันยาวนานจากโพลีดีคทีส

ความเหมือนกันระหว่างเวทตำนานกับนวนิยายก็คือตัวของเพอร์ซี่อุสนั้นมีช่วงวัยเด็กที่ยากลำบากและต้องใช้ชีวิตที่มีแม่คอยดูแลเพียงคนเดียว เพอร์ซี่ แจ็คสัน เองก็ต้องอาศัยอยู่กับแม่ของเขาที่ชื่อแซลลีเช่นเดียวกัน ความยากลำบากของเพอร์ซี่กับแซลลีนั้นมาจากสภาพของครอบครัวอันไม่พึงปรารถนา นั่นคือพ่อของเพอร์ซี่ซึ่งเป็นเทพเจ้าไฟไซดอนไม่ได้อยู่ดูแลเขา เพอร์ซี่แทบไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพ่อของเขาจากแม่ แม่แต่รูปของไฟไซดอนแซลลีนี่ไม่เคยเก็บไว้ให้เพอร์ซี่ดู คำบอกเล่าของแม่มีเพียงอย่างเดียวคือพ่อของเพอร์ซี่ได้ออกเดินทางไปในทะเลแล้วหายสาบสูญไปในทะเล เช่นเดียวกับเรื่องราวในเวทตำนานที่ซุสไม่ได้เลี้ยงดูเพอร์ซี่อุสเช่นกัน การตัดแปลงความสัมพันธ์แบบคู่รักของเทพเจ้ากับมนุษย์มาไว้ในเรื่องสามารถตีความได้ว่าเป็นความเปรียบที่สื่อถึงพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่เลี้ยงดูด้วยกันอย่างพร้อมหน้าซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ตรงตามมาตรฐานของสังคมอเมริกันที่คาดหวังให้เด็กต้องมีชีวิตภายใต้ความรักของทั้งพ่อและแม่

สิ่งที่แตกต่างจากเวทตำนานคือบทบาทของผู้เป็นแม่ ดاناเอในเวทตำนานนั้นไม่ปรากฏบทบาทใดที่โดดเด่นนอกจากการตกอยู่ในสถานะของผู้ถูกระทำและผู้ได้รับการช่วยเหลือ แต่แซลลีซึ่งเป็นผู้หญิงในยุคปัจจุบันกลับเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง ถึงจะมีชีวิตที่ยากลำบากมาแต่เด็กทว่า

แซลลียี่ทำงานด้วยตัวเองและเลี้ยงดูเพอร์ซี่โดยไม่เคยปรึกษาบ่น ที่สำคัญคือนวนิยายนำเสนอว่า แซลลียี่เป็นตัวละครที่มีความใฝ่ฝันในการเข้าเรียนในสาขาวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อจะได้ ประกอบอาชีพนักเขียนซึ่งถือเป็นผู้หญิงที่มีแนวคิดสมัยใหม่ที่ไม่จำกัดบทบาทตัวเองอยู่แค่ในบ้าน

อย่างไรก็ตามแซลลียี่ไม่สามารถแสดงออกถึงศักยภาพที่แท้จริงของเธอได้ เนื่องจากทั้ง เพอร์ซี่และแซลลียี่เองติดกับดักของครอบครัวที่สังคมอเมริกันคาดหวัง นั่นคือการที่สองแม่ลูกต้อง อาศัยอยู่กับเกป อีกลีอาโน ผู้เป็นพ่อเลี้ยงของเพอร์ซี่และสามีของแซลลียี่ เกปรังเกียจเพอร์ซี่ ชอบ เล่นการพนันและซุกตูดเอาเงินจากการขายของที่ร้านลูกอมของแซลลียี่ รวมถึงบังคับให้แซลลียี่ ประณินบิตต่อเขาอย่างไม่มีข้อโต้แย้งด้วย ด้วยสภาวะที่อยู่ใต้บงการของเกปทำให้แซลลียี่ไม่สามารถ ที่จะทำตามความใฝ่ฝันของตัวเองนั่นคือการได้เรียนในวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อที่จะเป็น นักเขียนได้ ดังนั้นเกปก็คือโพลีดีคทีสในโลกยุคปัจจุบันในบทบาทของสามีและพ่อเลี้ยงที่เห็นแก่ตัว เกปมีลักษณะเหมือนโพลีดีคทีสในแง่ที่เขาต้องการครอบครองตัวของดاناเอหรือแซลลียี่ไว้ผู้เดียว เพื่อที่จะคอยประณินบิตเขาและพยายามขับไล่เพอร์ซี่ให้ออกไปจากชีวิตของแซลลียี่ ภาวะของ ครอบครัวเช่นนี้เป็นเสมือนพันธนาการที่พยายามจะจำกัดพื้นที่ของผู้หญิงอย่างแซลลียี่ไม่ให้ทำตาม ความใฝ่ฝัน ภรรยาจะต้องคอยเชื่อฟังและรับใช้สามีเมื่ออยู่บ้าน

เหตุที่แซลลียี่จำเป็นต้องอยู่กับเกปทั้งที่เธอมีทั้งความเข้มแข็งและศักยภาพทางเศรษฐกิจที่จะ ยืนด้วยลำแข้งของตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพาเกปก็เพราะตัวของเพอร์ซี่ยังไม่พร้อม หรือไม่เติบโต พอที่จะยอมรับถึงความเป็นไปได้และทางเลือกใหม่ๆ ของครอบครัวที่ไม่จำเป็นต้องมีพ่อ แม่ ลูก พร้อมหน้าตรงตามความคาดหวังของสังคม ในนวนิยายโกธเวออร์เป็นคนอธิบายถึงความจำเป็นนี้ กับเพอร์ซี่ว่าการที่แซลลียี่ต้องทนอยู่กับเกปก็เพื่อที่จะให้กลิ่นตัวของเกปปกป้องเพอร์ซี่จากบรรดา อสุรกายในตลอดช่วงฤดูร้อนหลายปีที่ผ่านมา หากไม่ทำเช่นนี้เพอร์ซี่จะถูกอสุรกายพบตัว คำอธิบายเหล่านี้มีลักษณะอันเหนือจริงและเป็นตรรกะที่เป็นไปได้เฉพาะในเรื่องราวอย่าง เทวดำนาน แต่คำอธิบายเหล่านี้ยังสามารถตีความได้ว่าเป็นการเปรียบเทียบอย่างหนึ่ง การที่ แซลลียี่ต้องทนอยู่กับเกปก็เพื่อพยายามดำรงภาพลักษณ์ของครอบครัวตามชนบทที่มีพ่อแม่ครบถ้วน สมบูรณ์ แซลลียี่ไม่กล้าพอที่จะแยกทางหรือหย่าจากสามีคนปัจจุบันเพราะกลัวว่าเพอร์ซี่จะ

กลายเป็นเด็กที่มีปัญหามากกว่าเดิม อสุรกายในที่นี่จึงมีความหมายว่าเป็นอคติต่างๆ ทางสังคมที่ แซลลีคิดว่าเพอร์ซี่ต้องเผชิญหากเธอต้องแยกทางจากเกป เนื่องจากในสังคมอเมริกันนั้นแม้ว่าอัตราการหย่าจะมีสูงขึ้นเรื่อยๆ แต่การหย่าร้างยังเป็นตัวเลือกที่ชาวอเมริกันส่วนใหญ่พยายามหลีกเลี่ยง เนื่องจากการหย่าหมายถึงความล้มเหลวในชีวิตของครอบครัวและอาจนำปัญหามาให้เด็กที่พ่อแม่แยกทางกันอยู่ แม้แต่ความคิดของเพอร์ซี่เองก็ยังคงเชื่อว่า ชีวิตอันยากลำบากนี้เกิดมาจากพ่อของเขาไม่มีความกล้าหาญพอจะขอแม่ของเขาแต่งงาน และทิ้งให้เขากับแม่มีชีวิตที่ยากลำบากกับเกป

จากข้อความที่ยกมาสามารถพิจารณาความคิดของเพอร์ซี่ก่อนที่เขาจะเติบโตได้ว่าเขายังคงไม่สามารถนึกถึงความเป็นไปได้อื่นๆ ของรูปแบบครอบครัวที่นอกเหนือไปจากกรอบของครอบครัวตามความคาดหวังของสังคมอเมริกัน นั่นคือครอบครัวที่ดีคือครอบครัวที่มีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้าและการแต่งงานคือกุญแจสำคัญสู่หนทางของการมีครอบครัวที่มีความสุข

ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่ไฟไซดอนได้ส่งสัญญาณอ้างสิทธิความเป็นพ่อผ่านตราสัญลักษณ์ตรีศูลมายังเพอร์ซี่ เขาจึงเกิดความสับสนว่าตัวของเขารู้สึกอย่างไรต่อการอ้างสิทธิในความเป็นพ่อของไฟไซดอนอย่างกระตือรือร้น ความสับสนครั้งนี้เกิดจากการที่เขาารู้สึกว่ากำลังถูกพ่อหาผลประโยชน์จากตัวเขาให้ออกตามหาสายฟ้าเพื่อที่จะล้างมลทินให้ตัวไฟไซดอนเอง ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยได้รับสัญญาณใดๆ จากพ่อของเขาเลยชั่วชีวิต แต่ในใจของเขาเองนั้นก็ยังมีความรู้สึกดีใจที่พ่อยังไม่ได้ลืมเขาและลี้ๆ แล้วเขายังต้องการการยอมรับจากพ่อของเขา ดังจะเห็นได้จากการที่เมื่อเขาได้สังหารเมดูซาแล้วเขาได้ส่งศีรษะของเมดูซาไปยังโอลิมปัส โกรเวอร์มองการกระทำของเพอร์ซี่ออกมาว่าเพอร์ซี่ต้องการการยอมรับจากพ่อของเขาผ่านวีรกรรมที่เขาได้ทำลงไป

ดังนั้นถึงแม้ว่าเขาจะมีความรู้สึกที่ไม่เข้าใจในตัวพ่อของเขา แต่ลึกภายในแล้วภาพของครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูกพร้อมหน้ายังคงเป็นสิ่งที่เพอร์ซี่ปรารถนา เพอร์ซี่ยังคงหวังอยู่ว่าพ่อจะยอมรับเขาและนั่นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาออกเดินทางตามหาสายฟ้าเพื่อเป็นการพิสูจน์ตัวเอง หากเขาสามารถทำให้พ่อของเขาเห็นได้ว่าตัวของเขามีค่ามากพอ พ่อจะยอมรับและอาจจะกลับมาหาเขากับแม่เพื่อทำให้ครอบครัวกลับมาสมบูรณ์ดังเดิมได้ อย่างไรก็ตามเพอร์ซี่จะได้เรียนรู้ต่อไป

ว่าการอยู่ร่วมกันพร้อมหน้าพ่อแม่ลูกอย่างครอบครัวทั่วไปนั้นไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้สำหรับ คนทุกคน

เหตุการณ์ที่กระตุ้นให้เพอร์ซี่ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับพ่อของเขาคือเมื่อเพอร์ซี่ได้พบกับพรายน้ำซึ่งเป็นบริวารของไฟไซดอนผู้มาให้ความช่วยเหลือ พรายน้ำได้กล่าวคำพูดที่ทำให้ เพอร์ซี่ได้เรียนรู้ถึงความจำเป็นบางอย่างที่ทำให้ไฟไซดอนไม่สามารถอยู่กับแซลลีและคอยดูแลเพอร์ซี่อย่างพ่อทั่วไปได้ ในแง่นี้เพอร์ซี่ได้เรียนรู้จากพรายน้ำว่าสถานะหรือบทบาทของบุคคลบางอย่างไม่อาจทำให้แม้แต่ผู้มีสายเลือดเดียวกันอย่างพ่อกับลูกสามารถอยู่ร่วมกัน ข้อห้ามต่างๆ ของเทพเจ้าที่กำกับไฟไซดอนอยู่นั้นเปรียบเสมือนพ่อที่มีสถานะหรือบทบาทบางอย่างที่เขาต้องเคารพและทำให้ไม่สามารถที่จะอยู่ดูแลลูกได้เหมือนอย่างคนทั่วไป

ภายหลังจากที่เขาสามารถนำสายฟ้ากลับไปคืนให้ซุสได้แล้ว เพอร์ซี่ได้พบกับไฟไซดอนที่อยู่นบนท้องพระโรงบนเขาโอลิมปัสซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สองพ่อลูกได้พบหน้าและพูดคุยกันเป็นครั้งแรก ถึงแม้เพอร์ซี่ต้องการจะให้ไฟไซดอนกลับไปหาแม่เขาอีกครั้งแต่สิ่งที่เขาได้รับจากไฟไซดอนคือความเงียบและดวงตาที่เศร้าหมองซึ่งเป็นคำตอบที่ยืนยันว่าความสัมพันธ์แบบพ่อแม่ลูกที่อยู่พร้อมหน้าไม่สามารถเกิดขึ้นระหว่างทั้งสามได้ นอกจากนี้ไฟไซดอนยังยอมรับผิดชอบที่เขาเป็นคนทำให้เพอร์ซี่เกิดมาในชะตากรรมของวีรบุรุษเนื่องจากชีวิตของวีรบุรุษนั้นมีแต่ไคกนาฏกรรมที่รอคอยอยู่ ภายหน้า ตลอดการสนทนาของทั้งสองพ่อลูกไม่มีฉากของการแสดงความรักหรือคำปลอบโยน มีเพียงคำสารภาพและการพูดความจริงเท่านั้น ชีวิตของวีรบุรุษที่ไฟไซดอนกล่าวถึงในที่นี้ไม่ใช่วีรบุรุษตามความหมายดั้งเดิมของเทวดา ตำนานกรีกและโรมัน แต่หมายถึงชีวิตของเด็กที่ไม่ได้เกิดมาในครอบครัวตามความคาดหวังของสังคมที่มีพ่อแม่ทางสายเลือดพร้อมหน้าคอยดูแลอย่างใกล้ชิดและจะพบความยากลำบากมากกว่าเด็กที่เกิดในครอบครัวธรรมดาทั่วไป ในช่วงขณะนี้เองที่เพอร์ซี่จำต้องยอมรับว่าตัวเขาและพ่อไม่อาจอยู่ใกล้ชิดอย่างครอบครัวที่สังคมคาดหวังให้เป็นได้ ถึงแม้คำพูดของไฟไซดอนจะสร้างความเจ็บปวดใจให้กับเพอร์ซี่ แต่สิ่งที่นวนิยายต้องการจะสื่อคือการ เสริมสร้างด้วยการแสดงความรักหรือคำปลอบโยนนั่นไม่ใช่ทางออก แต่คือการยอมรับความจริงที่จะทำให้เด็กอย่างเพอร์ซี่เติบโตขึ้น

สิ่งที่โฟไซดอนให้เพอร์ซี่ได้เพียงอย่างเดียวคือการยืนยันด้วยปากของเขาเองว่าเพอร์ซี่คือบุตรชายที่แท้จริงของเขา การยืนยันของโฟไซดอนทำให้เพอร์ซี่ได้เรียนรู้ว่าการที่พ่อแม่ลูกไม่ได้อยู่พร้อมหน้ากันไม่ได้หมายความว่าบทบาทผู้เป็นพ่อและแม่จะจบสิ้นลง บทบาทความเป็นพ่อยังคงอยู่ซึ่งเห็นได้จากการที่โฟไซดอนยังคงให้ความช่วยเหลือทางอารมณ์แก่เพอร์ซี่ในการผจญภัยอีกหลายครั้ง บทบาทของพ่อลักษณะนี้เป็นหนึ่งในความหลากหลายทางครอบครัวที่สังคมอเมริกันกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่แนวทางนั้นมากยิ่งขึ้น นั่นคือพ่อที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันกับลูกหรือแม่ที่ไม่ได้อยู่กับลูก แต่คอยให้ความช่วยเหลือทุกครั้งที่เป็น

นอกจากนี้โฟไซดอนยังได้มอบคำสอนให้เพอร์ซี่ได้เลือกเส้นทางในชีวิตด้วยตัวเอง เพราะไม่มีใครสามารถตัดสินใจแทนตัวของเพอร์ซี่ได้ คำสอนนี้ของโฟไซดอนจะมีความสำคัญต่อเพอร์ซี่ในการเติบโตด้านทัศนคติเกี่ยวกับครอบครัวเพราะการเลือกในเส้นทางชีวิตของตัวเองหมายถึงการที่จะมีชีวิตในครอบครัวที่ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมซึ่งเพอร์ซี่ได้แสดงให้เห็นถึงการเติบโตครั้งนี้เมื่อเขาเดินทางกลับไปถึงบ้านเพื่อคลี่คลายสภาวะของบ้านที่มีปัญหา

ทันทีที่เกพบเพอร์ซี่อีกครั้งที่บ้าน ครั้งนี้เขาขับไล่เพอร์ซี่ให้ออกไปจากบ้าน โดยไม่สนใจต่อการเกลี้ยกล่อมของแซลลี อีกทั้งเกบยังแสดงท่าทางที่จะใช้กำลังกับแซลลีด้วย ทำให้ เพอร์ซี่ได้ตระหนักในช่วงเวลานั้นว่าเกบได้เคยลงมือทำร้ายร่างกายแม่ของเขามาก่อนหน้านี้ระหว่างที่เขาไม่อยู่บ้าน จะเห็นได้ว่าในช่วงที่เพอร์ซี่กลับมาถึงบ้านเป็นการล้อไปกับช่วงท้ายของเทวดำนานเพอร์ซี่อุสหลังจากกลับจากการฆ่าเมดูซาสำเร็จนั่นคือเพอร์ซี่อุสค้นพบว่าโพลีดิคทีสได้ทำการอันไม่สมควรแก่दानาเอตอนที่เพอร์ซี่อุสออกผจญภัย ทำให้เพอร์ซี่อุสใช้หัวเมดูซาทำให้โพลีดิคทีสกลายเป็นหินและปลดปล่อยตัวเขากับदानาเอเป็นอิสระจากโพลีดิคทีส ส่วนนวนิยายก็มีลักษณะเช่นเดียวกันเพราะเพอร์ซี่ได้พบกับกล่องพัสดุที่มีหัวเมดูซาอยู่ภายใน เป็นกล่องพัสดุดังกล่าวกับที่เพอร์ซี่ได้จำหน่ายของไปถึงโฟไซดอนที่โอลิมปัสแต่โฟไซดอนไม่รับและได้ส่งกลับมา เมื่อได้เห็นกล่องพัสดุเพอร์ซี่ก็เข้าใจถึงสิ่งที่โฟไซดอนได้บอกเขาตอนที่โอลิมปัสถึงการตัดสินใจด้วยตัวของตัวเอง

หัวเมดูซาและคำสอนของโพไซดอนคือหมุดหมายสำคัญของการเปลี่ยนผ่านช่วงวัยของเพอร์ซี การตัดสินใจที่โพไซดอนกล่าวถึงคือเพอร์ซีจะเลือกทำให้เกปกลายเป็นหินหรือไม่ การเลือกใช้หัวเมดูซาทำให้เกปกลายเป็นหินคือการตัดสินใจที่จะทำให้เพอร์ซีก้าวข้ามไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เพราะนั่นเท่ากับว่าตัวเพอร์ซีจะอาศัยกลิ่นตัวของเกปปกป้องเขาจากอสูรกายไม่ได้อีกแล้ว เขาจำเป็นจะต้องต่อสู้สู่อสูรกายด้วยตัวเองหรืออีกนัยหนึ่งคือการทำให้เกปกลายเป็นหินสื่อถึงตัวของเพอร์ซีที่เข้มแข็งขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยภาพของครอบครัวที่มีพ่อ แม่ ลูกพร้อมหน้าตามความคาดหวังของสังคมอีกแล้ว อีกทั้งยังเป็นการปลดปล่อยเพอร์ซีกับแซลลีให้พ้นจากพันธนาการของครอบครัวแบบเดิม แซลลีจะมีโอกาสเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ได้เขียนนวนิยาย หรือได้พบกับคนอื่นที่เหมาะสมมากกว่า สุดท้ายเพอร์ซีตัดสินใจจะทำให้เกปกลายเป็นหินและยืนยันว่าแซลลีไม่จำเป็นต้องอยู่กับเกปเพื่อให้กลิ่นกายของเกปปกป้องเพอร์ซีจากอสูรกายอีกต่อไปเนื่องจากสิ่งที่เพอร์ซีได้ทำเพอร์ซีต้องเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตัวเอง

จะเห็นได้ว่าตัวของเพอร์ซีเกิดความเปลี่ยนแปลงของทัศนคติครอบครัว จากช่วงแรกที่เพอร์ซีเป็นเด็กที่ยังมีความเชื่อว่าคุณค่าความสุขของครอบครัวมาพร้อมกับการที่สมาชิกครอบครัวต้องอยู่พร้อมหน้ากัน ไปสู่การตระหนักรู้ว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีพ่อที่แท้คอยอยู่ดูแลอยู่ใกล้ๆ อีกทั้งเขาไม่จำเป็นต้องมีเกปช่วยปกป้องเขาจากอสูรกายอีกแล้วหรืออีกนัยหนึ่งคือแซลลีไม่จำเป็นต้องอยู่กับเกปเพื่อสร้างภาพครอบครัวที่สมบูรณ์ด้วยพ่อ แม่ ลูก คอยปกป้องเพอร์ซีต่อไป เนื่องจากคำสอนของโพไซดอนที่สอนให้เขาได้ตัดสินใจทางเดินชีวิตของตัวเอง ทำให้เขากลับที่จะเลือกดำเนินชีวิตในครอบครัวที่ไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมที่ต้องประกอบไปด้วยพ่อ แม่ ลูก เพราะการมีครอบครัวตามที่สังคมคาดหวังไม่ได้หมายความว่าครอบครัวนั้นจะมีความสุขและราบรื่น ดังจะเห็นได้จากการที่เกปรังเกียจเพอร์ซี ทำร้ายร่างกายแซลลีซึ่งนับเป็นความรุนแรงในครอบครัวที่นวนิยายสื่อว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้

นอกจากเพอร์ซีแล้ว ตัวของแซลลีเองก็แสดงให้เห็นถึงการเติบโตเช่นเดียวกัน เพราะเธอปฏิเสธที่จะให้เพอร์ซีจัดการกับปัญหานี้แทนตัวของเธอ เนื่องจากเธอคิดว่าหากชีวิตของเธอจะมีค่า คุณค่านั้นจะต้องมาจากการเลือกดำเนินชีวิตด้วยตัวของเธอเอง แม้แต่เทพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะเข้า

มาบงการชีวิตหรือจัดการปัญหาแทนเธอได้ เพอร์ซี่ได้รู้ความจริงจากแชลลี่ว่า โฟไซดอนไม่ได้ทิ้งแชลลี่ไปอย่างที่เขาคิด แต่โฟไซดอนเคยยื่นข้อเสนอที่จะสร้างพระราชวังใต้บาดาลให้แชลลี่และคิดจะจัดการกับปัญหาทุกอย่างให้แชลลี่ทั้งหมดทว่าเธอได้ปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว

การปฏิเสธข้อเสนอของแชลลี่ ทำให้เพอร์ซี่ได้รู้ว่าพ่อไม่ใช่เจ้าของชีวิตที่สามารถกำหนดความสุข ความทุกข์ของแม่และลูกอย่างที่เขาเคยคิดในตอนก่อนออกเดินทางว่าโฟไซดอนได้ทำให้ชีวิตของเขากับแม่ต้องพบความยากลำบากเพราะพ่อไม่กล้าแต่งงานกับแม่ แต่ในความจริงแชลลี่ได้เลือกเส้นทางชีวิตของเธอเองและพร้อมจะยอมรับผลลัพธ์ของทางเลือกนั้น ทั้งการมีลูกกับโฟไซดอนโดยไม่แต่งงาน การมีสามีใหม่และการแยกทางจากสามีอีกครั้งหนึ่งด้วยการทำให้เกปกกลายเป็นหิน แชลลี่จึงสะท้อนภาพของผู้หญิงในสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ช่วงชีวิตหนึ่งอาจผ่านประสบการณ์ครอบครัวที่มีหลากหลายรูปแบบ หากสังเกตการบรรยายถึงดวงตาของแชลลี่จะพบการบรรยายว่าเป็นดวงตาที่มีหลากสีสัน “multicolored eyes” ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นถึงความหลากหลายของประสบการณ์ครอบครัวที่เธอประสบ

ในตอนสุดท้ายแชลลี่ได้เป็นผู้นำหัวเมดูซาไปใช้ทำให้เกปกกลายเป็นหินโดยไม่ต้องให้เพอร์ซี่ทำงานนี้ให้เอง การเปลี่ยนบทบาทจากในเขตตำนานที่เพอร์ซี่อุสเป็นคนทำให้โพลีดิคทีสกลายเป็นหินมาเป็นดاناเอหรือแชลลี่ในนวนิยายก็เพื่อสื่อให้เห็นถึงการวิพากษ์เขตตำนานเพอร์ซี่อุสว่าผู้หญิงไม่ควรเอาอย่างดاناเอในเขตตำนานที่เป็นเพียงฝ่ายผู้ถูกระงับและผู้ถูกช่วยเหลือจากลูกชาย แต่ควรเอาอย่างดاناเอสมัยใหม่คือแชลลี่ที่มีทั้งความเข้มแข็งและเชื่อมั่นในศักยภาพของตัวเองในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะต่างๆ ดังนั้นนวนิยายยังได้แสดงให้เห็นถึงแง่มุมของผู้หญิงที่มีอำนาจในการเลือกเส้นทางชีวิตครอบครัวของตัวเอง แตกต่างจากครอบครัวในฝันของชาวอเมริกันอันเป็นมรดกจากทศวรรษที่ 1950 ที่ผู้หญิงจำต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านเศรษฐกิจและกัวการหย่าร้าง แชลลี่จึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงที่กล้าจะตัดสินใจในการใช้ชีวิตไปตามวิถีครอบครัวที่เธอเป็นฝ่ายเลือก พ่อหรือสามีไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะทำให้ชีวิตของแม่หรือภรรยายากลำบากหรือสุขสบายได้ คุณค่าของครอบครัวแบบใหม่คือการเลือกเส้นทางของครอบครัวด้วยตัวเองที่หลายครั้งอาจแตกต่างออกไปจากความคาดหวังของสังคม

หัวเมดูซาที่เพอร์ซีต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาตลอดการเดินทางในที่นี่จึงสามารถตีความได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของการเติบโตและการปลดปล่อยเป็นอิสระจากพันธนาการของครอบครัวตามความคาดหวังของสังคม จนในที่สุดเขาได้เติบโตที่จะยอมรับความเป็นไปได้ของการมีชีวิตครอบครัวแบบอื่น เช่น การอยู่ด้วยกันเพียงสองแม่ลูกหรือการที่แม่จะหาคนรักคนใหม่ยอมเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้เสมอ

ดังนั้นการที่นวนิยายเรื่องนี้ได้เปลี่ยนให้เพอร์ซีอุสกลายเป็นบุตรของเทพเจ้ามหาสมุทรแทนเทพเจ้าแห่งสายฟ้าอย่างในเทพตำนานเนื่องจากความเป็นท้องถิ่นที่ไม่มีกำกัดหรือควบคุม ดังเช่นเมื่อโพไซดอนกล่าวถึงนิสัยที่ไม่ค่อยเชื่อฟังของเพอร์ซีว่าเปรียบได้กับทะเลที่ไม่ชอบถูกควบคุม ไม่ชอบการถูกจำกัดให้อยู่ในกรอบนั้นคือกรอบของครอบครัวตามที่สังคมอเมริกันคาดหวัง การออกเดินทางของเพอร์ซีจึงแสดงให้เห็นถึงการเติบโตของเยาวชนที่ในท้ายที่สุดสามารถนึกถึงความเป็นไปได้ของครอบครัวรูปแบบอื่นนอกเหนือไปจากครอบครัวที่สังคมคาดหวังว่าต้องมีพ่อ แม่ ลูกพร้อมหน้า

3.3 เทพตำนานโครนอสและครอบครัวทางเลือก

ในนวนิยายเพอร์ซี แจ็คสัน ได้พบความสัมพันธ์ของตัวละครเด็กที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดแต่มีความผูกพันกันจนเปรียบเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกันและนวนิยายยังได้นำเสนอว่าครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นครอบครัวที่มีความสุขหรือสามารถเสียสละให้คนในครอบครัวได้มากกว่ากลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ที่ไม่เกี่ยวข้องทางสายเลือด ตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของประเด็นนี้คือลูคและแอนนาเบท ลูคนี้เป็นตัวละครฝ่ายปฏิบัติของเรื่องที่มีความสับสนในตัวเอง นั่นคือด้านหนึ่งเขาไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของครอบครัวและต้องการทำลายสถาบันครอบครัวที่มีเทพเจ้าและภูเขาโอลิมปัสเป็นตัวแทน อีกด้านหนึ่งลูคยังคงโหยหาความสุขที่จะมีชีวิตเหมือนครอบครัวเดียวกันกับแอนนาเบทอีกครั้งซึ่งในตอนสุดท้ายแอนนาเบทสามารถทำให้ลูคเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองมีความมั่นคงจนเป็นเหมือนครอบครัวเดียวกันและทำให้ลูคสามารถเอาชนะความคิดด้านลบที่มีต่อครอบครัวได้

โฉมหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปของครอบครัวในสหรัฐอเมริกาคือครอบครัวที่มีความผูกพันกัน โดยไม่จำเป็นต้องมีสายเลือดเดียวกันและไม่จำเป็นต้องผ่านสถาบันการแต่งงาน คนกลุ่มหนึ่งสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นยิ่งกว่าความเป็นเพื่อนทั่วไปแต่เป็นเสมือนคนในครอบครัวที่ดูแลซึ่งกันและกันไปจนถึงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ ความสัมพันธ์ชนิดนี้พบได้ทั่วไปในกลุ่มคนชาติพันธุ์แอฟริกัน-อเมริกัน ชุมชนผู้อพยพ หรือเครือข่ายทางสังคมของคนรักเพศเดียวกัน⁵³ อีกทั้งนักมานุษยวิทยายังได้มีคำศัพท์เฉพาะที่บัญญัติไว้ใช้เรียกความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ว่า เครือญาติทางจินตนาการ (Fictive Kin)⁵⁴ ทว่านักมานุษยวิทยาได้บัญญัติคำๆ นี้ขึ้นเพื่อใช้แยกออกจากความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่ถูกพิจารณาว่า “แท้จริง” ยิ่งกว่า ไม่ใช่เพียงจินตนาการ

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาของดอว์น เบรทเวท แห่งมหาวิทยาลัยเนบราสกากลินคอร์นที่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์ในลักษณะนี้กลับพบว่านี่เป็นความสัมพันธ์ที่สามารถพัฒนาให้มั่นคงจนสามารถกลายเป็นศูนย์กลางของอัตลักษณ์ เป็นที่พึ่งพิงทั้งทางเศรษฐกิจและจิตใจของคนๆ หนึ่งได้ ดังนั้นเบรทเวทกับลูกทีมจึงบัญญัติศัพท์มาใช้นิยามรูปแบบครอบครัวนี้ว่า เครือญาติโดยสมัครใจ (Voluntary Kin)⁵⁵

ความเป็นเครือญาติโดยสมัครใจนี้พบได้จากความสัมพันธ์ของตัวละครเด็กสองคนคือ ลูค กับ แอนนาเบท เด็กทั้งสองล้วนแล้วแต่เป็นเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวที่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดของตัวเอง ตัวของลูคเองนั้นนอกจากพ่อซึ่งเป็นเทพเจ้าเฮอริเมสจะไม่สามารถคอยอยู่ดูแลได้แล้ว แม่ของเขายังเป็นคนจิตวิปลาสเนื่องจากคำสาป ลูคโกรธแค้นพ่อของเขาและไม่เข้าใจว่าเหตุใดเทพเฮอริเมสถึงไม่สามารถคอยอยู่ดูแลเขาได้ อีกทั้งยังทิ้งเขาไว้กับแม่ตามลำพัง ทำให้ลูคต้องหนีออกจากบ้าน

⁵³ Angier, "The Changing American Family".

⁵⁴ Ibid.

⁵⁵ Dawn O. Braithwaite, "Constructing Family: A Typology of Voluntary Kin," *Journal of Social and Personal* 27, no. 3 (2010): 388.

ส่วนแอนนาเบทนั้นเป็นลูกของเทพีอาธีนาที่อาศัยอยู่กับพ่อแท้ๆ แต่หลังจากพ่อแต่งงานกับแม่คนใหม่ทำให้เธอไม่อยากอยู่ในบ้านเนื่องจากอสุรกายได้คอยตามรังควานเธอกับครอบครัวตลอดเวลา แอนนาเบทจึงหนีออกจากบ้านและได้กลายเป็นหนึ่งในสมาชิกของลูคกับทาเลียที่มีชีวิตเป็นเหมือนเด็กข้างถนนคอยเกาะกลุ่มช่วยเหลือกัน ทว่าถึงจะได้ชื่อว่าเป็นเด็กเร่ร่อนแต่การใช้ชีวิตแบบนี้กลับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขสำหรับลูคกับแอนนาเบท แม้แต่ตัวของเพอร์ซีเองก็สารภาพว่าเขาเองรู้สึกอิจฉาแอนนาเบทเวลาที่เธอเล่าเรื่องนี้

ถึงแม้ว่าจะเป็นชีวิตที่ทั้งสามมีความสุข แต่อสุรกายในเมืองได้คอยทำร้ายเด็กทั้งสามจากทุกที่ที่ทำให้การรวมกลุ่มของเด็กทั้งสามต้องจบลง และเดินทางมาใช้ชีวิตที่ค่ายฮาล์ฟบลัด ลูคจึงเหมือนคนที่สูญเสียครอบครัวติดต่อกันถึง 2 ครั้ง เพราะการอยู่ในค่ายไม่ได้ทำให้เขามีความสุขอย่างที่ควรจะเป็น เนื่องจากเด็กในวัย 17 ปี อย่างลูคที่แทบไม่ได้รับความรักและเอาใจใส่จากพ่อแม่ที่แท้จริงกำลังต้องการการยอมรับ ถึงแม้ว่าเฮอร์เมสจะพยายามหาภารกิจอย่างวิบุรุษให้เขาทำอย่างการค้นหาแอปเปิลทองคำเพื่อให้ลูครู้สึกได้รับความสำคัญ แต่การกลับกลายเป็นว่าความไม่เข้าใจของพ่อกับลูคยิ่งมากขึ้น เนื่องจากลูคไม่ต้องการทำสิ่งที่เฮอร์คิวลีสเคยทำมาก่อนแล้ว อีกทั้งเขายังล้มเหลวในภารกิจนี้และทวีความเกลียดชังมากยิ่งขึ้นเมื่อชาวค่ายแทนที่จะตระหนักถึงความสามารถของเขากลับแสดงความสงสัยว่าเขาออกมาแทน จนเป็นเหตุที่ทำให้เขาเริ่มไม่เชื่อในความคิดเกี่ยวกับครอบครัวและได้รับสัญญาณจากโครนอสจนกระทั่งสัญญาณนั้นผลักดันให้เขาทำการหนีออกจากค่ายในตอนสุดท้ายของนวนิยายเล่มแรกเพื่อไปเข้าร่วมกับกองทัพโครนอส

ลูคคือตัวละครหลักที่เป็นฝ่ายปฏิบัติของเรื่องซึ่งมีโครนอสเป็นผู้นำ จุดหมายหลักของโครนอสคือการทำลายโอลิมปัส การที่นวนิยายใช้เวทตำนานของโครนอสมาเป็นพื้นฐานในการสร้างตัวละครฝ่ายปฏิบัติของนวนิยายชุดนี้ ก็เพื่อทำให้ฝ่ายปฏิบัติในเรื่องเป็นตัวแทนของความคิดที่ไม่เชื่อในเรื่องการดำรงอยู่ของครอบครัว โดยอาศัยเวทตำนานที่โครนอสได้กินลูกตัวเองซึ่งเป็นเหล่าเทพเจ้าโอลิมปัสเพราะมีคำทำนายว่าลูกของโครนอสจะเป็นคนโค่นโครนอสลงจากบัลลังก์ จนต่อมาซุสได้ปลดปล่อยพี่น้องของเขาออกมาจากห้องของโครนอสและทำสงครามกับเหล่าไทตันถึง 10 ปี ฝ่ายเทพเจ้าได้รับชัยชนะจากนั้นจึงลงโทษโครนอสให้อยู่ในนรกทาทารัส

เหตุการณ์นี้เรียกว่าสงครามของเหล่าไทตัน (Titanomachy)⁵⁶ จนมาถึงยุคปัจจุบันสงครามระหว่างไทตันกับเทพเจ้าครั้งที่สองกำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้ง การที่นวนิยายใช้เวทมนตร์มาเป็นการขัดแย้งหลักของเรื่องเพื่อที่จะสื่อให้เห็นว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่ยืนยันถึงความเป็นครอบครัวที่ดีได้ เพราะนวนิยายได้ตีความว่าโครนอสเป็นเพียงพ่อที่เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองต้องการเพียงรักษาอำนาจของเขาเอาไว้ถึงแม้จะต้องอาศัยวิธีการสังหารสายเลือดของตัวเองก็ตาม

เมื่อพิจารณาตัวละครโครนอสในนวนิยายจะพบว่าโครนอสเป็นตัวละครที่ไม่ได้มีมิติที่รอบด้านซึ่งเป็นลักษณะของตัวละครฝ่ายปฏิบัติที่พบได้ในนวนิยายสำหรับเยาวชนทั่วไป ตัวละครที่เป็นไทตันอีกหลายตนก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน อีกทั้งยังมีลักษณะเป็นองค์กรรมมากกว่าฝ่ายเทพเจ้าและมนุษย์ถึงเทพที่เน้นให้เห็นถึงสายสัมพันธ์ความเป็นครอบครัว โครนอสมีเพียงเป้าหมายเดียวคือการทำลายเหล่าเทพเจ้าซึ่งเป็นสายเลือดของเขาเอง ดังนั้นโครนอสจึงสามารถเป็นตัวแทนของความคิดที่ไม่เชื่อและรังเกียจการดำรงอยู่ของครอบครัว โครนอสไม่เคยปรากฏร่างที่แท้จริงออกมาให้เห็น ในนวนิยายนั้นเขาสื่อสารโดยใช้เสียงของเขาและอาศัยการสิงสู่อยู่ในร่างของลูกเท่านั้น แต่การไม่ปรากฏร่างที่แท้จริงและเป็นเพียงวิญญาณที่สิงสู่อยู่ในตัวของลูกนั้นสื่อให้เห็นว่านวนิยายต้องการดัดแปลงให้ โครนอสเป็นตัวแทนของความคิดด้านลบต่อครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของเด็กอย่างลูกซึ่งเป็นเด็กที่มีบาดแผลมาจากครอบครัวที่เป็นสายเลือดเดียวกันกับเขามาก่อน ดังที่โพไซดอนเคยกล่าวกับเพอร์ซีเกี่ยวกับโครนอสว่าตลอดหลายพันปีที่ผ่านมาโครนอสเข้าไปในฝันร้ายของมนุษย์และมอบความคิดด้านชั่วร้ายเพื่อปลุกอสูรกายภายในจิตใจคนขึ้นมาจึงเป็นที่ชัดเจนว่าโครนอสในนวนิยายนั้นแท้ที่จริงก็คือความเปรียบถึงความคิดด้านลบที่ปฏิบัติการอยู่ภายในจิตใจของเด็กอย่างลูกมากกว่าผู้ร้ายที่มีเลือดเนื้อจริง

ถึงแม้ว่าลูกจะทำความผิดร้ายแรงคือการทรยศ แต่แอนนาเบทนั้นยังคงเชื่อและมั่นใจเสมอว่าลูกไม่ใช่คนที่ชั่วร้ายโดยสภาพ แอนนาเบททะเลาะกับเพอร์ซีบ่อยครั้งตลอดนวนิยายทั้งชุด

⁵⁶ Lesley Bolton, *The Everything Classical Mythology Book: Greek and Roman Gods, Goddesses, Heroes, and Monsters from Ares to Zeus* (Massachusetts: Adams Media Corporation Avon, 2002), 53-54.

เพราะเธอต้องการปกป้องลูก กระทั่งในช่วงท้ายของ **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปรีนธ์** ที่ เพอร์ซีเห็นว่า โครนอสได้เข้าสิงร่างของลูกกับตาตัวเองซึ่งสามารถตีความได้ว่าความคิดทางด้านลบต่อครอบครัวนั้นได้มีอิทธิพลต่อลูกโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ตัวแอนนาเบทเองก็ยังคงเชื่อว่าลูกแค่เพียงหลงผิดชั่วคราวเท่านั้น ความหวังและเชื่อมั่นตลอดเวลาของแอนนาเบทว่าลูกไม่ใช่คนที่ชั่วร้ายนั้นมาจากสายสัมพันธ์ของครอบครัวที่ได้ก่อตัวขึ้นตอนที่พวกเขาออกเดินทางใช้ชีวิตข้างถนน

สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนผ่านไปสู่การเติบโตของลูกคือความขัดแย้งในจิตใจของเขาเอง ถึงแม้ว่าลูกจะแสดงออกถึงความเชื่อมั่นที่จะเป็นนายพลให้โครนอสและทำลายล้างเทพเจ้าโอลิมปัส แต่เมื่อใกล้ถึงเวลาที่เขาจะให้โครนอสเข้าสิงร่างของเขานั้น เขาเกิดความรู้สึกกลัวและอยากจะหนีขึ้นมาโดยเขาได้แอบมาหาแอนนาเบทและขอให้เธอหนีไปกับเขาและใช้ชีวิตข้างถนนเหมือนเช่นวันคืนเก่าๆ

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าแท้ที่จริงภายในใจของเขาแล้วเกิดความสับสนของความคิด 2 ด้าน ด้านหนึ่งเขารังเกียจและไม่เชื่อในเรื่องครอบครัวอีกต่อไปและแสดงออกมาผ่านการยอมให้โครนอสยึดครองร่างของเขา แต่อีกด้านหนึ่งเขายังคงคิดว่าการใช้ชีวิตเร่ร่อนกับแอนนาเบทอย่างเดิมนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เขามีความสุขมากที่สุด ทั้งที่แอนนาเบทเองไม่ได้เป็นพี่น้องร่วมสายเลือดกับเขา แม้น้อยซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคิดของเด็กในช่วงเปลี่ยนผ่านของวัยที่มักเกิดความสับสนทางความคิดอันเนื่องมาจากบาดแผลของครอบครัวในวัยเด็ก

อย่างไรก็ตามโครนอสได้ยึดครองร่างของลูกสำเร็จและวางแผนที่จะทำการบุกขึ้นโอลิมปัสในตอนสุดท้ายลูกจึงเหมือนเด็กที่ถูกครอบงำด้วยความคิดที่ไม่เชื่อในการมีอยู่ของครอบครัวโดยสมบูรณ์ แต่แอนนาเบทยังคงเชื่อว่าลูกได้พยายามต่อสู้กับโครนอสภายในจิตใจของเขาเอง สังเกตได้จากในสมรภูมิที่โครนอสควบคุมร่างของลูกนั้นมีช่วงหนึ่งที่โครนอสในร่างของลูกหยุดชะงักไปด้วยพลังอะไรบางอย่างที่มาจากภายในร่างกายของลูก เมื่อเพอร์ซีเล่าเรื่องนี้ให้ฟังแอนนาเบทก็เริ่มที่จะมีความหวังว่าลูกยังคงมีโอกาสที่จะกลับมาสติได้อีกครั้ง จะเห็นได้ว่าถึงแม้เหตุการณ์จะดำเนินไปอย่างรุนแรงและผลักดันให้ลูกกลายเป็นศัตรูที่ไม่มีวันถอยหลังมาสู่ฝั่งของ

มนุษย์ก็เก่งเทพได้อีกแล้ว แอนนาเบทก็ยังคงเป็นห่วงและมองหาความเป็นไปได้ที่จะปลุกให้ลูกได้สติ ขึ้นมาจากการครอบงำของโครนอส

ในช่วงที่โครนอสกำลังจะใช้ร่างของลูกในการสังหารแอนนาเบทที่ห้องบัลลังก์และใกล้ทำลายโอลิมปัสได้ แอนนาเบทได้ยกมีดของเธอขึ้นมาซึ่งมีดเล่มนี้มีความสำคัญต่อทั้งสองเป็นอย่างมากเพราะมีดเล่มนี้ลูกได้มอบให้แอนนาเบทพร้อมกับสัญญาว่าเขาจะปกป้องเธอและเป็นครอบครัวที่ดีกว่าครอบครัวเดิมของเธอให้ได้ อีกทั้งเธอยังกล่าวถึงคำว่าครอบครัวและคำมั่นสัญญาด้วย

จากข้อความที่ยกมากล่าวได้ว่าสิ่งที่ทำให้ลูกสามารถเอาชนะโครนอสและทำให้โอลิมปัสไม่ถูกทำลายได้ตอนสุดท้ายนั้นมาจากคำสัญญาที่จะเป็นครอบครัวที่ดีกับแอนนาเบทและทำให้เขาหวนระลึกได้ถึงช่วงเวลาแห่งความสุขนั้นอีกครั้ง แสดงให้เห็นว่าสายสัมพันธ์ของเด็กทั้งสองที่เคยใช้ชีวิตเร่ร่อนมาก่อนมันคงมากจนกระทั่งลูกสามารถเอาชนะจิตใจที่ถูกโครนอสซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดด้านลบของครอบครัวเข้าครอบงำได้ ดังนั้นชัยชนะครั้งนี้ของเขาสามารถตีความได้ถึง การที่เขาเอาชนะความคิดในแง่ลบต่อครอบครัวโดยมีแอนนาเบทซึ่งเป็นตัวแทนด้านที่ดีของครอบครัวคอยช่วยเหลือจนในที่สุดเขาเลือกที่จะสังหารตัวเองและทำให้วิญญาณโครนอสสลายหายไป

ลูกเหมือนกับเด็กในช่วงเปลี่ยนผ่านวัยที่เกิดความสับสนในชีวิตอันเนื่องมาจากครอบครัวที่เป็นสายเลือดแท้ๆ ของเขาเป็นต้นเหตุ ทำให้เขาเกิดความคิดที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของครอบครัวไปจนถึงขั้นต้องการทำลายสถาบันครอบครัว นวนิยายใช้การตีความเวทตำนานของโครนอสที่กินลูกของตัวเอง แล้วนำโครนอสมาดัดแปลงเพื่อใช้เป็นตัวแทนสื่อถึงความคิดด้านลบดังกล่าวของลูก แต่อีกด้านหนึ่งลูกก็ไฝหาความสุขที่จะอยู่ในครอบครัวอย่างที่เขาเคยอยู่ร่วมกับแอนนาเบท ลูกได้เรียนรู้ด้วยการเลือกเส้นทางที่ทำให้เขาต้องจ่ายบทเรียนด้วยราคาที่มีมหาศาลเพื่อที่จะได้ตระหนักในช่วงสุดท้ายของชีวิตว่าครอบครัวของเขามีอยู่จริงและไม่ใช่ว่าครอบครัวที่สืบทอดทางสายเลือดนวนิยายแสดงให้เห็นว่าสายสัมพันธ์ของเด็กที่เคยใช้ชีวิตด้วยกันโดยไม่ได้เป็นคนสายเลือดเดียวกันกลับมีความมั่นคงไม่น้อยไปกว่าความสัมพันธ์ของครอบครัวที่สืบทอดทางสายเลือด

โดยตรง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในตอนสุดท้ายในฉากการเผชิญหน้าระหว่างลูกกับแอนนาเบท สิ่งสำคัญที่ทำให้ลูกสามารถเอาชนะความคิดด้านลบต่อครอบครัวและทำให้โอลิมป์สอยู่รอดได้ กลับกลายเป็นความสัมพันธ์ที่คนส่วนใหญ่ไม่นับว่าเป็นครอบครัวคือเด็กที่ใช้ชีวิตข้างถนนอยู่ด้วยกัน

3.4 ครอบครัวที่สมาชิกมีความบกพร่องหรือพิการ

คำว่าพิการไม่ได้หมายถึงบุคคลผู้มีความบกพร่องหรือผิดปกติทางร่างกายที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าเช่น คนพิการทางสายตา คนที่มีอวัยวะไม่ครบ หรือคนที่มีอวัยวะมากกว่าคนทั่วไปเท่านั้น แต่คำว่าพิการมีนิยามที่แตกต่างขึ้นอยู่กับผู้ใช้และบริบทที่ผู้ใช้ องค์การอนามัยโลกได้พยายามให้คำจำกัดความที่ครอบคลุมคำว่าพิการโดยหมายความถึงบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายที่ร่างกายไม่สามารถทำงานได้เช่นคนทั่วไป (Impairments) บุคคลผู้มีความบกพร่องที่ประสบความยากลำบากหรือมีข้อจำกัดในการประกอบกิจกรรมต่างๆ (Activity Limitations) และการประสบปัญหาในการมีส่วนร่วมในสถานการณ์ต่างๆ ของชีวิต (Restriction Participation)⁵⁷

ในการสำรวจจำนวนประชากรของสำนักงานสำมะโนประชากรของสหรัฐอเมริกา มีการแบ่งประเภทของความพิการอีกเป็น 2 ประเภทคือ บุคคลผู้มีความพิการที่ร้ายแรงและไม่ร้ายแรง ในกรณีของความพิการที่ร้ายแรง เช่น ความพิการทางสายตา หรือบุคคลผู้การต้องเครื่องมือช่วยประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เช่น รถเข็น ไม่พยาง ในกรณีของความพิการที่ไม่ร้ายแรง เช่น ความพิการที่ก่อให้เกิดความยากลำบากในการเรียนรู้เช่น ดิสเล็กเซีย ก็ถือว่าเข้าข่ายความพิการที่ไม่ร้ายแรง เมื่อสำรวจและประเมินตัวเลขจำนวนประชากรของบุคคลทุกช่วงอายุที่ไม่ถูกจัดให้เข้าอยู่ในสถาบันใดสถาบันหนึ่ง (non-institutionalized people) พบว่ามีความพิการทั้งสองรูปแบบจากทุกช่วงอายุและจำนวนผู้พิการที่ร้ายแรงมีจำนวนมากกว่าผู้พิการที่ไม่ร้ายแรง⁵⁸ โดยประชากรคนพิการถือได้ว่าเป็นกลุ่มประชากรที่มีบทบาทและสร้างผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจให้แก่ตลาด

⁵⁷ WHO, "Disabilities," <http://www.who.int/>, <http://www.who.int/topics/disabilities/en/>.

⁵⁸ Matthew W. Brault, *American with Disabilities* (Washington, DC: U.S. CENSUS BUREAU, 2012), 1-4.

ในสหรัฐอเมริกา รวมถึงยังเป็นกลุ่มคนที่มีทักษะพิเศษซึ่งช่วยให้ตลาดของสหรัฐอเมริกาเข้มแข็ง และมีความหลากหลายมากขึ้นด้วย⁵⁹

อย่างไรก็ตาม สังคมยังคงมีอคติต่อคนพิการ โดยยังมองว่ากลุ่มคนพิการเป็นกลุ่มคนที่จะหมดโอกาสทางสังคมและเป็นภาระให้ทั้งครอบครัวและรัฐต้องคอยช่วยเหลือ โดยเฉพาะผู้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้งภาวะดิสเล็กเซียและโรคสมาธิสั้นที่พบได้ในเด็กตั้งแต่วัยอายุ 6 ปีขึ้นไป⁶⁰ เนื่องจากสังคมอเมริกันในปัจจุบันยังคงให้คุณค่ากับการจบการศึกษาในโรงเรียนและการมีปริญญารับรองถือว่าเป็นใบเบิกทางไปสู่โอกาสการทำงานในสังคม การเป็นเด็กที่มีภาวะการเรียนรู้บกพร่องทำให้การเรียนหรือการใช้ชีวิตในโรงเรียนเป็นเรื่องที่ยากลำบากเป็นอย่างยิ่งและอาจส่งผลกระทบต่ออาชีพในอนาคตของตัวเอง

ตัวละครใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** ต่างพบเจอกับประสบการณ์ที่เด็กผู้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต้องเผชิญในโรงเรียน นั่นคือการถูกกลั่นแกล้ง การถูกครูด่าว่า การไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นแม้แต่คนในครอบครัวเดียวกัน การสูญเสียความเชื่อมั่นในศักยภาพของตัวเอง การสร้างตัวละครที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในนวนิยายก็เพื่อที่จะท้าทายมายาคติที่สังคมมองว่าความพิการหรือบกพร่องดังกล่าวทำให้เด็กผู้มีความบกพร่องเหล่านี้เป็นผู้ที่ไม่มีศักยภาพในการเรียนรู้และตีตราว่าบุคคลเหล่านี้เป็นภาระให้แก่ครอบครัวและสังคม นวนิยายได้พยายามสื่อให้เห็นว่าความบกพร่องไม่ใช่อุปสรรคต่อการเติบโตของตัวละครเหล่านี้ อีกทั้งการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้เสมอโดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานศึกษาเท่านั้น ตัวละครดังกล่าวคือ ไทสันและเพอร์ซี แจ็คสัน

3.4.1 ยักษ์ไซคลอปส์: ผู้มีความผิดปกติทางสติปัญญา

ในนวนิยายนั้น อสุรกายนอกจากจะสามารถเป็นความเปรียบซึ่งหมายถึงความยากลำบากทางสังคมที่เหล่ามนุษย์กึ่งเทพต้องพบเจอแล้ว อสุรกายยังมีอีกความหมายคือบุคคลที่

⁵⁹ Ibid., 1.

⁶⁰ Ibid., 3.

มีลักษณะบกพร่องหรือพิการ นั่นคือ ตัวละครชื่อไทสันซึ่งเป็นน้องชายต่างแม่ของเพอร์ซี การมีรูปลักษณะที่แปลกแยกจากคนทั่วไปย่อมทำให้เขาถูกกีดกัน อีกทั้งคนที่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดเดียวกับเขาก็จะถูกมองในแง่ลบไปด้วย ทว่าเพอร์ซีได้เรียนรู้ถึงการจัดอคติที่มีต่อ น้องชายของเขาในนวนิยายเล่มที่สองคือ **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์**

ไทสันเป็นเด็กที่เพอร์ซีพบในโรงเรียนเมริเวทเทอร์ซึ่งเป็นโรงเรียนใหม่ที่เขาเข้าเรียน จากคำบอกเล่าของเพอร์ซี ไทสันนั้นเป็นเด็กไร้บ้านเพียงคนเดียวในโรงเรียนแห่งนี้เพราะเขาโดนพ่อแม่ทิ้งไปตั้งแต่ยังเด็ก ไทสันอาศัยอยู่ในลังกระดาษใส่ตู้เย็นบนถนนสาย 72 ที่ตรอกเมืองนิวยอร์ก เพอร์ซีสันนิษฐานว่าเนื่องจากไทสันนั้นมีรูปลักษณะภายนอกและลักษณะนิสัยอันแปลกประหลาด นั่นคือถึงแม้จะมีร่างกายที่ใหญ่โตถึง 6 ฟุต ซึ่งนับว่าสูงมากสำหรับเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบห้าปี แต่ ไทสันกลับเป็นเด็กที่ร้องไห้บ่อยโดยเฉพาะเมื่อตอนเขาเห็นเงาของตัวเอง

จากคำบอกเล่าลักษณะของไทสันสามารถกล่าวได้ว่าไทสันมีรูปลักษณะที่ผิดแผกจากมนุษย์ทั่วไปและสามารถตีความได้ถึงความบกพร่องบางอย่างทางอารมณ์และความนึกคิด พิจารณาจากการที่ไทสันมีการแสดงออกที่เป็นเด็กแต่มีร่างกายแบบผู้ใหญ่ มีเสียงที่ทุ้มลึกทว่ามีการใช้คำพูดเหมือนเด็ก อีกทั้งเมื่อตอนที่สโลนซึ่งเป็นเด็กที่ชอบแกล้งเพอร์ซีกับไทสันเป็นประจำได้พูดดูถูกถึงไทสันว่าไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน สโลนก็ใช้คำว่าปัญญาอ่อนกับไทสัน “your retard friend.”⁶¹ ซึ่งสื่อให้เห็นถึงลักษณะของไทสันที่เป็นเด็กซึ่งมีความบกพร่องทางสติปัญญาบางอย่าง

จนกระทั่งเพอร์ซีได้รู้ความจริงจากแอนนาเบทว่าที่แท้แล้วไทสันคือยักษ์ไซคลอปส์และเป็นคำอธิบายถึงลักษณะนิสัยที่ผิดแผกไปจากมนุษย์ทั่วไปเนื่องจากไทสันนั้นยังถือเป็นยักษ์ไซคลอปส์ที่เด็กมากจึงทำให้เขามีภาพลักษณะภายนอกที่มีลักษณะเหมือนเด็กที่ตัวใหญ่แต่มีการแสดงออกเป็นเด็กเล็ก การสร้างไทสันให้เป็นอสูรกายไซคลอปส์ก็เพื่อใช้เป็นความเปรียบสื่อถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา อีกทั้งตัวของยักษ์ไซคลอปส์เองก็สื่อถึงความไม่สมประกอบในตัวนั่นคือมีดวงตาเพียงดวงเดียว ไทสันจึงเป็นเด็กที่ด้อยโอกาสเนื่องจากไม่มีพ่อแม่คอยอยู่เลี้ยง

⁶¹ Rick Riordan, *The Sea of Monsters*, Percy Jackson and the Olympians (New York: Disney Hyperion, 2006), 19.

ดู อีกทั้งยังมีความบกพร่องที่ติดตัวมาด้วยทำให้ไทสันแทบไม่มีที่ยืนในสังคมอเมริกัน สังเกตได้จาก การที่แซลลี่เคยต่อสายโทรศัพท์ถึงนักสังคมสงเคราะห์เพื่อให้พวกเขาได้ช่วยเข้าไปดูแลชีวิตของ ไทสันให้ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน ทว่านักสังคมสงเคราะห์ที่เดินทางไปยังที่ที่ไทสันอาศัยอยู่นั้นกลับยืนยัน ว่าพวกเขาไม่พบไทสันเลย การไม่พบเจอไทสันของนักสังคมสงเคราะห์นั้นสามารถสื่อได้ถึง การถูก ทอดทิ้งของเด็กที่มีความบกพร่องทางรูปลักษณ์และสติปัญญาที่สังคมไม่ได้ตระหนักหรือให้ ความสำคัญต่อเด็กกลุ่มนี้เพียงพอและการใช้ชีวิตในโรงเรียนสำหรับเด็กประเภทนี้ที่ไม่มีกำลัง ทรัพย์และมีความบกพร่องย่อมเป็นเรื่องที่ยากลำบาก มีเพียงเพอร์ซี่ที่เป็นเด็กผู้ด้อยโอกาสด้วยกัน เท่านั้นที่ไทสันสามารถคบหาเป็นเพื่อนได้โดยเพอร์ซี่มักเป็นคนออกตัวปกป้องไทสันจากอันตราย ในห้องตลอดเวลา

อย่างไรก็ตามท่าทีของเพอร์ซี่ได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อไฟไซดอนได้ส่งสัญญาณมาทำการ ยืนยันว่าไทสันนั้นคือบุตรของไฟไซดอนที่เกิดจากแม่อีกคนหนึ่ง ดังนั้นไทสันจึงมีศักดิ์เป็นน้องชาย ต่างแม่ของเพอร์ซี่ไปโดยปริยาย สถานะที่เปลี่ยนไปทำให้เพอร์ซี่เกิดความลำบากใจเป็นอย่างมาก และทำให้เขาถูกคนในค่ายล้อเรื่องที่มีน้องชายเป็นอสุรกาย เขารู้สึกอับอายที่ถูกมองว่ามีไทสันเป็น น้องชายและเขามักปฏิเสธความเป็นพี่น้องกับไทสันทุกครั้งที่เขาพูดคุยกับคนอื่นและไทสันไม่ได้ อยู่แถวนั้น จนถึงขนาดที่เขารู้สึกโกรธพ้อของเขาเองที่ทำให้เขาเหมือนเป็นตัวตลก

CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากในช่วงแรกที่เพอร์ซี่ดูเหมือนไม่มีอคติและโอบรับความบกพร่องของไทสันได้ การ เปิดเผยของไฟไซดอนได้แสดงให้เห็นว่าตัวของเพอร์ซี่เองก็ยังมีอคติต่อไทสันอยู่ลึกๆ ภายใน เพียง แค่ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้นไทสันยังถือว่าเป็นคนอื่นหรือเป็นความเป็นอื่นที่ไม่ได้เข้ามามีส่วน เกี่ยวข้องกับตัวตนของเพอร์ซี่ เขาจึงมีความสะอึกใจที่ถือว่าไทสันเป็นเพื่อนคนหนึ่งและตัวเขาเอง ก็รับบทเป็นผู้คอยดูแลปกป้อง แต่เมื่อสถานะของทั้งสองเปลี่ยนไปทำให้นวนิยายเริ่มสำรวจ ความรู้สึกของเด็กคนหนึ่งที่ต้องจัดการกับปัญหาในจิตใจเกี่ยวกับพี่น้องของตัวเองที่มีความ บกพร่องและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมรวมถึงตัวของเขาเองที่ยังมีอคติอยู่ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตามเมื่อเพอร์ซี่ แอนนาเบท และไทสันได้ออกผจญภัยร่วมกันเพื่อตามหาชน แกะทองคำมาใช้รักษาต้นสนเวทมนต์ที่ค่าย นวนิยายได้แสดงให้เห็นว่ามุมมองของเพอร์ซี่ที่มีต่อ

ไทสันเริ่มเปลี่ยนไปเรื่อยๆ การที่นวนิยายใช้เวทตำนานของอสุรกายไซคลอปส์ไม่ใช่เพียงเพราะไทสันนั้นมีรูปลักษณ์ที่ผิดแผกแตกต่างและมีความบกพร่องมากกว่าเด็กในค่ายทั่วไปเท่านั้น แต่ยังได้ยกจุดเด่นของยักษ์ไซคลอปส์ในเวทตำนานมาด้วยนั่นคือการมีพลังกำลังมหาศาลและมีฝีมือทางด้านงานช่างเป็นอย่างสูงเนื่องจากในเวทตำนานนั้นไซคลอปส์ถือเป็นผู้สร้างอาวุธประจำตัวของเทพทั้งสามคือตรีศูลของโพไซดอน หมวกล่องหนของฮาเดส และสายฟ้าของซุส จากการที่เพอร์ซีไม่ต้องการให้ไทสันออกผจญภัยด้วยเพราะลักษณะนิสัยที่เหมือนเด็กอาจทำให้แผนการที่พวกเขาวางผิดพลาดได้ แต่ไทสันได้แสดงให้เห็นว่านอกจากเขาจะไม่เป็นตัวถ่วงแล้วเขายังมีประโยชน์กับเพอร์ซีในการเดินทางด้วยพลังกำลังอันมหาศาลของเขาและความเชี่ยวชาญด้านงานช่างกับเครื่องจักรกล ดังนั้นการเป็นไซคลอปส์ในเรื่องไม่ได้เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงจุดด้อยเท่านั้นแต่การเป็น ไซคลอปส์นำพามาซึ่งพรสวรรค์ที่สามารถสร้างประโยชน์ให้คนรอบข้างได้เช่นกัน

เหนือสิ่งอื่นใดที่ทำให้เพอร์ซีเกิดการเปลี่ยนมุมมองต่อไทสันคือความเสียสละ ในเหตุการณ์ที่ตัวละครเด็กทั้งหมดกำลังถูกอสุรกายเล่นงานจนเรือใกล้จม ไทสันอาสาที่จะลงไปในห้องเครื่องเพื่อซ่อมเครื่องยนต์ ทว่าเรือกลับระเบิดขึ้นมาโดยเพอร์ซีกับแอนนาเบทหนีออกมาได้ ส่วนไทสันนั้นหายสาบสูญไปพร้อมกับเรือทำให้เพอร์ซีเกิดความเศร้าใจเป็นอย่างมากและทำให้เขารู้สึกผิดที่ก่อนหน้านี้เขามัวแต่พยายามปฏิเสธความเกี่ยวพันกันทางสายเลือดของเขากับไทสัน

ตัวละครปฏิบัติประจำเล่มนี้ยังมีบทบาทสำคัญต่อการเติบโตของตัวละครเด็กด้วยกัน เช่นกัน ตัวละครนั้นคือโพลีฟีมัสซึ่งเป็นยักษ์ไซคลอปส์เช่นเดียวกับไทสัน การดัดแปลงเวทตำนานของโพลีฟีมัสซึ่งเป็นยักษ์ไซคลอปส์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในเรื่องราวของโอดิสซีย์อุสม่าใช้ก็เพื่อที่จะสร้างให้โพลีฟีมัสเป็นขั้วตรงข้ามกับไทสัน เนื่องจากโพลีฟีมัสนั้นเป็นตัวละครที่มีรูปลักษณ์และท่าทางคล้ายไทสันเป็นอย่างมาก ทั้งการที่มีรูปร่างใหญ่โตแต่มีคำพูดหรือวิธีการคิดเหมือนเด็ก ทว่าโพลีฟีมัสนั้นกลับถูกนำเสนอให้เป็นยักษ์ไซคลอปส์ที่ชั่วร้าย เขาจับโกรเวอร์ไว้และต้องการจะเก็บขนแกะทองคำไว้บนเกาะของเขาเท่านั้นอีกทั้งเขาต้องการจะสังหารเพอร์ซี แอนนาเบท และแคลร์ริสลูกสาวของเทพเอรีสด้วย ทว่าเมื่อตอนที่เพอร์ซีมีโอกาสจะได้สังหารโพลีฟีมัสเขาก็กลับไม่กล้าลงมือเพราะโพลีฟีมัสทำให้เขานึกถึงไทสันขึ้นมา ทั้งที่โกรเวอร์และแคลร์ริสต่างตะโกนให้เขา

สังหารโพลีฟิมัสเนื่องจากเหตุผลที่ว่าโพลีฟิมัสเป็นยักษ์ไซคลอปส์ แต่เพอร์ซีได้ปฏิเสธที่จะทำตามนั้นซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่เขาได้พบกับไทสันทำให้การมองโลกของเขาเปลี่ยนแปลงไป ทำให้เขาคิดว่าการมีรูปลักษณะภายนอกเป็นอะไรก็ตามไม่ได้เป็นตัวตัดสินคุณค่าที่ภายในและคนๆ หนึ่งไม่ควรได้รับการปฏิบัติที่มาจากตัดสินโดยรูปลักษณะภายนอก

การปรากฏตัวของไทสันในตอนท้ายที่รอดชีวิตและเข้าช่วยเหลือเพอร์ซีจากโพลีฟิมัสแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของนวนิยายที่จะสร้างด้านที่ตรงข้ามกันของทั้งไทสันและโพลีฟิมัสมากยิ่งขึ้น การเสนอภาพที่ตัดกันเหมือนขาบกับดำของไทสันกับโพลีฟิมัสก็เพื่อที่ความต้องการจะสื่อให้เห็นว่า ไม่ว่าบุคคลจะมีรูปลักษณะภายนอกที่มีความสวยงามหรือมีความบกพร่องและดูเป็นภัยอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดไม่สามารถใช้ในการตัดสินตัวตนที่แท้จริงได้ โพลีฟิมัสกับไทสันนั้นเป็นยักษ์ไซคลอปส์และเป็นบุตรของโพไซดอนเช่นเดียวกัน แต่สิ่งที่แตกต่างกันคือการกระทำและโพไซดอนได้ยืนยันสิ่งนี้ด้วยการให้ความช่วยเหลือเพอร์ซีกับไทสันและกลุ่มเพื่อนให้หนีออกจากเกาะได้ แต่กลับเมินเฉยต่อคำร้องขอของโพลีฟิมัส ทั้งที่ในเวทตำนานนั้นโพไซดอนได้ช่วยเหลือโพลีฟิมัสในการเสกคลื่นลมทำร้ายโอดิสซีย์ในทะเลโศกฐานที่ทำให้โพลีฟิมัสบาดเจ็บ การดัดแปลงเวทตำนานให้โพไซดอนเมินเฉยต่อคำร้องขอของโพลีฟิมัสก็เพื่อต้องการเชิดชูคุณค่าของการไม่ตัดสินบุคคลที่ภายนอกแต่คือการกระทำ

จะเห็นได้ว่าไม่ใช่เพียงมุมมองของเพอร์ซีที่มีต่อไทสันซึ่งเป็นคนในครอบครัวได้เปลี่ยนไปเท่านั้น แต่ไทสันได้ทำให้มุมมองต่อโลกของเพอร์ซีที่มีต่อสังคมโดยรวมกว้างมากขึ้นด้วยดังจะเห็นได้จากการที่เขาไม่ได้ลงมือฆ่าโพลีฟิมัส ดังนั้นในกรณีของเพอร์ซีและไทสันนั้นแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัวในฐานะที่เป็นหน่วยทางสังคมที่สามารถเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่ดีได้และสิ่งที่เรียนรู้สามารถขยายออกไปสู่สังคมภายนอกได้ด้วยเช่นกัน

ในภายหลังจากภารกิจและทั้งหมดได้กลับมาที่ค่ายแล้ว เพอร์ซีได้เกิดความคิดใหม่เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าโพไซดอนส่งไทสันมาเจอกับเขา จากตอนที่เขาโกรธโพไซดอนที่ทำให้เขาอับอาย แต่หลังจากการออกผจญภัยและได้เรียนรู้ถึงคุณค่าภายในของไทสันทำให้เขาคิดได้ว่าแท้ที่จริงแล้วโพไซดอนได้ส่งไทสันมาเพื่อช่วยเขาเช่นกันที่โพไซดอนเคยช่วยเหลือเสมอมา

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเพอร์ซีได้เติบโตขึ้นก่อนการออกเดินทางแล้วเพราะแสดงให้เห็นมุมมองต่อน้องชายของเขาที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ไทสันไม่ได้มาช่วยเหลือเพอร์ซีเพียงฝ่ายเดียวเพราะตัวของไทสันเองก็เล่าให้เพอร์ซีฟังว่าเขาสวดอ้อนวอนถึงพ่อของเขาเพื่อที่จะได้พบกับครอบครัวและทำให้เขาพ้นจากความโดดเดี่ยว ทำให้โพไซดอนได้พาทั้งสองมาเจอกัน เพราะฉะนั้นทั้งไทสันและเพอร์ซีต่างช่วยเติมเต็มสิ่งที่แต่ละฝ่ายต้องการซึ่งกันและกัน นั่นจึงทำให้ในตอนสุดท้ายเมื่อเพอร์ซี แอนนาเบท และไทสันร่วมมือกันทำภารกิจเพื่อใช้แข่งขันในค่ายจนสามารถคว้าชัยชนะมาได้ โดยชัยชนะครั้งนี้ทำให้ทั้งเพอร์ซีได้ประกาศต่อชาวค่ายอย่างภาคภูมิใจว่าไทสันคือน้องชายของเขา อีกทั้งชาวค่ายต่างก็เปิดใจต้อนรับไทสันเนื่องจากเขาได้ทำภารกิจเพื่อช่วยเหลือค่ายไว้ได้สำเร็จ

3.4.2 ภาวะดิสเล็กเซียและสมาธิสั้น: การเติบโตและเรียนรู้ในห้องเรียน

ผู้เขียน เพอร์ซี แจ็คสัน ได้แรงบันดาลใจในการสร้างตัวละครเอกมาจากลูกชายผู้มีภาวะบกพร่องและสมาธิสั้นดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 ตัวละครที่เป็นมนุษย์กึ่งเทพในเรื่องจะมีภาวะดังกล่าวและประสบปัญหาของการใช้ชีวิตและเรียนรู้ในสถานศึกษา นวนิยายได้ดีตีความภาวะความบกพร่องนี้ใหม่ว่าแท้จริงแล้วก็คือบททดสอบที่วีรบุรุษต้องเผชิญและต้องก้าวข้ามไปให้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นคือนวนิยายเปลี่ยนความหมายของความบกพร่องนี้ให้เป็นหนึ่งในพรสวรรค์ของมนุษย์กึ่งเทพที่ทำให้เด็กเหล่านี้มีทักษะที่ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ในสถานศึกษาเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงนี้มิเพื่อทำทลายมายาคติที่ของสังคมที่มองว่าเด็กกลุ่มนี้ไร้ซึ่งอนาคตและเป็นภาระของครอบครัว เนื่องจากไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนในการศึกษาได้

ตัวละครเพอร์ซี แจ็คสัน เป็นตัวละครที่นวนิยายแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่สามารถเข้ากับการศึกษาในโรงเรียนได้เพราะความบกพร่องทางการเรียนรู้ทำให้เขาต้องย้ายโรงเรียนบ่อยครั้ง อีกทั้งถูกตีตราจากผู้ใหญ่ว่าเป็นเด็กมีปัญหาจนเขาต้องเข้าศึกษาในโรงเรียนเฉพาะทางสำหรับเด็กที่มีปัญหาเท่านั้น การถูกตีตราจากสังคมในโรงเรียนทำให้เพอร์ซีรู้สึกตัวของเขาไม่น่ามีค่าและเป็นภาระหนักสำหรับแม่ซึ่งเป็นความคิดของเพอร์ซีก่อนที่เขาจะรู้ถึงตัวตนที่แท้จริง

ภายหลังจากการที่เขาได้รับรู้ถึงตัวตนมนุษย์กึ่งเทพของเขาแล้ว เขายังได้รู้ความจริงจากแอนนาเบทอีกข้อหนึ่งนั่นคือแท้จริงแล้วภาวะดิสเลกเซียเป็นภาวะที่ทำให้เขาสามารถอ่านภาษากรีกโบราณได้และภาวะสมาธิสั้นก็เป็นสิ่งที่ทำให้เขาสามารถตอบสนองต่อการต่อสู้ในสนามรบได้ดี มีเพียงครูในโรงเรียนเท่านั้นที่มองไม่เห็นและอยากจะทำจำกัดความสามารถเหล่านี้ผ่านการบำบัดรักษาเพราะแอนนาเบทกล่าววว่า “ครูส่วนใหญ่คืออสูรกาย” “Most of them are monsters”⁶² เมื่อได้ฟังความจริงจากแอนนาเบทแล้วทำให้เพอร์ซีสามารถนิยามตัวตนใหม่ของเขาได้ว่าความบกพร่องทางการเรียนรู้ไม่ใช่ความผิดของตัวเอง อีกทั้งดิสเลกเซียและสมาธิสั้นไม่ใช่แค่ความบกพร่องแต่เป็นหนึ่งในพรสวรรค์สำหรับมนุษย์กึ่งเทพที่มอบทักษะอันโดดเด่นให้แก่เขา ทำให้เขาสามารถพัฒนาทักษะที่เป็นพรสวรรค์ของเขาได้อย่างแท้จริงอย่างเช่นการฝึกวิชาการต่อสู้

ข้อสังเกตอีกประการคือการจำแลงกายเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ของไครอนและโกรเวอร์ซึ่งเป็นเหมือนพี่เลี้ยงของเพอร์ซีในช่วงแรกจะจำแลงมาในรูปแบบของคนที่มีความผิดปกติทางร่างกาย ไครอนจำแลงกายเป็นชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนรถเข็น ส่วนโกรเวอร์ต้องปกปิดร่างกายท่อนล่างของเขาที่เป็นแพะซึ่งทำให้ท่าทางการเดินของเขาแปลกจากคนปกติ อีกทั้งเพอร์ซียังเคยคิดว่าโกรเวอร์นั้นเป็นคนพิการด้วย “He was crippled”⁶³ ดังนั้นแม้แต่ผู้ที่เป็นครูหรือผู้ดูแลของเพอร์ซีก็น่าจะมีลักษณะของความพิการอยู่ในตัวด้วย การสร้างตัวละครดังกล่าวอาจเพื่อสื่อให้เห็นถึงความเป็นชายขอบของไครอนที่แม้ว่าจะจะเป็นครูในอุดมคติแต่ไครอนก็เป็นครูที่เป็นคนส่วนน้อยและแทบไม่มีตัวตนในสังคม ส่วนความพิการของโกรเวอร์นั้นสามารถสื่อถึงความเป็นชายขอบอีกรูปแบบหนึ่งคือการปฏิเสธเทคโนโลยี เนื่องจากโกรเวอร์เป็นแซเทออร์ที่ปฏิเสธการใช้เทคโนโลยีเนื่องจากเทคโนโลยีได้นำพามาซึ่งความเสื่อมถอยของธรรมชาติ การปฏิเสธเทคโนโลยีของโกรเวอร์หรือตัวตนของความเป็นแซเทออร์จึงกลายเป็นสิ่งที่พิการในสายตาของคนในสังคม โดยเฉพาะในระบบการศึกษาที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน เนื่องจากสังคมปัจจุบันต้องขับเคลื่อนด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างปฏิเสธไม่ได้

⁶² *The Lightning Thief*, Percy Jackson and the Olympians (New York: Disney Hyperion, 2005), 88.

⁶³ *Ibid.*, 3.

จะเห็นได้ว่านอกจากนิยายจะพยายามนิยามความบกพร่องของการเรียนรู้ใหม่แล้ว นวนิยายยังทำการวิพากษ์ระบบการศึกษาในโรงเรียนควบคู่กันไปด้วย การนำเสนอความร่วมมือกันทำงานให้สำเร็จของตัวละครเด็กในเรื่องสื่อถึงการเรียนรู้ที่ไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดอยู่ภายในห้องเรียนเท่านั้น แต่การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา ความบกพร่องของเด็กเหล่านี้ทำยที่สุดเป็นเพียงความพิเศษหรือความแตกต่างหลากหลายอย่างหนึ่งของบุคคลที่สถาบันหลักทางสังคมโดยเฉพาะโรงเรียนและครูผู้สอนมองข้ามและไม่ให้ความสำคัญ อีกทั้งไม่เข้าใจว่าควรจะดูแลเด็กกลุ่มนี้อย่างไร การสร้างตัวละครใครคนหนึ่งให้เป็นครูที่ปรึกษาของเพอร์ซีในนวนิยายเล่มที่หนึ่งก็เพื่อเสนอให้เห็นความเป็นครูในอุดมคติที่เข้าใจในตัวของเพอร์ซีและมีวิธีปฏิบัติต่อเพอร์ซีด้วยการให้ความมั่นใจ ไม่ใช่การเน้นย้ำให้เห็นถึงข้อบกพร่องทางร่างกายและทำยที่สุดนวนิยายพยายามสื่อว่าผู้เป็นครูทำได้เพียงชี้แนะแนวทางและมอบความรู้หรือสิ่งที่จำเป็นให้แก่ศิษย์เพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้ในโลกภายนอกโรงเรียนเท่านั้น สังเกตได้จากเพอร์ซีใช้เวลาเรียนรู้วิชาดาบภายใต้การดูแลของใครคนหนึ่งเพียงช่วงเวลาไม่นานเท่านั้น ก่อนที่เขาจะต้องออกผจญภัยเพื่อตามหาสายฟ้า ใครคนหนึ่งได้มอบดาบบริพไทด์ให้เพอร์ซีเพื่อใช้ในการเอาตัวรอดจากอสูรกาย ดาบบริพไทด์เปรียบเสมือนความรู้ที่จำเป็นซึ่งครูสามารถมอบให้ศิษย์ซึ่งเป็นบทบาทสำคัญที่สุดของผู้เป็นครูส่วนการเรียนรู้ในอนาคตเป็นสิ่งที่เพอร์ซีได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง

3.5 ฮาเดสและเทพองค์รอง: ครอบครัพลายเชื้อชาติ

ในนวนิยายเพอร์ซี แจ็คสัน นอกจากจะนำเสนอตัวละครเด็กที่เติบโตและเรียนรู้ที่จะอยู่ในครอบครัวที่ไม่จำเป็นต้องมีสมาชิกครอบครัวสมบูรณ์แบบตามอุดมคติของภาพครอบครัวในทศวรรษที่ 1950 แล้ว นวนิยายชุดนี้ยังนำเสนอการตัวละครเด็กที่เปิดรับความหลากหลายของครอบครัวที่มีคนหลากหลายเชื้อชาติ โดยนวนิยายได้นำเสนอตัวละครเด็กฝั่งคนผิวขาวที่เป็นมิตรกับตัวละครเด็กชาติพันธุ์อื่น รวมถึงตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวของตัวเองและต่อรองให้เกิดการยอมรับผู้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายทางเชื้อชาติเข้ามาอยู่ร่วมโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันครอบครัวในอเมริกาด้วย นอกจากนี้นวนิยายยังนำเสนอจุดยืนของตัวละครเด็กเชื้อชาติอื่น

ที่ถูกกีดกันแต่สามารถเรียนรู้การให้อภัยและทำคุณประโยชน์ต่อส่วนรวมจนได้รับการยอมรับในท้ายที่สุด

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมตั้งแต่การอพยพเข้าตั้งถิ่นฐานของชาวยุโรปจากหลายประเทศ แต่กระนั้นปัญหาเรื่องการเหยียดสีผิวหรืออคติต่อชนชาติอื่นนั้นยังคงเป็นประเด็นที่สังคมอเมริกันกำลังเผชิญอยู่ตราบจนทุกวันนี้ แม้ว่าอเมริกาจะผ่านการต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมทางสีผิวและชาติพันธุ์อย่างเข้มข้น โดยเฉพาะคนผิวดำที่ถูกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิให้เท่าเทียมกับคนผิวขาว

ทางด้านครอบครัวนั้นดังที่ได้กล่าวแล้วว่าในช่วงแรกของการตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกา การห้ามการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์ได้เกิดขึ้นแล้ว การกีดกันการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์เป็นเรื่องปกติเนื่องจากความแตกต่างทางเศรษฐกิจที่คนสมัยนั้นมองว่าเป็นสิ่งสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งที่ต้องพิจารณาหากตัวเองจะต้องแต่งงาน โดยเฉพาะในช่วงเวลาตอนต้นของการก่อตั้งประเทศที่ชีวิตความเป็นอยู่ยังยากลำบาก คนผิวดำที่ถูกนำเข้ามาในสหรัฐอเมริกามักมาในฐานะของทาสที่ต้องทำงานรับใช้ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ว่าการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์แทบไม่เกิดขึ้นเพราะไม่ได้นำมาซึ่งความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ ส่วนกฎหมายที่ห้ามการแต่งงานข้ามชาติพันธุ์ได้มีใช้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 และเพิ่งถูกศาลตีความให้กฎหมายนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาในปี 1967

อย่างไรก็ตาม กระแสครอบครัวที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์กำลังเพิ่มสูงขึ้นอันเป็นผลมาจากการอพยพของชนชาติอื่นที่เข้ามาตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกา จากการสำรวจของสำนักงานสำมะโนประชากรแห่งสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 2000 ถึง ค.ศ. 2010 พบว่า ประชาชนที่นิยามตัวเองว่าเป็นคนผิวขาวโดยไม่มีชาติพันธุ์อื่นผสม (ตามนิยามของผลสำรวจนี้คือคือผู้ที่มีชาติกำเนิดจากบุคคลที่มีเชื้อสายเป็นชาวยุโรป ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ) ยังคงมีจำนวนมากที่สุดในสหรัฐอเมริกาคือร้อยละกว่า 70⁶⁴ ทว่าในปี ค.ศ. 2010 นั้นอัตราการเติบโตของจำนวน

⁶⁴ Lindsay Hixson, Bradford B. Hepler, and Myoung Ouk Kim, *The White Population* (The United States of America: U.S. CENSUS BUREAU, 2011), 3.

คนผิวขาวเติบโตช้ากว่ากลุ่มชาติพันธุ์อื่นเช่น ฮิสปานิกหรือละตินที่มีอัตราการเติบโตจาก 6.0 ถึง 8.7 เปอร์เซ็นต์⁶⁵ รวมไปถึงคนผิวขาวที่นิยามตัวเองว่ามีสายเลือดของคนชาติอื่นอยู่ในตัว เช่น คนผิวดำ คนแอฟริกันและคนชาติอื่นอย่าง เอเชีย ก็มีจำนวนสูงขึ้นด้วยเช่นกัน

ดังนั้นการที่อเมริกาเริ่มมีหน้าตาของประชากรที่เปลี่ยนไป ย่อมส่งผลให้หน้าตาของครอบครัวในปัจจุบันเริ่มเปลี่ยนแปลงไปด้วย จากงานวิจัยของหนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทมส์ ได้พบว่าครอบครัวในปัจจุบันมีความหลากหลายทางเชื้อชาติมากขึ้น โดยเฉพาะชาวอเมริกันที่มีเชื้อสายเอเชียซึ่งมีจำนวนมากขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ อีกทั้งชาวเอเชียจำนวนมากที่อพยพเข้ามา มีพื้นฐานทางการศึกษาที่ดี ส่วนใหญ่แล้วจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยและทำรายได้ให้กับครอบครัวมากที่สุดในกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ในสหรัฐอเมริกา⁶⁶ นอกจากนี้คนรุ่นใหม่ในสหรัฐอเมริกา ยังมีแนวโน้มที่จะได้รู้จักและสนิทสนมกับผู้คนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์มากกว่าคนสมัยก่อนด้วย จึงทำให้ปัจจุบันจำนวนตัวเลขของคู่แต่งงานที่แต่งงานข้ามเชื้อชาติมีจำนวนมากขึ้น

อย่างไรก็ตามประเด็นเรื่องการเหยียดสีผิวหรือการได้รับการปฏิบัติอันไม่เท่าเทียมต่อคนชาติพันธุ์อื่นๆ ยังมีคงมีอยู่นอกจากความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้หรือคุณภาพชีวิตแล้ว เหตุแห่งการแบ่งแยกและการเหยียดชาติพันธุ์นั้นยังมีปัจจัยอีกหลายประการตั้งแต่การสร้างภาพเหมารวมในสื่อ ศาสนา และที่สำคัญคือประวัติศาสตร์ แม้แต่คนอเมริกันที่มีเชื้อสายมาจากประเทศในยุโรปหลายประเทศก็ยังพบกับการถูกเลือกปฏิบัติหลายอย่าง ดังจะเห็นได้ว่าชาวเยอรมันและชาวอิตาเลียนอพยพนั้นจะถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกกีดกันจากผู้ที่นิยามตนเองว่าเป็นชาวอเมริกัน เนื่องจากเยอรมันกับอิตาลีเป็นศัตรูคู่สงครามร่วมกันมาตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนั้นชาวอิตาเลียนอพยพมักจะถูกเรียกว่า Wop หรือ Dago ซึ่งเป็นศัพท์แสลงที่แสดงถึงการเหยียดเชื้อชาติ และการมองว่าชาวอิตาเลียนนั้นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่เคารพกฎหมาย มักใช้หนทางนอกระบบเพื่อแสวงหาความร่ำรวยอย่างมาเฟียซึ่งเป็นภาพเหมารวมที่

⁶⁵ Ibid.

⁶⁶ Angier, "The Changing American Family".

ได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องราวของกลุ่มอาชญากรรมในอิตาลี⁶⁷ โดยเฉพาะในอเมริกาเองก็มีกลุ่มมาเฟียอิตาลีที่ปฏิบัติงานในสหรัฐอเมริกาซึ่งถูกเรียกว่า Cosa Nostras ด้วย ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสองมีการสร้างค่ายกักกันอันเนื่องมาจากนโยบายที่จะควบคุมศัตรูที่เป็นชาวต่างชาติ ชาวอเมริกันที่มีเชื้อสายอิตาเลียน อิตาลีเลียน หรือเยอรมันที่ถูกพิจารณาว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงจะถูกส่งไปยังค่ายกักกันและมีเป็นจำนวนมากที่ถูกส่งกลับไปยังประเทศที่ตรงตามเชื้อสายเดิมของตัวเอง และแนวคิดของความเป็นศัตรูนี้ยังมีหลงเหลือตกค้างมาสู่ปัจจุบัน ดังนั้นถึงแม้ว่าคนรุ่นใหม่และแนวโน้มของประชากรจะเริ่มแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของครอบครัวที่มีหลากหลายชาติพันธุ์มากยิ่งขึ้น แต่ปัญหาของการเหยียดสีผิวหรือการสร้างภาพเหมารวมให้กับคนเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่งยังคงเป็นสิ่งที่สหรัฐอเมริกากำลังเผชิญอยู่ตราบนานเท่านาน

ในนวนิยายชุดนี้ได้แสดงให้เห็นถึงอคติอันมาจากการตีตราหรือสร้างภาพเหมารวมต่อคนเชื้อชาติอื่น โดยนวนิยายได้ดัดแปลงตัวละครในเทเวต่านานมาเสนอแง่มุมดังกล่าวอีกทั้งยังนำเสนอสารที่ต้องการให้เยาวชนลดอคติที่มีต่อคนเชื้อชาติอื่นด้วย

3.5.1 โอลิมปัส: สถาบันครอบครัวที่กีดกันเชื้อชาติอื่น

ภูเขาโอลิมปัสคือภูเขาที่เทพเจ้าทั้ง 12 องค์ประทับอยู่ คือ ซุส โพไซดอน เฮรา เฮสเทีย ดีมีเตอร์ อาทีนา อพอลโล อาร์เทมิส อาเรส เซอร์เมส เฮเฟสตุส อโฟรไดตี และ ไดโอนีซุส เทพเจ้าทั้ง 12 ต่างเกี่ยวข้องกันผ่านสายเลือดทั้งสิ้น ในนวนิยายได้ดัดแปลงให้ภูเขาโอลิมปัสอยู่ที่ชั้น 600 ของตึกเอ็มไพร์ สเตท ซึ่งสื่อถึงความเป็นตัวแทนของสถาบันครอบครัวสหรัฐอเมริกา เนื่องจากตึกเอ็มไพร์ สเตท คือรากฐานสำคัญของอารยธรรมตะวันตก หากถูกยึดครองไปแล้วอารยธรรมตะวันตกจะสูญสลายไปทั้งหมด ทั้งศิลปะ กฎหมาย เพลง และสิ่งอื่นๆ ที่ทำให้มนุษย์ควรค่าที่จะมี

⁶⁷ Salvatore John LaGumina, *Wop!: A Documentary History of Anti-Italian Discrimination in the United States* (New York: Straight Arrow Books, 1999), 13.

ชีวิตอยู่ต่อไป ตามคำกล่าวของไดโอนีซุสว่า “หากโอลิมปัสล่มสลายแล้ว ไม่ใช่เพียงเทพเจ้าที่จะหายไป แต่ความเชื่อมโยงของทุกสิ่งกับมรดกของโอลิมปัสจะเริ่มคลายลงด้วย”⁶⁸

ในแง่ที่สามารถพิจารณาได้ว่าการที่นวนิยายได้นำโอลิมปัสไปจัดวางไว้บนยอดดึกเอ็มไพร์ สเตท แทนดึกที่มีชื่อเสียงหลายดึกในสหรัฐอเมริกา อย่างเช่น ดึกเวิร์ลเทรด เซ็นเตอร์ หรืออาคารเพนตากอนที่เป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงแห่งสหรัฐอเมริกา นั่นก็เพราะดึกเอ็มไพร์ สเตทนั้นมีความหมายทางวัฒนธรรมที่ชัดเจนกว่า ดึกนี้ถูกพิจารณาว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคใหม่ เป็นดึกที่ปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมมวลชนมากมาย โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่โด่งดังมากคือเรื่องคิงคอง (King Kong) ที่มีฉากคิงคองปีนขึ้นดึกเอ็มไพร์ สเตท จนดึกนี้กลายเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของสหรัฐอเมริกา และการที่ให้ครอบครัวเทพเจ้าเป็นผู้อยู่บนจุดสูงสุดของดึกนี้ก็สื่อถึงแนวคิดที่ว่ารากฐานที่สำคัญที่สุดของของวัฒนธรรมอเมริกันคือสถาบันครอบครัว

ฉะนั้นสิ่งที่นวนิยายให้ความสำคัญจนตัวละครเด็กต้องเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อปกป้องก็คือรากฐานทางวัฒนธรรมหรือสถาบันครอบครัวที่มีสัญลักษณ์เป็นโอลิมปัสในเรื่องนั่นเอง แต่นวนิยายแสดงให้เห็นว่าสถาบันครอบครัวนี้กำลังทำลายตัวเองลงทุกขณะ สะท้อนออกมาจากการที่กองกำลังฝ่ายเทพเจ้าโอลิมปัสและมนุษย์กึ่งเทพตกอยู่ในสถานะที่เสียเปรียบเป็นอย่างยิ่งสาเหตุเนื่องมาจากเทพเจ้าองค์หลักทั้งสามพี่น้องต่างมุ่งที่จะปกป้องพื้นที่ที่ตัวเองปกครองไฟไซดอนคอยฝ่าปกป้องพระราชวังใต้ทะเลของเขา ส่วนฮาเดสถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้เข้าร่วมกับกองกำลังโครนอสแต่เขาก็รอคอยให้เหล่าเทพเจ้าที่เหลือพินาศและอ่อนแรงเพื่อที่จะได้ทำการแก้แค้นเนื่องจากการที่เขาถูกเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมตลอดมา เทพเจ้าองค์รองและบุตรของพวกเขาที่ไม่เคยได้รับการให้ความเคารพเทียบเท่าเทพเจ้าองค์อื่นบนโอลิมปัสต่างได้ไปเข้าร่วมกับกองกำลังของโครนอส

⁶⁸ Rick Riordan, *The Last Olympian*, Percy Jackson and the Olympians (New York: Disney Hyperion, 2009), 345.

การกีดกันเทพเจ้าฮาเดสและเทพเจ้าองค์รองสื่อถึงการกีดกันทางเชื้อชาติ ถึงแม้นวนิยายจะไม่ได้สื่อสารประเด็นนี้ออกมาโดยตรง ทว่านวนิยายได้สื่อให้เห็นถึงความเป็นตัวแทนของคนเชื้อชาติอื่นที่ไม่ใช่คนอเมริกันผิวขาวในสหรัฐอเมริกาของฮาเดสเมื่อตอนที่โกรเวอร์ได้เล่าถึงประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ 2 และได้มีการอธิบายว่าความจริงแล้วสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเกิดจากการที่ลูกหลานของซุสกับโพไซดอนทำสงครามกับลูกหลานของฮาเดสจนนำไปสู่การทำพันธะสัญญาว่าเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามองค์จะไม่มีบุตรอีกต่อไป

โกรเวอร์กล่าวว่าฝ่ายที่ชนะในสงครามโลกครั้งที่ 2 คือซุสกับโพไซดอนดังนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่าบุตรหลานของเทพเจ้าสององค์คือตัวแทนของกลุ่มชาติที่ร่วมในกองทัพฝ่ายพันธมิตร ขณะนั้นอันประกอบไปด้วยประเทศหลักๆ คือ ฝรั่งเศส อังกฤษ แต่หัวหอกสำคัญคือประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้ช่วยชนะจากการคิดค้นระเบิดปรมาณู ส่วนฝ่ายของฮาเดสนั้นก็คือฝ่ายกองทัพอักษะอันประกอบไปด้วย เยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ที่เป็นประเทศหัวหอกในการทำสงครามกับฝ่ายพันธมิตร ดังนั้นเมื่อพิจารณาตามนี้แล้วซุสกับโพไซดอนสามารถเป็นตัวแทนของคนส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกาคือคนอเมริกันผิวขาว อีกทั้งโอลิมปัสยังถูกตั้งอยู่ในสหรัฐอเมริกาบนตึกเอ็มไพร์สเตทในเมืองนิวยอร์กอีกด้วย ส่วนเทพเจ้าฮาเดสมีจุดเชื่อมโยงกับความเป็นคนชาติพันธุ์อื่นในสหรัฐอเมริกาก็ยังคงถูกกีดกันจากสังคมหลายวิถีทาง เนื่องมาจากอคติทางประวัติศาสตร์หรือภาพเหมารวมที่ทำให้คนชาติพันธุ์อื่นๆ นั้นกลายเป็นความแปลกแยก

โอลิมปัสในที่นี้จึงสะท้อนแนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อสถานะของสถาบันครอบครัวของอเมริกาที่ไม่ยอมปรับตัว โดยกีดกันคนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติต่างๆ ผลสะท้อนกลับที่ได้มาก็คือการที่กองกำลังของฝ่ายโครนอสที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของครอบครัวเข้มแข็งขึ้นและจะกลับมาทำลายโอลิมปัสเองในท้ายที่สุดและถือเป็นภารกิจสำคัญของตัวละครเยาวชนที่จะต้องนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่สถาบันครอบครัวโอลิมปัสด้วย

3.5.2 ตัวละครเชื้อชาติอื่นที่ถูกกีดกันในสังคมอเมริกัน

นวนิยายชุดนี้ใช้เทวดำนานกรีกและโรมันมาดัดแปลงเพื่อนำเสนอตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนเชื้อชาติอื่นอันแตกต่างจากชาวอเมริกันผิวขาวนั่นคือ เทพเจ้าฮาเดส บุตรของเทพเจ้าฮาเดสผู้มีเชื้อสายอิตาเลียน บุตรของเทพีเนเมซิสผู้เชื้อสายอเมริกัน-ญี่ปุ่น ตัวละครทั้งสามถูกเลือกปฏิบัติและกีดกันจากเทพเจ้าบนภูเขาโอลิมปัสซึ่งเป็นตัวแทนของสถาบันครอบครัวของอเมริกา ตัวละครเหล่านี้มีส่วนทำให้ตัวละครเด็กผิวขาวอย่างเพอร์ซีหรือแอนนาเบทได้มองเห็นถึงความอยุติธรรมที่เทพเจ้าบนโอลิมปัสได้กระทำต่อพวกเขา ส่งผลให้เพอร์ซีและตัวละครเด็กคนอื่นได้เรียนรู้ที่จะตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวที่พวกเขาอาศัยจนนำไปสู่การต่อรองเพื่อเปลี่ยนแปลงให้สถาบันครอบครัวมีลักษณะที่เปิดกว้างต่อคนเชื้อชาติอื่นมากยิ่งขึ้น

3.5.2.1 ฮาเดส: จุดเริ่มต้นความพยายามต่อครอบครัว

ถึงแม้ว่านวนิยายจะเน้นประเด็นเกี่ยวกับเรื่องของการยอมรับความหลากหลายทางเชื้อชาติตั้งแต่นวนิยายเล่มสี่คือ **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลบรินธ์** และได้ข้อสรุปสุดท้ายในเล่มที่ห้า **เดอะ ลาส โอลิมเปีย** ทว่านวนิยายได้นำเสนอตัวละครที่มีความแตกต่างทางชาติพันธุ์และปัญหาอคติที่มีต่อตัวละครนั้นตั้งแต่นวนิยายเล่มแรกคือ **เดอะ ไลท์นิ่ง ทีฟ** ตัวละครนั้นคือเทพเจ้าฮาเดสผู้ปกครองโลกใต้พิภพ

ตามเทวดำนานฮาเดสเป็นหนึ่งในสามเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่ภายหลังจบสงครามเทพกับไตตันฮาเดสได้รับพื้นที่ในโลกใต้พิภพให้ใช้ปกครอง ส่วนพี่น้องอีกสองคนคือซุสได้ปกครองสวรรค์และโพไซดอนได้ปกครองพื้นที่ส่วนท้องทะเล ฮาเดสในเทวดำนานมักไม่ถูกพูดถึงมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องอีกสององค์ เรื่องราวที่โดดเด่นของฮาเดสมีเพียงการที่เขาขึ้นมาจากโลกใต้พิภพเพื่อนำเทพีเพอร์ซีไฟนีลงไปเป็นภรรยาของเขาเท่านั้น แต่นอกเหนือจากนั้นแล้วฮาเดสแทบไม่มีบทบาทอันโดดเด่นใดๆ ในเทวดำนานอีก และเทวดำนานหลายฉบับไม่ได้นับฮาเดสรวมเป็นหนึ่งในสิบสองเทพเจ้าบนโอลิมปัสด้วย การไม่ได้ถูกนับรวมนี้เองที่นวนิยายได้นำมาเป็นประเด็นในเรื่องเพื่อขยายถึงการถูกกีดกันทางเชื้อชาติ การเลือกปฏิบัติเพราะภาพเหมารวมและอคติ

อคติที่มีต่อฮาเดสแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนตั้งแต่นวนิยายเล่มแรก ชื่อหนังสือคือ **เดอะไลท์นิง ทิฟ** หรือ **หวัชโมยสายฟ้า** นั่นเป็นชื่อที่ตั้งให้ผู้อ่านได้คิดตามว่าใครคือผู้ขโมยสายฟ้าไป โดยตามเนื้อเรื่องแล้วลูคซึ่งเป็นบุตรของเทพเฮอริเมสเป็นคนขโมยสายฟ้าที่แท้จริง แต่ตลอดทั้งเรื่องผู้อ่านมักถูกทำให้เชื่อว่าฮาเดสเป็นผู้ขโมยสายฟ้าไป ตั้งแต่เมื่อตอนที่เพอร์ซิ่ปรึกษากับไครอน เรื่องการออกตามหาสายฟ้าและไครอนได้เสนอว่าฮาเดสน่าจะเป็นผู้ต้องสงสัยที่สุดในเรื่องนี้

ถึงแม้ไครอนจะพิจารณาว่าฮาเดสเป็นคนขโมยสายฟ้าจากหลักฐานอันจับต้องได้ที่ชี้ขึ้นไปในแนวทางนั้นคือการที่มีสุนัขกรปรากฏตัวขึ้นในค่าย แต่ส่วนหนึ่งแล้วไครอนก็ยังคงมีอคติต่อตัวของฮาเดสอยู่ นั่นเอง ดังจะเห็นได้ว่าเขาคิดว่าฮาเดสเป็นนักฉวยโอกาสที่จะอาศัยช่วงที่ทั้งซุสและโพไซดอนทะเลาะกันจนอ่อนแรงและหาผลประโยชน์ อีกทั้งด้วยความที่เป็นเทพเจ้าแห่งความตายยิ่งทำให้ไครอนคิดยิ่งไปกว่านั้นว่าฮาเดสต้องการให้เกิดการตายขึ้นอีกเพราะจะยิ่งทำให้อาณาจักรโลกได้พิภพของเขาแข็งแกร่งขึ้นซึ่งเป็นสมมุติฐานที่มาจากอคติและไม่มีข้อพิสูจน์ ใดๆ ที่เมื่อเปรียบเทียบแล้วเทพเจ้าที่มีพฤติกรรมชอบโกหกและผิดคำสัญญาไม่ทำตามคำสาบานก็คือซุสและโพไซดอน ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนจากการที่เทพทั้งสองทำผิดคำสาบานด้วยการมีบุตรหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยฮาเดสยังเป็นเทพองค์เดียวที่ไม่ผิดคำสาบาน แต่ข้อกล่าวหาที่ยังคงตกเป็นของฮาเดสอยู่เพราะอคติต่อการเป็นเทพเจ้าแห่งความตาย อีกทั้งการจัดวางไครอนให้เป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งพาได้ของเรื่อง มีความสุขุมรอบคอบและเป็นครูของวีรบุรุษหลายคนในเวทตำนาน รวมถึงเป็นครูเพียงคนเดียวที่เพอร์ซิ่ให้ความเคารพยิ่งในมน้าวให้ทั้งเพอร์ซิ่กับเด็กคนอื่นๆ และผู้อ่านเข้าใจว่าฮาเดสเป็นผู้ต้องสงสัยในการขโมยสายฟ้าไปจริง การกล่าวหาหรือการสงสัยที่มีฐานมาจากอคติเช่นนี้เป็นลักษณะเดียวกับการตัดสินคนเชื้อชาติอื่นโดยอาศัยภาพเหมารวมต่างๆ ในกรณีนี้ก็คือนภาพเหมารวมของฮาเดสซึ่งเป็นเทพเจ้าผู้ปกครองโลกแห่งคนตายว่าจะต้องสร้างแต่เรื่องเดือดร้อนให้กับสังคม ทั้งที่พี่น้องอีกสององค์คือซุสและโพไซดอนทั้งในเวทตำนานและนวนิยายเป็นคนที่สร้างปัญหาให้มนุษย์มากที่สุด แต่กลับได้รับความนิยมมากกว่าเพราะมีลูกที่เป็นวีรบุรุษหลายคนและเป็นเทพตัวแทนของท้องฟ้าและมหาสมุทร ไม่ใช่เทพแห่งคนตายที่ทุกคนมักตั้งแง่รังเกียจไว้ก่อนเสมอ เพราะฉะนั้นนวนิยายได้นำเรื่องราวของสามเทพเจ้ามาวิพากษ์และสื่อให้

เห็นถึงการตัดสินคนจากอคติและภาพเหมารวมซึ่งไม่แตกต่างจากการรังเกียจคนเชื้อชาติอื่นในสังคมอเมริกัน

เมื่อเพอร์ซี แอนนาเบท และโกรเวอร์เดินทางลงไปยังโลกใต้พิภพและได้พบกับฮาเดสแล้ว ในครั้งแรกที่เพอร์ซีได้พบกับฮาเดสนั้น เขาคิดว่าดวงตาอันดุร้ายรุนแรงของฮาเดสนั้นคล้ายกับอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ นโปเลียน และกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่ใช้วิธีแบบระเบิดพลีชีพ จะเห็นได้ว่าสิ่งที่เพอร์ซีรู้สึกต่อฮาเดสมีสลักษณะของภาพด้านลบและเหมารวมต่อคนชาติอื่นหลายชาติทั้งที่ทั้งสองยังไม่เคยพูดคุยกันอย่างจริงจังและยิ่งเป็นการตอกย้ำว่าฮาเดสเป็นตัวแทนของกลุ่มคนเชื้อชาติอื่นในเรื่องจริง เมื่อเพอร์ซีได้สอบถามถึงสายฟ้าที่หายไป ความจริงกลับปรากฏว่าฮาเดสไม่ได้เป็นคนนำสายฟ้าไป เขาไม่คิดแม้แต่จะขยายอาณาจักรแห่งคนตายของเขาอย่างที่ใครเคยสันนิษฐาน เนื่องจากการมีวิญญาณจำนวนมากในโลกใต้พิภพยิ่งทำให้เขาต้องประสบกับปัญหาค่าใช้จ่ายทั้งพนักงานและปัญหาการจราจรมากมาย

ดังนั้นสิ่งที่เพอร์ซีและคนร่วมทางหลายคนได้สันนิษฐานไว้ว่าฮาเดสต้องเป็นผู้ขโมยสายฟ้าจึงกลับกลายเป็นการสันนิษฐานบนพื้นฐานของอคติ อย่างที่ฮาเดสได้กล่าวไว้ว่าข้อกล่าวหาที่เขาต้องการขยายอาณาจักรคนตายด้วยสงครามเป็นเพียงสิ่งที่ทั้งซุสและโพไซดอนชอบพูดถึงเขาในแง่ดีเพียงแง่เดียว เพราะความไม่เข้าใจที่พี่น้องอีกสองคนมีต่อเขานั้นคือการชอบคิดว่าเทพเจ้าผู้ปกครองคนตายจะต้องการเพียงสงครามและวิญญาณจำนวนมาก แต่ความจริงจากปากของฮาเดสนั้นกลับไม่ใช่อย่างที่เพอร์ซีคิด ยิ่งไปกว่านั้นฮาเดสเองก็ประสบกับปัญหาของตัวเองนั่นคือหมวกเกราะล่องหนซึ่งเป็นอาวุธประจำกายที่สำคัญต่อเขาพอๆ กับที่สายฟ้าเป็นอาวุธที่สำคัญต่อซุสก็ถูกขโมยไปด้วยเช่นกัน แต่เขาจำเป็นต้องออกตามหามันด้วยตัวเองเนื่องจากเขาเชื่อว่าจะไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนช่วยเหลือเขาเหมือนซุส

นวนิยายสอดแทรกคำพูดของฮาเดสก็เพื่อให้เพอร์ซีได้เริ่มรู้สึกถึงความอยุติธรรมและการเลือกปฏิบัติที่คนเชื้อชาติอื่นได้รับ ดังนั้นการใช้เทวดำนานของฮาเดสที่ไม่ถูกนับรวมอยู่ในหมู่เทพเจ้าบนโอลิมปัสจึงถูกนำมาตีความใหม่ให้สื่อถึงกลุ่มคนชาติพันธุ์อื่นที่ไม่ใช่คนผิวขาวชาวอเมริกันซึ่งประสบกับภาวะการถูกกีดกันด้วยอคติจากภาพเหมารวมอย่างที่ฮาเดสเผชิญในเรื่อง ทั้งที่ใน

ความเป็นจริงแล้วเมื่อได้เกิดการพูดคุยอย่างจริงจังกับฮาเดสกลับไม่พบว่าเขามีเจตนาอย่างที่เราคิดอีกทั้งในตอนสุดท้ายเมื่อเพอร์ซีได้นำหมวกเกราะส่งคืนไปให้เขาแล้ว ฮาเดสยังยอมส่งคืนแม่ของเพอร์ซีให้กลับขึ้นมาจากโลกใต้พิภพอย่างปลอดภัยด้วยซึ่งเป็นสิ่งที่เพอร์ซีได้รับรู้จากไฟไซดอนสังเกตได้ว่าถึงแม้ไฟไซดอนจะมีน้ำเสียงที่ชื่นชมแต่การชื่นชมของไฟไซดอนยังแฝงนัยยะของการมองว่าฮาเดสเป็นเทพเจ้าที่ชั่วร้ายอยู่ด้วยประโยคที่ว่า “แม้แต่เจ้าแห่งความตายก็ยังไม่ยอมติดหนี้ใคร” การใช้คำว่า แม้แต่ สื่อถึงว่าเทพเจ้าอย่างฮาเดสนั้นไม่น่าจะทำการชื่นชมอย่างการส่งคืนแม่ของเพอร์ซีได้

ตัวของเพอร์ซีเองได้รับรู้ถึงความยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับฮาเดส ถึงแม้ว่าเขาจะมีประสบการณ์ที่ไม่ดีกับฮาเดสในโลกใต้พิภพ แต่เมื่อเขาได้เห็นพระราชวังโอลิมปัสเขาก็อดที่จะเกิดความรู้สึกเสียใจต่อฮาเดสไม่ได้ การสร้างพระราชวังของตัวเองให้คล้ายกับพระราชวังโอลิมปัสสามารถตีความได้ว่าถึงแม้ตัวของฮาเดสจะมีความโกรธแค้นพี่น้องของเขา แต่ในใจเขาเองยังคงอยากที่จะอยู่ร่วมกับครอบครัวเทพเจ้าของเขาตลอดเวลาทั้งที่ครอบครัวของเขานั้นไม่ให้การต้อนรับหรืออีกความหมายหนึ่งคือการที่คนเชื้อชาติอื่นซึ่งถูกกีดกันยังคงรอคอยวันที่สถาบันครอบครัวแห่งอเมริกาเปิดใจยอมรับ การพบกับฮาเดสเริ่มทำให้เพอร์ซีรู้สึกว่าการกีดกันไม่สมควรเกิดขึ้น แต่เนื้อเรื่องใน **เดอะ ไลท์นิ่ง ทิฟ** ยังไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเพอร์ซีเรียนรู้และรับมือกับปัญหานี้อย่างไรจนกระทั่งการมาถึงของตัวละครเด็กอีกคนที่ชื่อนิโค ดิ แองเจโลในเล่มที่สาม **เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส**

3.5.2.2 ไม่นอสกับบุตรของฮาเดส: การก้าวข้ามความพยายาม

ตัวละครเด็กที่ไม่ใช่คนผิวขาวและมีบทบาทสำคัญในนวนิยายชุดนี้คือ นิโค ดิ แองเจโล (Nico Di Angelo) ซึ่งเป็นบุตรของเทพเจ้าฮาเดส การดัดแปลงฮาเดสให้กลายเป็นตัวแทนของคนเชื้อชาติอื่นและเพิ่มตัวละครบุตรของฮาเดสเข้าไปให้เป็นวีรบุรุษคนหนึ่งในเรื่องก็เพื่อจะสื่อให้เห็นถึงแก่นเรื่องของการยอมรับความหลากหลายทางเชื้อชาติให้เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันครอบครัวอเมริกันและเป็นการวิพากษ์เทวดานานกรีก-โรมันไปในตัวเนื่องจากในเทวดานานกรีกและโรมันมี

เพียงเรื่องราวของบุตรเทพเจ้าซุสและโพไซดอนผู้เป็นเทพเจ้าบนโอลิมปัสเท่านั้นที่ได้รับการเล่าสืบต่อกันมา แต่ไม่มีเรื่องราวของบุตรฮาเดสในฐานะวีรบุรุษเลย ถึงแม้ว่านิโคจะถูกกีดกันจากสังคมมนุษย์ทั้งเทพคล้ายกับที่ฮาเดสถูกกีดกันจากครอบครัวเทพเจ้าบนโอลิมปัส แต่เรื่องราวแสดงให้เห็นว่านิโคสามารถก้าวข้ามความโกรธแค้นพยาบาลที่มีต่อเพอร์ซีอันเนื่องมาจากเขาคิดว่าเพอร์ซีปล่อยให้พี่สาวของเขาตาย การก้าวข้ามความพยาบาลของนิโคถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ภายหลังนิโคกับฮาเดสได้รับการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันครอบครัวโอลิมปัส

นิโค ดิ แองเจโล เป็นน้องชายของเปียงกา ดิ แองเจโล (Bianca Di Angelo) ที่กลุ่มของเพอร์ซีได้ช่วยชีวิตมาจากโรงเรียนเวสต์โอเวอร์ฮอลล์ในนวนิยาย **เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส** ไม่มีคำอธิบายอย่างชัดเจนว่านิโคเป็นเด็กชาติอะไรในตัวบท แต่จากการพิจารณาสำเนาของนิโคที่ในนวนิยายเรียกว่าสำเนาโอลิฟ ซึ่งเป็นสำเนาที่ออกไปในทางน้ำตาลอ่อนยอมเป็นตัวบ่งบอกว่านิโคไม่ใช่เด็กผิวขาวแน่นอน อีกทั้งแม่ของนิโคซึ่งก็คือ มาเรีย ดิ แองเจโล เป็นผู้หญิงที่เคยอยู่ในเวนิสมา ก่อนทำให้สามารถอนุมานได้ว่านิโคมีเชื้อสายชาวอิตาเลียนอยู่ในตัว นิโคเป็นเด็กอายุประมาณ 10 ปี ในตอนที่เพอร์ซีพาเขาไปที่ค่ายครั้งแรก แต่ความตายของพี่สาวทำให้เขาไม่สามารถยอมรับได้ และหนีออกจากค่ายพร้อมความพยาบาลที่มีต่อเพอร์ซี นิโคต้องใช้ชีวิตข้างถนนตามลำพังเพราะที่ค่ายฮาร์ฟบลัดไม่มีใครต้องการต้อนรับบุตรของเทพฮาเดส แม้แต่บ้านประจำของบุตรฮาเดสก็ไม่เคยถูกสร้างขึ้นสะท้อนการถูกกีดกันเพราะเชื้อชาติอย่างชัดเจน

นวนิยายปรับใช้เทวดานานของไมนอสผู้เป็นกษัตริย์แห่งครีตและเป็นพ่อของอสูรกายมินิทอร์ในเขาวงกตมาใช้เป็นตัวแทนความพยาบาลของนิโค เนื่องจากภายหลังที่วีรบุรุษซีอุสได้สังหารมินิทอร์แล้ว ไมนอสได้สั่งขังแดดาลัสนักประดิษฐ์กับอิคาร์ัสลูกชายของเขาไว้ในเขาวงกตที่แดดาลัสสร้างขึ้นเองโทษฐานให้ความช่วยเหลือซีอุส ภายหลังแดดาลัสได้ประดิษฐ์ปีกที่ทำให้เขากับลูกชายสามารถบินออกจากเขาวงกตได้จนเป็นเหตุผูกพยาบาลของไมนอสที่จ้องตามล้างแค้นแดดาลัสนับแต่นั้น⁶⁹ **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปรีนธ์** นำความพยาบาลของไมนอสมาเป็นประเด็นสำคัญของเรื่องที่ไมนอสพยายามออกตามล้างแค้นแดดาลัสมาจนถึงปัจจุบัน

⁶⁹ Edith Hamilton, *Mythology* (New York: Little, Brown and Company, 1998), 301.

การที่นวนิยายได้นำตำนานของไมนอสมาผูกกร่วมเข้ากับตัวละครใหม่อย่างนิโคก็เพื่อที่จะสื่อถึงความพยายามของเด็กที่สูญเสียญาติสนิทเพียงคนเดียวและถูกกีดกันจากความแตกต่างทางเชื้อชาติอันเป็นผลมาจากมรดกทางสายเลือดที่เขาสืบทอดมาจากฮาเดส ดังนั้นไมนอสในนวนิยายจึงสามารถตีความได้ว่าเป็นตัวแทนของความพยายามที่นิโคจำเป็นต้องก้าวข้ามเพื่อที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่

สถานการณ์ของนิคอนั้นคือเด็กในวัยสิบปีที่ประสบกับเรื่องเลวร้ายในชีวิตอย่างการสูญเสียญาติที่มีอยู่คนเดียว ทำให้อุปนิสัยของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง การต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและมีความโกรธแค้นในใจนั้นมีความเสี่ยงที่จะถูกชักนำให้ทำเรื่องที่เลวร้ายได้ ดังเช่นที่เสียงของผีไมนอสที่คอยชักนำนิโคทำให้เพอร์ซีหวนนึกถึงกลุ่มเด็กที่ชอบแกล้งผู้อื่นและชักนำให้เด็กคนอื่นทำสิ่งที่ไม่ดีแทนตน การที่ไมนอสชักนำนิโคให้เดินเข้าสู่เขาวงกตเพื่อหาทางชุบชีวิตพี่สาวสามารถตีความได้ว่านิโคถูกความพยายามชักนำให้เข้าสู่หนทางอันสับสนและเสี่ยงที่จะเลือกเส้นทางที่ผิด หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเพอร์ซีและเด็กคนอื่น นั่นคือนิโคมีโอกาสจะเข้ากับฝ่ายไมนอสที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของสถาบันครอบครัวเช่นเดียวกับลูก

ภายหลังจากที่เพอร์ซีพบกับนิโคที่ฟาร์มของเจออไรออน เพอร์ซีได้พยายามปรับความเข้าใจกับนิโคด้วยการทำพิธีเรียกวิญญาณของเบียงกาขึ้นมา ในช่วงนี้เองที่เบียงกาได้มอบคำสอนให้กับนิโคผู้เป็นน้องชายว่าเขาจะต้องมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่มีพี่สาว พร้อมทั้งก้าวข้ามความพยายามที่เป็นจุดอ่อนของบุตรฮาเดส สิ่งที่เบียงกากล่าวคือสิ่งที่นิโคจำเป็นต้องเรียนรู้หากเขาต้องการจะเติบโตขึ้นโดยไม่ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากญาติสนิทเพียงคนเดียวอีกต่อไป อีกทั้งปล่อยวางความพยายามที่มีต่อเพอร์ซีและเรียนรู้ที่จะให้อภัยผู้อื่น แต่สิ่งที่จะช่วยให้นิโคก้าวข้ามความพยายามไปได้คือความเข้าใจของคนรอบข้างอย่างเพอร์ซีกับแอนนาเบท การที่เบียงกาส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือให้เพอร์ซีกับเพื่อนเข้ามาช่วยนิโคในเขาวงกตเนื่องจากเพอร์ซีมีความกังวลที่นิโคหายตัวไปเป็นเวลานานที่สำคัญกว่านั้นคือเพอร์ซีกับเพื่อนไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจนิโคในฐานะที่เขาเป็นบุตรของฮาเดสแม้แต่น้อย ดังจะเห็นได้จากเพอร์ซี แอนนาเบท โกรเวอร์และไทสันเก็บเรื่องที่นิโคเป็นบุตรของฮาเดสเป็นความลับเพราะจะทำให้นิโคปลอดภัยจากกองทัพ

โครนอสเนื่องจากบุตรของฮาเดสถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่าสำหรับกองทัพไทตัน หากนิโคคือตัวแทนของเด็กที่มีเชื้อชาติแตกต่างและถูกตั้งแ้งรังเกียจจากสังคม กลุ่มเด็กอย่างเพอร์ซีกับแอนนาเบทก็คือเด็กรุ่นใหม่ที่ยังมองข้ามสิ่งเหล่านี้

นิโคได้ใช้เวลาใคร่ครวญสิ่งที่เกิดขึ้น กระทั่งในช่วงท้ายของ **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปิริnth** เพอร์ซีได้พบนิโคอีกครั้งที่ห้องทำงานแดดาลัสในเขาวงกตและได้รู้ความจริงว่านิโคพยายามที่จะกลับเข้าทางเขาวงกตอีกครั้งเพื่อช่วยเหลือเพอร์ซีกับเพื่อนเนื่องจากไมนอสได้หลอกลวงเขาว่าเพอร์ซีกำลังตกอยู่ในอันตรายซึ่งเป็นเรื่องที่เพอร์ซียังประหลาดใจที่นิโคได้พยายามออกตามหาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา จากการตัดสินใจของนิโคแสดงให้เห็นว่าเขาสามารถละวางความพยาบาทและคิดที่จะช่วยเหลือเพอร์ซีกับเพื่อนที่คอยเป็นห่วงเขาก่อนหน้านั้นตลอดมา สิ่ง que แสดงให้เห็นถึงการก้าวข้ามและเติบโตของนิโคได้อย่างชัดเจนคือการที่เขาสามารถบัญญัติให้ปฏิบัติแม้กระทั่งไมนอสสามารถถูกรรณีสูบจนหายไปในความว่างเปล่าได้ โดยก่อนถูกรรณีสูบไมนอสกล่าวว่า “ตลอดเวลามาฉันคือผู้ควบคุมเธอ(นิโค)มาโดยตลอด”⁷⁰ ประโยคนี้สามารถตีความได้ว่าตัวของไมนอสซึ่งเป็นตัวแทนของความอาฆาตพยาบาทเป็นสิ่งที่คอยชี้นำและมีอำนาจเหนือจิตใจของนิโคตลอดมาตั้งแต่อยู่ในเขาวงกต แต่การที่นิโคสามารถบัญญัติให้ไมนอสหายไปได้ก็เนื่องมาจากนิโคได้ก้าวข้ามความพยาบาทและเรียนรู้ที่จะให้อภัยซึ่งนิโคจะถ่ายทอดความคิดเรื่องการให้อภัยไปสู่ฮาเดสและทำให้ตัวของฮาเดสรู้จักการให้อภัยครอบครัวของเขาและทำให้เขากับนิโคได้รับการยอมรับในตอนสุดท้ายดังจะได้กล่าวต่อไป

3.5.2.3 บุตรของเนเมซิส: การเรียกร้องการปฏิบัติที่ยุติธรรม

ตัวละครอีกตัวที่สื่อถึงการเป็นเด็กเชื้อชาติอื่นที่ไม่ใช่เด็กผิวขาวคือ อีธาน นากามูระ อีธานมีลักษณะเช่นเดียวกับนิโคนั่นคือนวนิยายไม่ได้บ่งบอกถึงเชื้อชาติของอีธานโดยตรง แต่เมื่อพิจารณาจากชื่อแล้วอาจอนุมานได้ว่าอีธานเป็นลูกครึ่งชาวอเมริกัน-ญี่ปุ่นนั่นเอง อีธานมีสิ่ง

⁷⁰ Rick Riordan, *The Battle of the Labyrinth*, Percy Jackson and the Olympians (New York: Disney Hyperion, 2008), 388.

เหมือนกับนิโคเป็นอย่างมากคือเขาได้หนีออกจากค่ายและเข้าร่วมกับกองทัพโครนอส ในตอนที่เพอร์ซีได้พบกับอีธานที่โคลอสเซียมในเขาวงกต อีธานกล่าวว่าเขาเข้าร่วมฝั่งโครนอสเนื่องจากเหล่าเทพเจ้าโอลิมปัสไม่เคยที่จะสนใจในตัวเขากับพรรคพวกเลย คำว่า “พวกเรา” นั้นหมายความว่าถึงเหล่ามนุษย์กึ่งเทพที่เป็นลูกเทพเจ้าองค์รองซึ่งไม่ได้รับเกียรติหรือมีบ้านที่สร้างให้ในค่ายเหมือนกับบุตรของฮาเดส

นวนิยายสร้างตัวละครของอีธานให้เป็นบุตรของเทพีเนเมซิส ในเทวด้านานั้นเทพีเนเมซิสนอกจากจะเป็นเทพีที่ลงโทษผู้กระทำผิดแล้วยังเป็นเทพีผู้นำสมดุลงามสู่ทุกสิ่งไม่ให้อาตหรือมากเกินไป เช่น ผู้ที่มีความร่ำรวยมากเกินไปจะถูกเทพีเนเมซิสลงโทษให้พบความสูญเสีย⁷¹ และสิ่งที่อีธานทำด้วยการเข้าร่วมกับทัพโครนอสก็คือการต้องการให้เทพเจ้าองค์รองทุกองค์ได้รับความเคารพ อีธานถึงกับยอมเสียดวงตาข้างหนึ่งให้กับเนเมซิสแลกกับการที่เขาจะได้เป็นผู้นำสมดุลงามอำนาจกลับมาและยกระดับเทพองค์รองทุกองค์ให้ขึ้นมาได้รับความเคารพอย่างเท่าเทียมเทพองค์อื่น อีธานในนวนิยายจึงเป็นเสียงของกลุ่มคนที่เรียกร้องความยุติธรรมและความเสมอภาค เป็นอีกเสียงที่ทำให้เพอร์ซีมองเห็นถึงความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับพวกเขา อย่างไรก็ตามก็ตามถึงแม้ว่าอีธานจะเข้าร่วมกับโครนอสและลุด ทว่าสิ่งที่เขาต้องการคือการให้เกิดสมดุลงามอำนาจเท่านั้น ดังนั้นสิ่งที่อีธานเรียกร้องคือการได้รับการปฏิบัติและเคารพอย่างเท่าเทียมโดยไม่มี การแบ่งแยกว่าใครคือลูกเทพเจ้าองค์ไหน กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือความเสมอภาคทางเชื้อชาติในสถาบันครอบครัวนั่นเอง เขาไม่ได้ต้องการโค่นล้มโอลิมปัสเช่นเดียวกับลุด จะเห็นได้จากในช่วงสุดท้ายเมื่อเขากับโครนอสบุกไปถึงห้องบัลลังก์ของเทพเจ้าแล้ว เพอร์ซีได้เตือนให้อีธานตระหนักว่าหากโอลิมปัสล่มสลายสมดุลงามอำนาจจะไม่เกิดขึ้นอีกเลยเพราะโครนอสจะเป็นฝ่ายเดียวที่ครองอำนาจเบ็ดเสร็จ ทำให้อีธานยอมทรยศโครนอสและถูกสังหาร แต่การกระทำของเขาเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เทพเจ้าองค์รองกับบุตรของพวกเขาทั้งหมดได้รับการตระหนักถึงความสำคัญและยอมรับให้เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันครอบครัว

⁷¹ Bolton, *The Everything Classical Mythology Book: Greek and Roman Gods, Goddesses, Heroes, and Monsters from Ares to Zeus*, 205.

3.6 เฮราและเฮเฟสตุส: การตั้งคำถามสถาบันครอบครัวแบบเดิม

สิ่งที่จะทำให้เพอร์ซีกับคนร่วมทางเติบโตไปอีกขั้นหนึ่งคือการรู้จักตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวที่เป็นอยู่ด้วยการตัดแปลงเทวดำนานของเทพีเฮราให้เป็นตัวแทนของความอนุรักษ์นิยมทางครอบครัวที่ไม่เปิดกว้างต่อความหลากหลายของผู้คน นวนิยายตีความเทวดำนานเฮราไปในแนวทางดังกล่าวเนื่องจากเฮราในเทวดำนานคือเทพีแห่งการรักเดียวใจเดียวและเป็นปฏิปักษ์กับภรรยาอื่นของซุสทุกคน นอกจากนี้เฮรายังเคยโยนเทพเฮเฟสตุสลงจากภูเขาโอลิมปัสทันทีที่เฮเฟสตุสเกิด เพราะเธอเห็นว่าเฮเฟสตุสมีรูปร่างที่ไม่สมประกอบและบิดเบี้ยวทั้งที่เฮเฟสตุสเป็นลูกของเธอเอง

ดังนั้นในนวนิยายได้นำเสนอภาพของเฮราว่าเป็นเทพีที่เชิดชูและปกป้องเพียงครอบครัวที่สืบทอดทางสายเลือดของเทพเจ้าโอลิมปัส โดยเฉพาะครอบครัวที่ผ่านสถาบันการแต่งงาน อีกทั้งเฮรายังรังเกียจและไม่เปิดรับคนในครอบครัวที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือบุตรของเทพเจ้าที่ไม่ใช่เทพทั้งสืบสองบนเขาโอลิมปัสด้วย เช่น บุตรของฮาเดสและบุตรของเทพเจ้าองค์รองอื่นๆ การพบกันของเฮรากับเพอร์ซีจึงทำให้เธอเริ่มเกิดการตั้งคำถามต่อนิยามครอบครัวของเฮรา ดังจะเห็นได้เมื่อตอนที่เฮราได้มาให้ความช่วยเหลือเพอร์ซีกับเพื่อนในทางเขาวงกตด้วยการเสกอาหารและที่พักชั่วคราวเพราะเธอต้องการให้เพอร์ซีปกป้องครอบครัวของเธอจากโครนอสให้ได้ ถึงแม้ว่าเฮราจะมาด้วยเจตนาที่ดีแต่เมื่อเพอร์ซีเอ่ยถึงทาเลียซึ่งเป็นลูกสาวนอกสมรสของซุส เฮราหันมาหาเพอร์ซีและแสดงท่าทีบางอย่างที่สื่อถึงความรังเกียจความเป็นลูกนอกสมรสของเขาด้วยการเอ่ยคำที่สามารถสื่อถึงความเป็นลูกนอกสมรส จากเหตุการณ์นี้ทำให้เพอร์ซีเริ่มตั้งคำถามต่อคำว่าครอบครัวในความคิดของเฮราว่าแท้ที่จริงแล้วมีคนบางกลุ่มที่ไม่ถูกนับให้เป็นส่วนหนึ่งของนิยามครอบครัวของเฮรಾದังเช่นกัน

เมื่อเดินทางเข้าไปยังเขาวงกตลึกกว่าเดิม เพอร์ซีกับพวกได้พบกับเทพเฮเฟสตุสซึ่งเป็นเทพแห่งช่างตีเหล็กและเฮเฟสตุสได้กระตุ้นตัวละครเด็กให้เกิดการตั้งคำถามกับครอบครัวที่เฮราปกป้องอีกครั้ง เฮเฟสตุสได้เล่าถึงอดีตของเขาที่ถูกเฮรายืนลงจากเขาโอลิมปัสตั้งแต่แรกเกิดและเฮราได้ทำให้เรื่องนี้เป็นความผิดของซุสแทน

ในเวทตำนานนั้นเฮฟเฟสตุสเป็นเทพเจ้าที่เกิดมาด้วยความพิการทางกายนั่นคือมีขาและใบหน้าที่ผิดปกติรูปร่าง ทำให้เขาเกิดความรังเกียจจึงโยนเฮฟเฟสตุสลงจากเขาโอลิมปัส การนำตำนานของเทพเฮฟเฟสตุสมาใช้นวนิยายนี้ก็เพื่อที่จะกระตุ้นให้ตัวละครเด็กในเรื่องได้ตั้งคำถามและวิพากษ์ถึงความเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ เนื่องจากถึงแม้เธอจะมีเจตนาที่ต้องการปกป้องครอบครัวของเธอแค่ไหน แต่ครอบครัวนั้นจะต้องมีลักษณะที่สมบูรณ์แบบและไม่นับรวมเอาคนที่ไม่เข้าเกณฑ์มาร่วมด้วย

จนถึงช่วงสุดท้ายของเหตุการณ์ใน **เดอะ แบทเทิล ออฟ แลบีรินท์** ที่เพอร์ซีกับเด็กคนอื่นในค่ายรวมถึงนิโคช่วยกันปกป้องค่ายจากกองทัพของโครนอสได้สำเร็จจนเธอได้ปรากฏกายมาแสดงความยินดีกับเพอร์ซีและแอนนาเบท แต่ความจริงได้เปิดเผยว่าเหตุการณ์ที่ฟาร์มเจอไรออนนั้น เธอได้จ่ายค่าจ้างเจอไรออนเป็นตัวขของนิโคเพื่อที่จะทำให้พวกเพอร์ซีเดินทางได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเธอไม่สนใจแม้แต่น้อยว่านิโคหรือฮาเดสจะรู้สึกอย่างไรเนื่องจากเธอคิดว่าบุตรของฮาเดสไม่เป็นที่ต้อนรับของใครอยู่แล้ว

“โอ้ ได้โปรดเถอะ” เธอโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ “ลูกของฮาเดสก็บอกเองนี่ว่าไม่มีใครต้องการให้เขาอยู่ใกล้ๆ เขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่”

“เฮฟเฟสตุสเป็นฝ่ายถูก,” ผมตะโกนด้วยความโกรธ. “คุณห่วงแต่ครอบครัวอันสมบูรณ์แบบของคุณ ไม่ใช่ผู้คนจริงๆ”

“Oh, please.” Hera waved her hand dismissively. “The son of Hades said it himself. No one wants him around. He does not belong.”

“Hephaestus was right,” I growled. “You only care about your *perfect* family, not real people.”⁷²

คำพูดของเพอร์ซีสื่อให้ชัดเจนเห็นว่าเพอร์ซีรู้จักการตั้งคำถามถึงสถาบันครอบครัวอันสมบูรณ์แบบของเธอซึ่งไม่มี “ผู้คนจริงๆ” อยู่ในนั้น ผู้คนจริงๆ คือคนธรรมดาที่มีความแตกต่างหลากหลายทั้งเชื้อชาติและอัตลักษณ์ในสังคมซึ่งไม่จำเป็นต้องตรงตามอุดมคติของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบที่มีเพียงคนผิวขาวเท่านั้น ตัวของแอนนาเบทเองไม่เพียงแต่จะไม่ชอบคุณการ

⁷² Riordan, *The Battle of the Labyrinth*, 350.

ช่วยเหลือทั้งหมดของเธอรอย่างเต็มที่ เธอยังกล่าวต่อเธอรว่า คนที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวคือตัวเธอรเองและเธอไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเธอรอีกแล้ว หากเธอรคือตัวแทนของความคิดแบบครอบครัวที่มีนิยามอันตายตัวและต้องการแต่ความสมบูรณ์แบบ การที่เด็กทั้งสองกล้าที่จะต่อว่าเธอรนั้นก็คือการเติบโตทางความคิดที่เกิดจากการตั้งคำถามจนกระทั่งสามารถประกาศความเป็นปฏิปักษ์ต่อแนวคิดดังกล่าวอย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นการที่ **เดอะแบทเทิล ออฟ เดอะ แลปรีนธ์** ในตอนจบเน้นให้เห็นถึงบทบาทของเด็กรุ่นใหม่ที่จะมาแทนคนรุ่นก่อน นั่นคือแอนนาเบทได้สานต่องานแทนแดดาลัส โกรเวอร์ได้สืบทอดเจตนาารมณัของเทพแพน สามารถตีความได้ว่าต่อจากนี้เด็กหรือคนรุ่นใหม่ที่มีบทบาทในสังคมจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะร่วมกำหนดนิยามความเป็นครอบครัวขึ้นใหม่ที่ไมใช่ิยามครอบครัวแบบเดิมอีกต่อไปและเพชรชื่อกับนิโคได้ทำสิ่งนี้ให้เป็นรูปธรรมในนวนิยายเล่มสุดท้ายคือ **เดอะ ลาส โอลิมเปีย**

3.7 เทพีเฮสเทีย: การเปิดใจรับฟังของคนในครอบครัวสู่นิยามของครอบครัวแบบใหม่

เรื่องราวใน **เดอะ ลาส โอลิมเปีย** จะให้ความสำคัญที่การที่ตัวละครเด็กทั้งหมดต้องทำการปกป้องโอลิมปัสซึ่งอยู่ที่ติกเอ็มไพร์ สเตท จากการบุกรุกของกองทัพโครนอสให้ได้ นวนิยายนำเสนอว่าการที่ตัวละครเด็กจะช่วยเหลือโอลิมปัสหรือสถาบันครอบครัวได้นั้น การตั้งคำถามและการไม่เห็นด้วยกับความคิดครอบครัวแบบดั้งเดิมนั้นยังไม่เพียงพอ แต่จะต้องมีทางออกสำหรับเรื่องนี้คือการนิยามครอบครัวแบบใหม่ที่พวกเขาต้องทำให้สำเร็จ และจะต้องทำให้เทพเจ้าโอลิมปัสหลายองค์ยอมรับฟังเพื่อให้เกิดการปรับตัวของสถาบันครอบครัวให้ยอมรับความหลากหลายของผู้คนมากกว่าที่เป็นอยู่ ด้วยเหตุนี้นวนิยายจึงได้นำเทพีเฮสเทียมาเป็นเทพีองค์สำคัญในเล่มสุดท้าย เทพีเฮสเทียนั้นตามเวทตำนานคือหนึ่งใน 12 เทพแห่งโอลิมปัสและเป็นเทพีแห่งเตาไฟที่คนในบ้านจะมานั่งรับประทานอาหารพร้อมพูดคุยกัน ทว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเทพเจ้าองค์อื่นแล้ว เวทตำนานของเฮสเทียกลับมีน้อยเสียยิ่งกว่าฮาเดส เวทตำนานที่โดดเด่นสำหรับเฮสเทีย (แต่ไม่ได้รับการยืนยันว่ามาจากแหล่งไหน) คือการที่เฮสเทียยอมมอบบัลลังก์ของตนให้กับเทพไดโอนีซุสซึ่งเป็นเทพที่มาทีหลัง

ในนวนิยายนั้นเฮสเทียเป็นเทพีแห่งเตาไฟที่ไม่มีใครเคยสังเกตเห็น เนื่องจากตัวเธอนั้นเป็นเทพีที่คนไม่ให้ความสำคัญ มีเพียงเด็กไม่กี่คนอย่างนิโคซึ่งเป็นเด็กที่ถูกกีดกันเท่านั้นที่มองเห็นเฮสเทีย อย่างไรก็ตาม บทบาทของเฮสเทียในนวนิยายเล่มสุดท้ายกลับมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเฮสเทียเป็นเทพีที่มอบคำตอบในการยุติสงครามครั้งนี้ให้แก่เพอร์ซี เฮสเทียได้กล่าวแก่เพอร์ซีว่าไม่ใช่พลังอำนาจทุกอย่างจะนำตื่นตาตื่นใจ พลังอำนาจที่ยากต่อการบรรลุมากที่สุดนั้นบางครั้งอาจเป็นพลังแห่งการโอนอ่อนผ่อนตาม เช่นการที่คนในครอบครัวยอมละวางอัตตาของตัวเองและเปิดใจยอมรับฟังกันและกัน ไปจนถึงการยอมเป็นฝ่ายถอยเพื่อที่จะทำให้ครอบครัวสามารถดำเนินต่อไปได้ เหมือนอย่างที่เฮสเทียยอมมอบบัลลังก์ให้เทพไดโอนีสุสที่มาจากภายหลังเพื่อหลีกเลี่ยงการต่อสู้กันของเทพเจ้า

สิ่งนี้ทำให้เพอร์ซีกับนิโคได้เรียนรู้และส่งผ่านความรู้นี้ให้พ่อของพวกเขา ดังนั้นคำว่าเทพเจ้าโอลิมปัสองค์สุดท้ายนอกจากจะสื่อถึงความหมายตรงตัวแล้วว่าหมายถึงเทพีเฮสเทียในเรื่องที่อยู่ใฝ่ภูเขาคือโอลิมปัส แต่ยังมีหมายถึงทางออกทางเดียวหรือความหวังสุดท้ายของโอลิมปัสและสถาบันครอบครัวด้วยนั่นคือการที่คนในครอบครัวต้องเรียนรู้ที่จะยอมเปิดใจรับฟังกันและต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งยอมถอยหากจำเป็น ดังจะเห็นได้ว่าในตอนสุดท้ายที่เพอร์ซีใกล้หมดสิ้นความหวังนั้นเขาได้นำไหแพนโดราซึ่งเป็นไหที่ใส่ความหวังไว้ภายในมอบให้แก่เทพีเฮสเทียทั้งที่ตัวของเธอยืนยันว่าเธอเป็นเทพีที่ไม่ได้มีพลังอำนาจอะไรพิเศษเหมือนเทพเจ้าองค์อื่น

ดังนั้นหนทางไปสู่การจบสงครามนี้คือการที่ทั้งฝ่ายของคนชนชาติอื่นผู้ถูกกีดกันและฝ่ายสถาบันครอบครัวต้องมาพบกันครึ่งทาง นิโคซึ่งเป็นฝ่ายผู้ถูกกีดกันได้พูดคุยกับฮาเดสเพื่อขอให้ฮาเดสรู้จักการให้อภัย ถึงแม้นิโคจะรู้ว่าตัวเขาเองกับฮาเดสมีความเจ็บปวดจากการที่โดนพี่น้องของตัวเองกีดกันและเลือกปฏิบัติอย่างร้ายแรงหลายเรื่อง โดยนิโคได้รู้ความจริงว่าซุสต้องการสังหารเขากับพี่สาวตอนที่พวกเขายังเด็กเนื่องจากความกังวลต่อพลังของบุตรแห่งฮาเดส แต่การสังหารครั้งนี้กลับมีเพียงแม่ของพวกเขาที่ตายคือมาเรีย ดิ แองเจโล ซึ่งทำให้ฮาเดสโกรธแค้นซุสและผูกใจเจ็บต่อซุสเสมอมา แต่นิโคนั้นได้เติบโตและเรียนรู้ด้วยการละวางความพยาบาทมาแล้ว

เขาจึงขอให้ฮาเดสช่วยเหลือโอลิมปัสเพราะแม้ว่าฮาเดสจะปฏิเสธอย่างไรเทพเจ้าบนโอลิมปัสก็ยังคงเป็นครอบครัวของฮาเดส

นี่คือรู้ว่าตัวของเขากับฮาเดสนั้นเป็นคนที่ถูกกีดกันจากเทพเจ้าโอลิมปัสเหมือนกัน แต่ความโกรธนั้นจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น มีแต่จะยิ่งตอกย้ำภาพเหมารวมที่พวกเขามีต่อฮาเดสมากยิ่งขึ้น การยื่นมือเข้าช่วยเหลือครอบครัวเท่านั้นที่จะทำให้ครอบครัวบนโอลิมปัสให้ความเคารพต่อฮาเดส คำพูดของนิโคมาจากมุมมองการแก้ปัญหาของฝ่ายผู้ถูกกระทำ สารที่จะสื่อคือการที่เด็กคนหนึ่งได้เรียนรู้ว่าการตอบโต้การกีดทางสังคมด้วยการแก้แค้นนั้นไม่ช่วยแก้ปัญหาอะไรได้เพราะจะยิ่งทำให้เกิดการผลิตซ้ำภาพเหมารวมในด้านลบมากยิ่งขึ้น หนทางที่ดีที่สุดคือการแสดงศักยภาพของตนเพื่อทำคุณประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่สังคมเพื่อให้สังคมได้มองเห็นคุณค่าของพวกเขา ในที่สุดฮาเดสก็ได้ละวางความพยาบาทที่เขามีต่อครอบครัวและยอมรับฟังคำแนะนำของลูกชายด้วยการนำกำลังของเขาขึ้นช่วยปกป้องโอลิมปัส เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่านวนิยายจะวิพากษ์ฝั่งผู้กีดกันคือเทพเจ้าโอลิมปัส แต่ก็เรียกร่องจากฝั่งผู้ถูกกระทำเช่นเดียวกัน

ส่วนทางด้านเพอร์ซีนั้นได้พูดคุยกับโพไซดอนและเขาได้ขอให้โพไซดอนทำตามแผนการของเขาจนทำให้เทพเจ้าโอลิมปัสสามารถโค่นล้มอสูรกายไทฟอนได้สำเร็จ เป็นครั้งแรกในนวนิยายชุดนี้ที่เทพเจ้านั้นกลับเป็นฝ่ายรับฟังคำแนะนำจากผู้เป็นบุตรเพราะก่อนหน้านี้เทพเจ้านั้นเป็นฝ่ายให้ความช่วยเหลือและมอบหมายงานแก่วีรบุรุษเพียงฝ่ายเดียว การยอมทำตามบุตรชายของทั้งโพไซดอนกับ ฮาเดสแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ตัวละครเด็กได้เรียนรู้จากเฮสเทีย นั่นคือบางครั้งการจะฝ่าฟันวิกฤตของคนในครอบครัวจะถือตัวเองเป็นศูนย์กลางไม่ได้แต่จะต้องเปิดรับฟังความเห็นซึ่งกันและกัน

นอกจากการสามารถปกป้องโอลิมปัสเอาไว้ได้และทำให้เทพเจ้าผู้เป็นพ่ออย่างโพไซดอนและฮาเดสได้เติบโตและเรียนรู้ขึ้นแล้ว เพอร์ซียังได้ทำให้เหล่าเทพเจ้าบนโอลิมปัสสองคี่อื่นๆ ได้เรียนรู้ที่จะยอมรับฟังและปรับตัวเพื่อความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ด้วยเช่นกัน นั่นคือเพอร์ซีได้ปฏิเสธของรางวัลที่เทพเจ้ามอบให้เขาคือความเป็นอมตะ แต่เขากลับขอให้เทพเจ้าทุกองค์ในที่ประชุมได้ยอมรับให้มีการนิรโทษกรรมเทพองค์รองที่เข้าร่วมกับฝ่ายโครนอสทุกองค์ อีกทั้งควรมีการสร้าง

บ้านของเทพเจ้าฮาเดสและเทพเจ้าองค์รองทั้งหมดในค่ายฮาดีฟบลัดเพื่อที่จะได้ไม่มีการกีดกันเกิดขึ้นอีกต่อไป

จะเห็นได้ชัดเจนว่าเพอร์ซีได้พลิกบทบาทจากการเป็นผู้ที่จะได้รับรางวัลหรือความเมตตาจากเทพเจ้ากลายเป็นผู้ที่อยู่ในสถานะของผู้กำหนดเงื่อนไขแทน เมื่อเทพเจ้าบนโอลิมปัสเป็นตัวแทนของครอบครัวในสหรัฐอเมริกา การกระทำของเพอร์ซีได้สื่อถึงพลังของคนรุ่นใหม่ที่ได้เติบโตและไม่ได้ไร้สิทธิไร้เสียงอีกต่อไปแต่กลับกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมกำหนดนิยามของสถาบันครอบครัวใหม่ ฉากสนทนาระหว่างเพอร์ซีกับเทพเจ้าทั้งหมดจึงเหมือนการที่ได้ก้าวรุ่นกำลังทำการต่อรองกับอุดมการณ์ของสถาบันครอบครัวอเมริกัน โดยข้อเรียกร้องคือการให้ครอบครัวนั้นมีลักษณะที่เปิดกว้างต่อบุคคลที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติมากขึ้น อีกทั้งเด็กที่เป็นบุตรของเทพเจ้าทุกคนที่ได้รับความยากลำบากในชีวิตจะได้รับการตระหนักถึงการมีตัวตนของพวกเขาในสังคม เพอร์ซียังกล่าวว่าวิกฤตที่เกิดขึ้นครั้งนี้มาจากการกีดกันของเทพเจ้าบนโอลิมปัสนั่นเอง ถึงแม้ว่าข้อเรียกร้องนี้จะละเอียดอ่อนและทำให้เทพเจ้าหลายองค์แสดงความไม่พอใจออกมาให้เห็น แต่อาธีนาซึ่งถือเป็นเทพีแห่งปัญญาและเป็นนักยุทธศาสตร์แห่งโอลิมปัสได้สนับสนุนสิ่งที่เพอร์ซีทำ โดยอาธีนาซึ่งทำให้เทพเจ้าทั้งหมดเห็นถึงข้อบกพร่องในการปล่อยปละละเลยบุตรของตนเองซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาด กล่าวเช่นนั้นนอกจากจะแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ถึงข้อผิดพลาดของเทพเจ้าบนโอลิมปัสแล้ว ยังเป็นการส่งสารถึงผู้อ่านว่าสถาบันครอบครัวอเมริกันก็เหมือนสถาบันครอบครัวของโอลิมปัส การละเลยลูกของตัวเองไม่ใช่เพียงเทพเจ้าโอลิมปัสเท่านั้นที่ไม่ควรกระทำ แต่หมายความว่าถึงผู้ใหญ่ในโลกแห่งความเป็นจริงด้วย

ในตอนสุดท้ายเมื่อเขาได้พบโพไซดอนอีกครั้ง โพไซดอนได้ขอบคุณเพอร์ซีที่ช่วยให้เขาและเทพเจ้าองค์อื่นๆ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ถึงแม้ว่าพระราชวังของเขาจะถูกทำลาย แต่พระราชวังสามารถสร้างใหม่ได้ และสิ่งที่เขาได้รับการตอบแทนคือคำขอบคุณจากครอบครัว

สรุปแล้วกระบวนการเรียนรู้ของตัวละครเด็กได้เกิดจากการสงสัยและตั้งคำถามถึงสถาบันครอบครัวแบบเดิมที่มีนิยามอันตายตัวไปสู่ความพยายามหาคำตอบของนิยามครอบครัวแบบใหม่ที่เปิดกว้างมากกว่าเดิม เพอร์ซีหรือตัวแทนของเด็กรุ่นใหม่ได้เป็นพลังสำคัญในการร่วม

กำหนดความเปลี่ยนแปลงในนิยามของครอบครัว เพราะฉะนั้นไม่ใช่เพียงตัวละครเด็กเท่านั้นที่เติบโต แต่ผู้ใหญ่และสถาบันครอบครัวของสหรัฐอเมริกาจำเป็นจะต้องเติบโตและปรับตัวตามไปด้วยเพื่อเปิดรับความหลากหลายของผู้คน การใช้โอลิมปัสมาเป็นตัวแทนของสถาบันครอบครัวสหรัฐอเมริกาครอบครัวเทพเจ้านั้นมีอยู่ยาวนานนับพันปี เทพเฮอริสเองยังไม่มั่นใจว่าเทพเจ้าที่อยู่บนโลกมาเป็นสามพันปีแล้วจะสามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยของตัวเองได้ แต่เพอร์ซีก็ยืนยันว่าเทพเจ้านั้นเติบโตได้เสมอ ในส่วนนี้นวนิยายได้วิพากษ์ว่าการที่สถาบันใดสถาบันหนึ่งอยู่มาอย่างยาวนานไม่ใช่ข้อแก้ตัวที่จะปฏิเสธความเปลี่ยนแปลงได้ ไม่เช่นนั้นแล้วสถาบันครอบครัวจะเหมือนกับสถาบันที่ทำลายตัวเอง เหมือนดั่งที่กองทัพโคโรนอสเข้มแข็งขึ้นจากการที่เทพเจ้าโอลิมปัสได้ทำการผลัดไสและกีดกันเทพเจ้าองค์รองกับบุตรของพวกเขา และทำให้เทพเหล่านั้นเลือกที่จะไปอยู่ฝั่งไตตันมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงนี้เมื่อพิจารณาพร้อมกับบริบทของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันจะพบว่านี่คือความเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลสืบเนื่องจากจำนวนครอบครัวหลากหลายชาติพันธุ์และอัตลักษณ์ที่มีมากขึ้นในสหรัฐอเมริกา

ความสำเร็จของนวนิยายชุดนี้นอกจากจะมาจากการดัดแปลงเทวดานานกรีกและโรมันให้ร่วมสมัยแล้ว ผู้วิจัยคิดว่าอีกองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นวนิยายชุดนี้ประสบความสำเร็จคือการปรับใช้เทวดานานกรีก-โรมันมานำเสนอตัวละครเด็กที่เติบโตและเรียนรู้เกี่ยวกับทัศนคติของครอบครัวในสหรัฐอเมริกาที่เริ่มมีโฉมหน้าที่หลากหลายมากขึ้นในปัจจุบัน การเรียนรู้ที่มาจาก การเผชิญหน้ากับความจริงหรือการตระหนักถึงตำแหน่งแห่งที่ของตัวเองในสังคม ในกรณีแรกเพอร์ซีต้องยอมรับว่าพ่อแม่ไม่สามารถอยู่ดูแลเขาเหมือนคนเป็นพ่อทั่วไปได้ และไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเนื่องจากเพอร์ซีเรียนรู้แล้วว่าการมีครอบครัวที่สมาชิกไม่ครบไม่ได้หมายความว่าครอบครัวนั้นจะเป็นครอบครัวที่มีความสุขไม่ได้ ในกรณีของลูคเติบโตด้วยการผ่านการเอาชนะความคิดด้านลบต่อครอบครัวด้วยความช่วยเหลือของแอนนาเบทผู้เป็นเหมือนสมาชิกครอบครัวของเขาคนหนึ่ง ทำให้ลูคเข้าใจว่านิยามของสมาชิกครอบครัวไม่จำเป็นจะต้องผูกพันกันผ่านสายเลือดเท่านั้น ต่อมาคือครอบครัวที่มีสมาชิกพิการเพอร์ซีได้เรียนรู้จากน้องชายของเขาคือไทสันว่าคุณค่าของคนไม่อาจตัดสินด้วยลักษณะภายนอกได้ ทำให้เขายอมรับไทสันเป็นน้องชายถึงแม้ว่าไทสันจะเป็นอสุรกายก็ตาม อีกทั้งเพอร์ซียังรู้จักตั้งคำถามต่อสถาบันหลักอย่างครอบครัวและหาคำตอบเพื่อ

นำไปสู่นิยามของครอบครัวแบบใหม่ที่เปิดกว้างสำหรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ
และอาศัยอยู่ในครอบครัวหลากหลายรูปแบบซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมอเมริกันกำลังเปลี่ยนผ่านไปสู่
แนวทางดังกล่าว

บทที่ 4

สู่อุดมคติใหม่: สำนักพลเมืองของเยาวชนในสังคมประชาธิปไตย

นวนิยายเพอร์ซี แจ็คสัน มีการนำเสนอตัวละครอันมีลักษณะพิเศษที่เยาวชนอเมริกันในปัจจุบันควรเอาอย่างนั่นคือการที่เยาวชนจะต้องมีสำนึกของความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยด้วยการตระหนักถึงสิทธิของตัวเองในการมีส่วนร่วมในการกำหนดความเป็นไปในสังคม เพราะถึงแม้ว่าจะเป็นเยาวชนแต่เยาวชนก็คือพลเมืองที่สำคัญของสังคมไม่ได้อยู่ไปกว่าผู้ใหญ่ สะท้อนจากการมีส่วนร่วมของเยาวชนต่อประเด็นสิ่งแวดล้อม หรือการตระหนักถึงภัยของสังคมบริโภคนิยมในนวนิยาย อีกทั้งยังต้องมีความเคารพในความแตกต่างหลากหลาย โดยเฉพาะเรื่องของเพศ โดยนวนิยายได้นำเสนอถึงการวิพากษ์ความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวในสังคมอเมริกันที่มุ่งหวังแต่การหาผลประโยชน์ให้ตัวเองฝ่ายเดียวโดยละเลยคนรอบข้าง อีกทั้งยังนำเสนอเรื่องของบทบาทผู้หญิงกับความรู้ในสังคมอเมริกันและการยอมรับตัวตนของคนรักเพศเดียวกันด้วย

4.1 การมีส่วนร่วมในฐานะพลเมือง

หัวใจสำคัญของความเป็นพลเมืองในสังคมประชาธิปไตยคือการมีส่วนร่วมของพลเมือง (Civic Participation หรือ Civic Engagement) การมีส่วนร่วมนั้นตามคำนิยามขององค์กรการทุนเพื่อเด็กหรือยูนิเซฟ (Unicef) มีความหมายที่กว้างโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและบริบทของสังคม แต่ในความหมายพื้นฐานที่สุดนั้น การมีส่วนร่วมของเยาวชนหมายถึงการที่เยาวชนมีส่วนร่วมในกระบวนการที่กำหนดการตัดสินใจและกิจกรรมต่างๆ⁷³ ยิ่งเกิดการมีส่วนร่วมของพลเมืองในสังคมมากเท่าไรยิ่งสะท้อนให้เห็นว่าประชาธิปไตยในสังคมนั้นยังมีประสิทธิภาพและมั่นคง เด็กทุกคนมี

⁷³ Unicef, *The Participation Rights of Adolescents* (New York: United Nations Plaza, 2001), 11.

สิทธิในฐานะของพลเมืองคนหนึ่งที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทางสังคมที่จะส่งผลกระทบต่อตัวเองและคนรอบข้างดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

รูปแบบของการมีส่วนร่วมนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงการเลือกผู้แทนผ่านการเลือกตั้งซึ่งถือเป็นรูปแบบของการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่เป็นทางการและง่ายตายที่สุดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่ยังหมายความถึงการเข้าร่วมถกปัญหาบางปัญหากับคนในชุมชนที่ตัวเองอยู่อาศัย การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเพื่อรู้ถึงความเป็นไปในสังคม การเป็นอาสาสมัคร การมีส่วนร่วมผ่านสถาบันหลักของสังคม อย่างเช่น บ้าน โรงเรียน มหาวิทยาลัย อีกทั้งการมีส่วนร่วมยังสามารถกระทำได้ในระดับของปัจเจกบุคคล อย่างเช่นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและแสดงความคิดเห็น ไปจนถึงการมีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวระดับประเทศหรือนานาชาติ นอกจากนี้เด็กจะมีสิทธิในการมีส่วนร่วมดังกล่าวแล้ว เด็กจะต้องมีเสรีภาพในการนำเสนอความคิดเห็นของตัวเองโดยปราศจากการกดดันหรืออิทธิพลจากผู้ใหญ่ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาถูกบังคับ กระทั่งการที่เด็กไม่ต้องการที่จะแสดงความคิดเห็นออกมาก็นับว่าเป็นสิทธิของเด็กเช่นเดียวกัน⁷⁴

การมีส่วนร่วมอย่างพลเมืองนอกจากจะมีความสำคัญต่อระบอบประชาธิปไตยแล้ว ยังมีส่วนในกระบวนการการเติบโตของบุคคลอีกด้วย โดยเฉพาะวัยรุ่นที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ คอนสแตนซ์ ฟลานาแกน (Constance Flanagan) และ ปีเตอร์ เลวิน (Peter Levine) เสนอว่าการมีส่วนร่วมอย่างพลเมืองสามารถแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากความเป็นเด็กสู่ผู้ใหญ่ได้ เช่นเดียวกับการจบการศึกษาในโรงเรียนหรือการเริ่มต้นชีวิตครอบครัว การมีส่วนร่วมอย่างพลเมืองถือเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเปลี่ยนผ่านจากเยาวชนสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่เติบโตเต็มที่ กระบวนการนี้จะเริ่มต้นในช่วงเด็กถึงวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงที่พลเมืองจะมีความตระหนักรู้ถึงสถาบันต่างๆ ทางการเมือง ประเด็นปัญหาทางสังคมและชุมชนที่ใหญ่กว่าที่ตัวเองอาศัย เรียนรู้ข้อเท็จจริงและแนวคิดที่สัมพันธ์กับการเมืองและเริ่มต้นลงมือปฏิบัติกรในฐานะของพลเมืองที่ตื่นตัวด้วยการเป็นอาสาสมัคร การเข้ากลุ่มต่างๆ การเผยแพร่และสื่อ การร่วมถกประเด็นปัญหา การเรียนรู้ใน

⁷⁴ ibid.

ช่วงเวลานี้จะช่วยก่อรูปความสนใจและเส้นทางของเยาวชน และทำให้เยาวชนเริ่มมองเห็นวิถีทางแห่งอนาคตของตัวเองและโลกในอุดมคติที่พวกเขาต้องการอยู่อาศัย⁷⁵

ยูนิเซฟได้ให้คุณค่าของการมีส่วนร่วมไว้ในลักษณะเดียวกัน นั่นคือการมีส่วนร่วมคือการพัฒนาตนเองที่สำคัญ เยาวชนจะไม่สามารถพัฒนาตัวเองได้ด้วยการเป็นเพียงผู้เฝ้าสังเกตการณ์เท่านั้น เพราะการมีส่วนร่วมจะช่วยพัฒนาทักษะ ความสามารถต่างๆ ของเยาวชน อีกทั้งยังทำให้เยาวชนได้ก่อร่างความปรารถนาต่างๆ ในใจ ได้ความมั่นใจและการเข้าถึงทรัพยากรทรงคุณค่า กระบวนการเติบโตนั้นเป็นกระบวนการที่ดำเนินต่อไปไม่มีวันสิ้นสุดและจะสำเร็จได้ก็ด้วยวิถีของการมีส่วนร่วม⁷⁶

จากที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในฐานะพลเมืองเป็นหลักพื้นฐานสำคัญของทั้งประชาชนที่เป็นพลเมืองของรัฐและสำคัญต่อระบอบประชาธิปไตย โดยไม่จำเป็นว่าการมีส่วนร่วมจะต้องเป็นสิทธิของผู้ใหญ่เท่านั้น เยาวชนสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจต่างๆ ทางสังคมได้ และการมีส่วนร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งสำหรับการเติบโตของเยาวชนในฐานะของพลเมืองคนหนึ่งรัฐให้การรับรอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1.1 แสเทอร์: การตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและจุดเริ่มต้นของการมีส่วนร่วมของเยาวชน

ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมเป็นประเด็นที่พบเห็นได้บ่อยครั้งในวรรณกรรมเยาวชนที่สามารถกระตุ้นให้เยาวชนเกิดการตระหนักรู้ถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคมได้ซึ่งเพอร์ซี แจ็คสัน มีประเด็นดังกล่าวเช่นกัน

⁷⁵ Constance Flanagan and Peter Levine, "Civic Engagement and the Transition to Adulthood," *The Future of Children* (2010): 20.

⁷⁶ Unicef, *The Participation Rights of Adolescents*, 11.

สิ่งที่นวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน**นำเสนอมาโดยตลอดตั้งแต่นวนิยายเล่มแรกคือความเลวร้ายของมนุษย์ที่กระทำต่อธรรมชาติ ความเลวร้ายดังกล่าวเป็นผลพวงจากการเน้นการหาทำไรให้มากที่สุดของมนุษย์และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่สื่อให้เห็นถึงความตกต่ำทางศีลธรรมและการเบียดเบียนสิ่งแวดล้อม ตัวละครเด็กทำได้เพียงเป็นผู้รับรู้และเฝ้ามองปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมยื่นมือเข้าช่วยเหลือธรรมชาติทุกครั้งที่ได้ แต่พวกเขาไม่ได้คิดที่จะทำให้สังคมภายนอกเกิดการตระหนักรู้ถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจังเพราะมีผู้ใหญ่และความเชื่อที่คอยกำกับไม่ให้พวกเขาได้ทำแบบนั้น กระทั่งเมื่อเนื้อเรื่องดำเนินไปจนถึงนวนิยายเล่มที่ 4 **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลบรินธ์** นวนิยายได้ดัดแปลงเวทตำนานความตายของเทพเจ้าแพนเพื่อให้ตัวละครเด็กได้ตระหนักถึงความสำคัญของการฟื้นฟูธรรมชาติอย่างจริงจังและต้องการเผยแพร่ให้คนทั้งสังคมมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ด้วยโดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ใหญ่เป็นผู้กำหนดเรื่องดังกล่าวเพียงฝ่ายเดียว สะท้อนความคิดที่เด็กเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงสังคม ดังนั้นประเด็นสิ่งแวดล้อมในเรื่องจึงคาบเกี่ยวกับการเติบโตของตัวละครเด็กในฐานะพลเมืองที่มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของสังคมที่ตัวเองอยู่อาศัย

การรับรู้ประเด็นสิ่งแวดล้อมในเรื่อง **เพอร์ซี แจ็คสัน** สามารถรับรู้ได้ผ่านตัวละครหลายตัว เช่น เพอร์ซี แจ็คสัน เพราะนวนิยายได้สร้างให้ตัวละครตัวนี้สามารถฟังภาษาของม้าได้เนื่องจากพ่อของเขาคือโพไซดอนเทพเจ้าผู้สร้างม้า แต่ตัวละครที่เป็นหัวใจสำคัญสำหรับประเด็นสิ่งแวดล้อมคือ โกรเวอร์ โกรเวอร์ไม่ใช่มนุษย์แต่ว่าเป็นแซเทอร์ (Satyr) หรือในเวทตำนานโรมันเรียกว่าฟอน (Faun) มีร่างกายครึ่งบนเป็นมนุษย์ แต่ส่วนร่างกายครึ่งล่างเป็นแพะ มีลักษณะมักมากในกามตัณหา ชูสได้ให้สิทธิเหล่าแซเทอร์อาศัยอยู่ในเขตของผืนป่าอย่างสงบสุข⁷⁷

ในนวนิยาย**เพอร์ซี แจ็คสัน** แซเทอร์ถูกดัดแปลงให้เป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเหมือนมนุษย์ทั่วไป ต่างแค่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แซเทอร์ในนวนิยายมีหน้าที่ออกตามหามนุษย์กึ่งเทพแล้วพามาที่ค่ายฮาล์ฟบลัดและอีกหน้าที่หนึ่งที่สำคัญมากที่สุดสำหรับแซเทอร์คือการ

⁷⁷ Luke and Monica Roman, *Encyclopedia of Greek and Roman Mythology* (New York: Infobase Publishing, 2010), 432.

ตามหาเทพเจ้าแพนที่หายไปเป็นพันปีให้กลับมาช่วยฟื้นฟูธรรมชาติอีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับ เทวดำนานเพราะฝันป่าคือที่อยู่อาศัยของแซเทออร์ เมื่อพิจารณาตัวละครโกรเวอร์แล้ว เขาเปรียบได้ กับนักสิ่งแวดล้อมที่นวนิยายได้สร้างขึ้นมาจากมายาคติเกี่ยวกับนักสิ่งแวดล้อมหลายประการเช่น นักสิ่งแวดล้อมจะต้องมีมาตรฐานคุณภาพชีวิตที่ต่ำ กินมังสวิรัต ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาบอกกับเพอร์ซี อย่างชัดเจนว่าเขาไม่กินเนื้อ แต่เขาชอบกินกระป๋องบรรจุอาหารและอาหารเม็กซิกันที่ชื่อ เอนชิลาดา (Enchiladas) แบบใส่ชีสแทนเนื้อเพราะถือว่าทั้งหมดเป็นผักเช่นกัน

นอกจากนี้แซเทออร์ยังมีความสามารถในการฟังภาษาสัตว์ทุกชนิดได้ การที่นวนิยายได้ ออกแบบแซเทออร์มาเป็นหนึ่งในตัวละครหลักที่มีลักษณะนิสัยแบบนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและมีความสามารถในการฟังภาษาสัตว์ก็เพื่อต้องการถ่ายทอดว่าปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ที่ผู้อ่านควรตระหนักถึง

สังคมที่โกรเวอร์และตัวละครเด็กอาศัยอยู่คือค่ายฮาล์ฟบลัดก็เป็นชีวิตที่ค่อนข้างห่างไกล จากเทคโนโลยีและไม่ค่อยเปียดเปียนสิ่งแวดล้อม เช่น การขี่ม้า การยิงธนู การพายเรือ การฉลอง รอบกองไฟและร้องเพลง แม้แต่การติดต่อสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือยังเป็นสิ่งที่ถูกห้ามเพราะจะ ดึงดูดอสูรกายให้เข้ามาใกล้ การติดต่อจะใช้การเรียกหาเทพีไอริส (Iris) หรือเทพีแห่งการส่งสาร เทคโนโลยีมีใช้เพื่อความจำเป็นเท่านั้นอย่างเช่นแอนนาเบทที่ใช้คอมพิวเตอร์ทำงานหรือเครื่องฉาย วิดีโอปฐมนิเทศน์ของค่าย วิธีชีวิตเช่นนี้หล่อหลอมผู้อาศัยอย่างโกรเวอร์ให้มีความรักใน สิ่งแวดล้อมและมีภาพของสังคมอุดมคติที่สิ่งแวดล้อมกลับมาอุดมสมบูรณ์อยู่ในใจ การมีภาพ สังคมในอุดมคติถือเป็นก้าวสำคัญของการมีส่วนร่วมในฐานะพลเมือง อย่างไรก็ตามวิถีชีวิตที่อยู่ อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติดังกล่าวก็มีลักษณะของการเป็นสังคมชายขอบและสังคมปิดที่คน ภายนอกไม่สามารถเข้าถึงได้ ทั้งสถานที่ที่ห่างไกลจากตัวเมืองที่มีความเจริญ มีเวทมนต์พรางตา คอยป้องกันสายตาคนภายนอกไม่ให้มองเห็น วิถีชีวิตที่มนุษย์อยู่อย่างสอดคล้องกลมกลืนกับ ธรรมชาติเช่นนี้จึงถูกจำกัดวงอยู่กับกลุ่มคนเล็กๆ เท่านั้น สื่อให้เห็นว่าสังคมสมัยใหม่ละเลยวิถีชีวิต อันกลมกลืนกับธรรมชาติดังกล่าว โดยมุ่งเน้นที่จะพัฒนาสังคมในทางวัตถุ การออกเดินทางไปสู่ โลกภายนอกค่ายทำให้ตัวละครเด็กได้พบเห็นปัญหาที่เกิดกับสิ่งแวดล้อมบ่อยครั้ง

ในนวนิยายเล่มแรกคือ **เดอะ ไลท์นิ่ง ทีฟ** ความสามารถในการฟังภาษาสัตว์ของ โกรเวอร์และเพอร์ซีทำให้พวกเขาเรียนรู้ถึงปัญหาของการค้าสัตว์ผิดกฎหมาย เพอร์ซี โกรเวอร์ และ แอนนาเบท ได้หลบซ่อนเข้าไปที่ท้ายรถบรรทุกคันหนึ่ง ในนั้นพวกเขาได้พบกับสัตว์หลายชนิดทั้ง ม้าลาย สิงโตเผือก ละมั่งในสภาพความเป็นอยู่ที่เลวร้าย ทั้งพื้นที่ที่แคบและมืด อาหารการกินก็เป็นผักกาดและเนื้อที่เหลือจากแฮมเบอร์เกอร์ แม้แต่สิงโตเองที่ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ก็ดูเป็นสัตว์ที่น่าสงสาร เดินไปมาบนผ้าขนหนูสกปรกในกรงที่คับแคบและหายใจหอบจากความอบอ้าวภายในรถบรรทุก โกรเวอร์กับเพอร์ซีได้รับรู้ว่ารถบรรทุกที่ตนเองโดยสารอยู่นั้นเป็นรถของคนที่ลักลอบนำเข้าสัตว์ผิดกฎหมาย โดยอาศัยการฟังภาษาสัตว์ซึ่งโกรเวอร์ได้รู้ข้อมูลจากสิงโต ส่วนเพอร์ซีรับรู้สิ่งที่ม้าลายต้องการสื่อในจิตใจของเขาได้

ในนวนิยายเล่มที่ 4 **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลปรีนธ์** กลุ่มของเพอร์ซีได้ออกจากเขาวงกตไปพบฟาร์มของเจอโรดอนซึ่งตามเทวดานานแล้ว เจอโรดอนเป็นอสุรกายที่มีร่างกายสามร่างติดกันและเป็นเจ้าของฝูงสัตว์ที่เฮอร์คิวลีสต้องไปขโมยมาเพื่อทำให้ภารกิจบรรลุผล แต่ในนวนิยายได้ตัดแปลงให้เจอโรดอนกลายเป็นพ่อค้าที่ทำฟาร์มสัตว์ส่งออกซึ่งเพาะพันธุ์สัตว์เพื่อการค้าโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง สิ่งนี้เห็นได้ชัดเจนเมื่อตอนที่เจอโรดอนได้พากลุ่มของเพอร์ซีนั่งรถชมฟาร์มของเขา โดยในฟาร์มนั้นมีสัตว์ที่มีรูปร่างประหลาดอย่างเช่นม้าที่มีครึ่งหลังเป็นไก่ตัวผู้และมันจะวางไข่ปีละครั้งเท่านั้น เจอโรดอนกล่าวว่าไข่ของสัตว์ชนิดนี้มีความต้องการมากเพราะนำไปทำไข่เจียว ถึงแม้แอนนาเบททักท้วงว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้เกิดอันตรายต่อพันธุ์สัตว์ได้ โกรเวอร์เองก็ยืนยันว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่เจอโรดอนไม่ได้สนใจเพราะสำหรับเขาแล้วทองคำคือทองและเขาคิดว่าแอนนาเบทจะเปลี่ยนใจ หากเธอได้ลองกินไข่เจียวที่ทำจากไข่ของสัตว์ตัวนี้

นอกจากนี้ เจอโรดอนยังเลี้ยงและเพาะพันธุ์สัตว์อีกหลายชนิด ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เพื่อความต้องการของลูกค้าของเขา อย่างเช่น เขาเพาะเลี้ยงม้าที่มีลมหายใจเป็นเปลวไฟให้ลูกค้าไว้ใช้ในการทำสงคราม การขายวัวศักดิ์สิทธิ์ของเทพพอลโลไว้ใช้ทำเนื้อ เพราะสำหรับเจอโรดอนแล้วสัตว์เหล่านี้ก็เป็นแค่สัตว์ อีกทั้งเจอโรดอนไม่ได้สนใจว่าลูกค้าของเขาจะเข้าข้างฝ่ายไหน เนื่องจากเขาเป็นพ่อค้า ทำงานให้ทุกคนที่มีทองให้เขา เขาขายทุกอย่างที่เขาต้องขายให้ลูกค้า

ทั้งหมดที่กล่าวมาคือเหตุการณ์ที่แสดงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งนวนิยายให้ความสำคัญตั้งแต่ต้นอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม โกรเวอร์กับตัวละครเด็กคนอื่นยังทำได้เพียงเป็นผู้เฝ้าสังเกตการณ์และยื่นมือช่วยเหลือสิ่งแวดล้อมเป็นกรณีไปเท่านั้น เช่นการช่วยให้สัตว์ในรถบรรทุกสัตว์ผิดกฎหมายได้เป็นอิสระหรือการสังหารนายทุนอย่างเจอไรออน ทว่าโกรเวอร์ยังไม่เกิดจิตสำนึกที่จะขับเคลื่อนในประเด็นสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจังจนกระทั่งเมื่อเขาได้เผชิญกับความตายของเทพเจ้าแพน

4.1.2 ความตายของเทพเจ้าแพน: เด็กที่เติบโตในฐานะพลังที่จะเปลี่ยนแปลงสังคม

โกรเวอร์เป็นเด็กที่มีภาพของสังคมอุดมคติในใจของเขานั้นคือเขาต้องการให้สิ่งแวดล้อมกลับมาอุดมสมบูรณ์อีกครั้งซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีต่อการมีส่วนร่วมในฐานะพลเมือง สิ่งนี้เกิดขึ้นจากการได้รับรู้ถึงปัญหาของสิ่งแวดล้อมหลายครั้งตลอดเรื่อง แต่โกรเวอร์ไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมภายนอกให้เกิดการตระหนักในความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง โดยเฉพาะโกรเวอร์ที่เฝ้าคิดว่าหน้าที่ในการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ดังเดิมเป็นหน้าที่ของเทพเจ้าแพนเท่านั้น ตัวเขาและแซเทออร์คนอื่นมีหน้าที่เพียงออกตามหาเทพเจ้าแพนให้พบตามคำสั่งของสภาแซเทออร์อาวุโส

เทพเจ้าแพน ในเทวด้านานเป็นบุตรของเทพเฮอร์เมสและมีลักษณะเป็นครึ่งคนครึ่งแพะอย่างแซเทออร์ แพนเป็นเทพเจ้าแห่งฝูงแพะและป่าเขา ดังนั้นที่อยู่อาศัยของเทพเจ้าแพนคือผืนป่าและภูเขาทั่วแผ่นดินอีกทั้งยังมีความสามารถทางด้านดนตรีคือการเป่าขลุ่ย⁷⁸ ด้านานที่เกี่ยวข้องกับเทพเจ้าแพนและได้ถูกนำมาใช้ในนวนิยายชุดนี้คือตำนานความตายของเทพเจ้าแพน ซึ่งเป็นตำนานที่ปรากฏในตัวบทชื่อ *The Obsolescence of Oracles* ในหนังสือชื่อ *Moralia* ของนักประวัติศาสตร์ชาวกรีกชื่อพลูตาร์ค (Plutarch) ซึ่งเล่าเรื่องของกะลาสีที่กำลังเดินเรือไปยังอิตาลีแต่ในระหว่างทางได้ยินเสียงที่ดังมาจากเกาะปาซี (Paxi) ว่าเทพเจ้าแพนตายแล้วและขอให้คนบนเรือ

⁷⁸ Hamilton, *Mythology*, 74.

นำข่าวนี้ไปบอกกับผู้อื่นด้วย⁷⁹ นวนิยายได้ดัดแปลงทั้งตัวของเทพเจ้าแพนและความตายของเทพเจ้าองค์นี้มาใช้เป็นการกระตุ้นการเติบโตในฐานะพลเมืองของตัวละครเด็ก

ในนวนิยายเทพเจ้าแพนเป็นตัวแทนของสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์ในโลกสมัยใหม่ไม่ได้ให้ความสำคัญสังเกตได้จากที่อยู่อาศัยของเทพเจ้าแพนนั่นกลับอยู่ใต้ดินเนื่องจากสิ่งแวดล้อมได้ถูกทำลายไปเป็นจำนวนมาก กระทั่งเทพเจ้าแพนได้เคยให้มีแซเทออร์ตนหนึ่งประกาศถึงมรณกรรมของเขาเมื่อหลายพันปีก่อน แต่เหล่าแซเทออร์ส่วนใหญ่ยังปฏิเสธที่จะเชื่อว่าเทพเจ้าแพนได้ตายไปแล้ว พวกเขาายังเชื่อว่าเทพเจ้าแพนมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่งในโลกและรอคอยการปลุกให้ตื่นขึ้นมาช่วยฟื้นฟูธรรมชาติอีกครั้ง การสงสัยในอำนาจของเทพเจ้าแพนว่าจะช่วยฟื้นฟูธรรมชาติได้จริงหรือไม่ หรือการคิดว่าเทพเจ้าแพนได้ตายไปแล้วถือได้ว่าเป็นการลบหลู่อย่างสาหัส จนเทพเจ้าแพนในเรื่องอยู่ในสถานะคล้ายกับพ่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกหลานต่างพากันเชื่อว่าสามารถบันดาลสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาต้องการได้โดยพวกเขาไม่ต้องลงมือทำอะไรทั้งสิ้น กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเรื่องราวของเทพเจ้าแพนที่ถูกดัดแปลงในเรื่องสื่อถึงการปฏิเสธการเติบโตของสังคมแซเทออร์ที่จะยอมรับความจริงว่าพวกเขาไม่มีผู้ใหญ่ให้พึ่งพิงได้อีกแล้วนอกจากตัวเอง เป็นความเชื่อที่คอยกำกับบทบาทของโกรเวอร์ไม่ให้เกิดการลงมือปฏิบัติสิ่งที่เป็นคุณประโยชน์ต่อสังคมและทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาบทบาทของพลเมืองที่มีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่

นอกจากอำนาจของความเชื่อดังกล่าวแล้ว อำนาจของผู้ใหญ่ที่ต้องการจะเป็นผู้กำหนดความเป็นไปของสังคมเพียงฝ่ายเดียวสะท้อนอย่างชัดเจนจากสภาอาวุโสของแซเทออร์ เห็นได้จากการที่สภาได้กล่าวหาโกรเวอร์ว่าเขาโกหกในเรื่องที่เทพเจ้าแพนได้ติดต่อเขาและบังคับให้เขาตามหาเทพเจ้าแพนให้พบภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่เช่นนั้นสภาจะยึดใบอนุญาตการออกตามหาเทพเจ้าแพนจากโกรเวอร์และเขาจะต้องไปประกอบอาชีพอื่น สภาแซเทออร์ในเรื่องจึงแสดงให้เห็นอำนาจของผู้ใหญ่ที่สามารถให้คุณและโทษกับเด็กได้ โดยเด็กจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่ตั้งข้อสงสัยเหมือนอย่างที่ว่าโกรเวอร์ต้องรีบเงื่อนไขและกรอบเวลาที่สภากำหนด อีกทั้งยังต้อง

⁷⁹ Plutarch, *Moralia*, vol. 12 (London: Harvard University Press, 1957).

ฝืนใจเดินทางลงไปหาเทพเจ้าแพนในเขาวงกตใต้ดินทั้งที่เป็นสถานที่ที่เขากลัวมากที่สุด อำนาจของสภาแซเทออร์จึงเหมือนผู้ใหญ่อัจฉริยะที่จำกัดสติเสรีภาพของเด็กในการแสดงออกทั้งทางความคิดและการกระทำด้วยเจตจำนงของตัวเอง

การถูกจำกัดด้วยอำนาจของผู้ใหญ่และความเชื่อว่ามีเพียงเทพเจ้าแพนเท่านั้นที่สามารถฟื้นฟูธรรมชาติได้ ทำให้โกรเวอร์เป็นเพียงผู้เฝ้ามองความเสื่อมโทรมและการถูกทำลายของธรรมชาติโดยเทคโนโลยีและมีมนุษยชาติที่ทำการค้ากับธรรมชาติ ไม่ใช่โกรเวอร์ไม่เคยคิดที่จะลงมือรักษาธรรมชาติอย่างจริงจัง เพียงแต่เขาถูกอำนาจของสภาจำกัดบทบาทให้เป็นเพียงผู้ตามหาเทพเจ้าแพนเท่านั้น ดังจะเห็นได้ในตอนที่เพอร์ซีกำจัดเจออโรนและขอให้ยูริทิดอนรับหน้าที่ดูแลสัตว์ในฟาร์มต่อไปโดยไม่ทำการขายสัตว์เพื่ออาหารอีก จนโกรเวอร์รู้สึกว่าเขาอยากจะลงมือรักษาธรรมชาติด้วยมือของตนเองอย่างเพอร์ซีบ้าง

เมื่อตัวละครเด็กทั้งหมดได้พบกับเทพเจ้าแพนตัวจริงในทางเขาวงกต นวนิยายแสดงให้เห็นว่าเทพเจ้าแพนนั้นศักดิ์สิทธิ์ราวพระผู้เป็นเจ้าอย่างที่โกรเวอร์และแซเทออร์ทุกคนเชื่อ พิจารณาจากที่อยู่อาศัยของเทพเจ้าแพนนั้นถูกบรรยายเป็นย่อน้ำขนาดใหญ่ด้วยการให้รายละเอียดที่สวยงามและอุดมสมบูรณ์ กำแพงส่องแสงสุกสว่างด้วยคริสตัลหลากสี มีพืชพันธุ์สวยงามเติบโตขึ้นในแสงที่แปลกประหลาดนั้น มีกลิ่นไม้ขนาดใหญ่ พื้นปกคลุมด้วยมอสสีเขียว เพดานนั้นก็สูงยิ่งกว่าโบสถ์วิหารและส่องแสงแวววาวเหมือนแกแลกซีแห่งดวงดาว นอกจากนี้ยังมีสัตว์ชนิดต่างๆ ที่ควรจะสูญพันธุ์ไปแล้วอย่าง นกโดโด แมมมอธ อยู่โดยรอบเตียงของเทพเจ้าแพน

บทบรรยายที่อยู่อาศัยของเทพเจ้าแพนนั้นกล่าวได้ว่าทั้งสวยงาม ศักดิ์สิทธิ์และมีความเป็นศาสนาอยู่ในตัว (เพดานที่สูงยิ่งกว่าโบสถ์วิหาร) การบรรยายฉากที่เทพเจ้าแพนอยู่อาศัยนั้นนอกจากน้ำเสียงจะมีแต่การชื่นชมในความงามแล้ว การบรรยายยังยาวนานมากกว่าการบรรยายฉากบนท้องพระโรงโอลิมปัสเสียอีก

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าเทพเจ้าแพนจะดูสูงส่งและศักดิ์สิทธิ์อย่างที่โกรเวอร์หรือสภาอาวุธคิดไว้ก็จริง แต่เทพเจ้าแพนที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าโกรเวอร์กับเด็กคนอื่นนั้นกำลังเหนื่อยอ่อน

และทั้งร่างของเขาส่องแสงแวววาวราวกับว่าร่างของเทพเจ้าแพนถูกสร้างขึ้นจากหมอก เมื่อ โกรเวอร์ขอให้เทพเจ้าแพนได้กลับขึ้นไปบนพื้นโลกเพื่อช่วยเหลือธรรมชาติให้กลับมาเป็นดังเดิม เทพเจ้าแพนกลับบอกว่าเขาไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้เพราะเขากำลังจะตาย โดยตัวเขาเองเคยให้ แซเทอร์ตนหนึ่งบอกถึงมรณกรรมของเขาแล้วเมื่อสองพันปีก่อน แต่เหล่าแซเทอร์นนั้นกลับไม่เชื่อ และพยายามที่จะออกตามหาเขาเสมอมาซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นเพียงการยืดเวลาที่จะพบกับสิ่งที่ หลีกเลี่ยงไม่ได้คือความตาย

สิ่งที่โกรเวอร์ทำได้คือการนำขาวมรณกรรมของเทพแพนกลับไปบอกยังสภา แซเทอร์ ดรายอัส และจิตวิญญาณธรรมชาติทั้งหมด ว่าเทพเจ้าแพนได้ตายไปแล้วและพวกเขาต้องเลิกรอ คอยการช่วยเหลือจากเทพเจ้าแพน หนทางแห่งการรอดพ้นของธรรมชาตินั้นพวกเขาต้องสร้างด้วย มือพวกเขาเอง การพบกับเทพเจ้าแพนนั่นทำให้โกรเวอร์เจ็บปวดใจเป็นอย่างมากเสมือนผู้ใหญ่ที่เป็น ที่พึ่งพิงทางจิตใจและคาดหวังว่าจะช่วยบิดเป่าทุกข์ภัยได้สิ้นชีวิตไปต่อหน้า นวนิยายใช้ เทวดานาน ความตายของเทพเจ้าแพนเพราะความตายนั้นไม่ได้หมายถึงจุดจบของชีวิตเพียงอย่าง เดียว แต่สามารถหมายถึงการเริ่มต้นสิ่งใหม่ได้ ตัวละครเยาวชนในวรรณกรรมหลายเรื่องสามารถ เติบโตขึ้นจากการประสบความตายของบุคคลรอบตัว โดยเฉพาะญาติผู้ใหญ่เพราะนั่นหมายถึง การไม่มีคนคอยดูแลอีกต่อไป เด็กจะต้องเติบโตและดูแลตัวเองให้ได้ การยอมรับความตายของ แพนทำให้ โกรเวอร์รู้สึกว่าเขาต้องเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องรู้จักการพึ่งพาตัวเองเนื่องจากสังคมนั้นไม่ได้ เป็นของผู้ใหญ่เพียงฝ่ายเดียว แต่เยาวชนก็คือส่วนสำคัญที่จะกำหนดอนาคตของสังคมได้ด้วย สิ่ง นี้ทำให้โกรเวอร์ได้เรียนรู้ว่าเขาไม่ควรจะถูกจำกัดบทบาทของการเป็นผู้ลงมือรักษาธรรมชาติ โดยสภาแซเทอร์หรือความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้าแพนอีกต่อไป สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการเติบโตของ โกรเวอร์คือภายหลังจากที่เขาได้ประกาศขาวมรณกรรมของเทพแพนจนผู้อาวุโสในสภากล่าวหาว่า เขาหลบหลู่เทพเจ้าแพน จนถึงขั้นจะทำการเนรเทศเขาในฐานะผู้ทรยศ แต่เขาไม่ได้สนใจคำพูดของ สภาอีกแล้ว ทั้งเขาและแซเทอร์ทั้งหมดไม่จำเป็นต้องให้สภาบอกว่าพวกเขาต้องทำอะไร พวกเขา สามารถคิดเองได้ จากคำพูดของโกรเวอร์แสดงให้เห็นว่าเขาสามารถหลุดพ้นออกจากอำนาจของ ผู้ใหญ่ที่คอยกำกับบทบาทของเขา โกรเวอร์ได้เริ่มแบ่งกลุ่มแซเทอร์ของตนเพื่อออกเดินทางไปทำ

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทั่วสหรัฐอเมริกา บ้างเดินทางไปที่สวนสาธารณะ บ้างออกค้นหาป่าไม้ที่ยังเหลืออยู่ บ้างปกป้องสวนสาธารณะในเมืองใหญ่ทั้งหลาย

จากในช่วงแรกที่โกรเวอร์อยู่ในฐานะของผู้สังเกตการณ์ถึงปัญหาของสิ่งแวดล้อมมาตลอด ถึงเวลานี้โกรเวอร์เติบโตจนสามารถเป็นเสียงๆ หนึ่งของชุมชนชายขอบที่ต้องการให้สังคมภายนอกรับรู้ถึงความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อม จึงอาจกล่าวได้ว่าโกรเวอร์ได้แสดงบทบาทที่สำคัญสำหรับพลเมืองออกมานั้นคือการมีส่วนร่วมอย่างพลเมือง จนแอนนาเบทเองก็รู้สึกได้ว่าโกรเวอร์ดูเหมือนจะเติบโตขึ้น.

ประเด็นสิ่งแวดล้อมในนวนิยายชุดนี้นอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมในสังคมปัจจุบันแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับการเติบโตของตัวละครเยาวชนอีกด้วย จากเด็กที่ไม่มีความกล้าที่จะลงมือสร้างความเปลี่ยนแปลงในสังคมไปสู่การเติบโตและเรียนรู้ความคิดที่ว่าเยาวชนนั้นก็มีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงสังคมได้ โดยไม่ต้องถูกจำกัดบทบาทโดยผู้ใหญ่และความเชื่อใด แม้ว่าความเชื่อนั้นจะสูงส่งราวศาสนาก็ตาม

นวนิยายชุด**เพอร์ซี แจ็คสัน** มีการปรับใช้เทวดานานกรีกและโรมันมานำเสนอภาพที่ตัวละครเด็กได้เรียนรู้ผ่านการวิพากษ์และนำเสนออุดมคติใหม่ โดยประเด็นที่นวนิยายวิพากษ์คือเรื่องของเพศและเรื่องของบริโภคนิยม ในประเด็นแรกนวนิยายนำเสนอการเติบโตของตัวละครจากการยึดมั่นในความเป็นชายแบบวีรชนเอกชนผู้อหังการแบบเฮอร์คิวลีสมาสู่การตั้งคำถามถึงความเป็นชายดังกล่าวและได้นิยามความเป็นชายแบบใหม่ที่ไม่อหังการและเห็นความสำคัญของบทบาทของผู้อื่นที่ช่วยให้งานลุล่วง ประเด็นเรื่องบทบาทผู้หญิงกับความรู้มีการนำเสนอภาพเด็กผู้หญิงที่มีความรู้จากศาสตร์หลายแขนงไปสู่ความพร้อมที่จะนำความรู้ของตัวเองไปสร้างประโยชน์แก่สังคม ประเด็นเรื่องความหลากหลายทางเพศนวนิยายนำเสนอตัวละครที่ปฏิเสธความรักแบบคู่รักต่างเพศ ในประเด็นเรื่องสังคมบริโภคนิยมนำเสนอตัวละครเด็กที่ไร้เดียงสาในโลกของบริโภคนิยมไปสู่การตระหนักรู้ถึงภัยอันตรายในสังคมบริโภคนิยมอเมริกัน นอกจากนี้ตัวละครเด็กในเรื่องยังมีการเติบโตในแง่ของความเป็นพลเมืองในสังคมประชาธิปไตยซึ่งสะท้อนผ่านจากประเด็น

สิ่งแวดลอมในเรื่อง จากการเป็นเด็กที่ได้เพียงเป็นผู้เฝ้ามองปัญหาสิ่งแวดลอมไปสู่การเป็นเด็กที่มีส่วนร่วมในฐานะพลเมืองที่จะรณรงค์ให้สังคมเกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดลอมอย่างจริงจัง

4.1.3 บริโคนิยมในสังคมอเมริกัน

หลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมกระทั่งเข้าสู่ต้นศตวรรษที่ 20 อาจกล่าวได้ว่าสังคมตะวันตกได้เข้าสู่สังคมที่ขับเคลื่อนด้วยระบบเศรษฐกิจทุนนิยมอย่างเต็มตัว นั่นคือภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญที่สุดในกระบวนการการผลิต การกำหนดราคาสินค้า และกลไกตลาด ผู้คนมีฐานะและสภาพความเป็นอยู่ที่ดีมากขึ้นอีกทั้งยังเกิดการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ สินค้าต่างๆ เป็นจำนวนมากเพื่อจำหน่าย⁸⁰ ของทุกสิ่งไม่ว่าจะจับต้องได้หรือจับต้องไม่ได้ เช่น การบริการ ภาพลักษณ์สามารถทำเป็นสินค้าได้ทั้งหมด จนสังคมเกิดการบริโภคในระดับสูง

ในนวนิยายเล่มที่สองคือ **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์ส** มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเยาวชนต้องเผชิญกับสุรกายหลายตัวที่เป็นตัวแทนของบริโคนิยม แสดงให้เห็นจากตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ของนวนิยายเล่มนี้คือไซคลอปส์โพลีฟิมัสที่มีลักษณะของการชอบกินหรือบริโภคอยู่ตลอดเวลา

นอกจากการกินของโพลีฟิมัสที่สื่อถึงการบริโภคตลอดเวลาแล้ว โพลีฟิมัสยังมีขนแกะทองคำของเจสันที่นำพาความรุ่งเรือง มั่งคั่ง อุดมสมบูรณ์มาให้เกาะที่เขาอยู่ซึ่งทำให้เกาะของเขามีแต่ความอุดมสมบูรณ์และมีแกะให้เขาได้กินอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามความอุดมสมบูรณ์ของเกาะนั้นมีเพียงโพลีฟิมัสเท่านั้นที่เป็นเจ้าของซึ่งสื่อถึงการผูกขาดการเข้าถึงความมั่งคั่ง อุดมสมบูรณ์ไว้เพียงผู้เดียว ไม่เพียงเท่านั้นการบริโภคของโพลีฟิมัสยังมีลักษณะของการเบียดเบียนตัวละครเยาวชนในเรื่องที่ถือว่าเป็นเด็กชายขอบของสังคมด้วย นั่นคือเขาจับไกรเวอร์เอาไว้เพื่อที่จะแต่งงานเนื่องจากโพลีฟิมัสเข้าใจผิดว่าไกรเวอร์เป็นยักษ์ไซคลอปส์เพศหญิงและ

⁸⁰ อจินไตย เสงี่ยมญาติ, "ผู้หญิงกับความอ้วน: เรือนร่างของผู้หญิงกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในนวนิยายชุดลิต" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), 25.

ถึงแม้โพลีพีมีสจะรู้ความจริงภายหลังเขาก็หวังจะบริโภคโกรเวอร์ในฐานะอาหารเหมือนอย่างที่เขาบริโภคแกะบนเกาะ

ในขณะที่เดียวกันที่ค่ายฮาล์ฟบลัดนั้นเหล่าเด็กมนุษย์กึ่งเทพทุกคนกำลังพบกับความลำบากและอันตรายถึงชีวิตเนื่องจากต้นสนธาลีย์ที่เป็นต้นไม้เวทมนต์คอยปกป้องค่ายเสื้ออมพลั่งลงจากการโดนวางยาพิษและมีเพียงขนแกะทองคำเท่านั้นที่จะช่วยเยียวยาต้นไม้ต้นนี้ได้ ทั้งเพอร์ซี แอนนาเบท และไทสันจึงจำเป็นต้องออกเดินทางไปช่วยโกรเวอร์และนำขนแกะทองคำของโพลีพีมีสมาฟื้นฟูการป้องกันของค่าย ในแง่นี้สามารถตีความได้ว่าการนำขนแกะทองคำจากการครอบครองของโพลีพีมีสแต่เพียงผู้เดียวมาให้คนในค่ายสื่อถึงตัวละครเด็กได้ต่อสู้กับการผูกขาดและนำความมั่งคั่งนั้นมาสู่มือของคนส่วนมากหรือคนที่ใช้ชีวิตยากลำบากอย่างแท้จริง

นอกจากโพลีพีมีสแล้วยังมีการวิพากษ์บริโภคนิยมอีก 2 ประเด็น นั่นคือร้านจำหน่ายสินค้าแฟรนไชส์ การสร้างเรือนร่างให้เป็นไปตามที่สังคมบริโภคนิยมต้องการซึ่งเป็นการทำให้ตัวละครเด็กได้เกิดการตระหนักรู้ว่าตัวเองอยู่ในสังคมบริโภคนิยมที่อันตราย อีกทั้งยังเป็นการสอดแทรกแง่มุมของการวิพากษ์บริโภคนิยมด้วย

4.1.3.1 ร้านขายสินค้าแฟรนไชส์กับไฮดรา

ใน **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์** เพอร์ซี แอนนาเบท และไทสัน ต้องออกเดินทางไปช่วยโกรเวอร์และขโมยขนแกะทองคำที่เกาะของโพลีพีมีส นวนิยายแสดงให้เห็นการเปรียบร้านขายสินค้าแบบแฟรนไชส์ว่าเป็นอสุรกายชนิดหนึ่ง โดยในระหว่างทางพวกเขาได้พบกับร้านมอนสเตอร์โดนัทในทีที่ไม่สมควรเจอคือบริเวณที่เป็นป่าซึ่งทำให้แอนนาเบทไม่สบายใจเพราะเธอคิดว่าน่าจะมีอสุรกายอยู่รอบๆ ในทีแรกเพอร์ซีไม่คิดว่าร้านมอนสเตอร์โดนัทจะหมายความถึงอสุรกายจริงๆ ได้เพราะเป็นแค่ร้านขายสินค้าแฟรนไชส์ร้านหนึ่งซึ่งก็มีอยู่ในนิวยอร์กเช่นกัน แต่แอนนาเบท

เป็นคนพูดให้เพอร์ซีรู้สึกตัวได้ถึงสิ่งผิดสังเกตว่าทำไมร้านโดนัทถึงโผล่ขึ้นมาทันทีที่เพอร์ซีขอให้ไทสันออกไปค้นหาโดนัท ทั้งที่พวกเขาอยู่กันกลางป่าซึ่งเป็นสถานที่ที่แทบไม่มีความ

เป็นไปได้ที่จะมีร้านค้าเช่นนี้อยู่ คำพูดของแอนนาเบทสามารถตีความให้สื่อถึงการทำงานของตลาดในสังคมบริโภคนิยม ที่ไม่ว่าที่ใดมีความต้องการสินค้า สินค้าจะสามารถเดินทางไปถึงที่แห่งนั้นได้ไม่ว่าที่แห่งนั้นจะไกลและกันดารแค่ไหนก็ตาม ในตอนแรกอาจมีเพียงร้านเดียว แต่สักพักจำนวนร้านจะเพิ่มขึ้นจนกระจายไปทั่วประเทศ

ไม่นานพวกเขาก็ได้เจอกับอสุรกายไฮดรา ซึ่งอสุรกายไฮดรานั้นคือสิ่งที่เป็นตัวแทนของผลพวงจากระบบทุนนิยมอย่างร้านจำหน่ายสินค้าเฟรนไชส์ อย่างที่แอนนาเบทกล่าวว่าร้านเหล่านี้บางร้านขยายจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะร้านเหล่านี้ตั้งอยู่เชื่อมโยงกับพลังชีวิตของอสุรกาย โดยในเวทตำนานนั้นหัวของไฮดราแม้ว่าจะถูกตัดออกไปแต่มันก็จะงอกหัวขึ้นมาใหม่จนมีปริมาณมากขึ้นกว่าเดิมเสมอ

การนำเวทตำนานไฮดรามาใช้ก็เพื่อสื่อให้เห็นถึงอันตรายจากการขยายตัวของธุรกิจเหล่านี้ที่เพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วตามความต้องการของผู้บริโภคที่มีกำลังซื้อและเป็นวงจรที่ดำเนินต่อไปไม่จบสิ้น ดังจะเห็นได้จากการที่เพอร์ซีสามารถตัดหัวของไฮดราได้หนึ่งหัวจะมีหัวงอกขึ้นใหม่สองหัว โดยแอนนาเบทกล่าวว่ารหัสที่ซ่อนอยู่คือการที่มีร้านมอนสเตอร์โดนัทเปิดขึ้นอีกสาขาหนึ่ง สิ่งที่น่าสนใจมากกว่านั้นคือนอกจากนวนิยายจะใช้การดัดแปลงเวทตำนานไฮดราเพื่อเป็นตัวแทนและสื่อให้เห็นถึงกลไกการทำงานของร้านแฟรนไชส์แล้ว นวนิยายยังได้นำประวัติศาสตร์ของร้านแฟรนไชส์มาเชื่อมโยงกับเวทตำนานด้วย เพราะแอนนาเบทบอกว่าผลพวงของไฮดราจากการที่ “บุตรของเฮอร์เมสบางคนได้คิดค้นวิธีการผลิตไฮดราขึ้นมาเมื่อทศวรรษที่ 1950”⁸¹ ในทศวรรษดังกล่าวคือช่วงที่บริโภคนิยมในสหรัฐอเมริกากำลังเฟื่องฟูเนื่องจากเศรษฐกิจกำลังไปได้ดีเป็นอย่างมาก อีกทั้งทศวรรษดังกล่าวยังเกิดการปฏิวัติรูปแบบของร้านแฟรนไชส์ของแมคโดนัลด์จนเป็นรูปแบบที่เราเห็นในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นนวนิยายไม่ได้แสดงให้เห็นถึงกลไกการทำงานของร้านแฟรนไชส์ด้วยเวทตำนานเท่านั้นแต่ยังปรับใช้เวทตำนานให้เชื่อมโยงประวัติศาสตร์ของแฟรนไชส์เข้ามาด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นการสอดแทรกสารเพื่อให้เด็กได้ตระหนักรู้ถึง

⁸¹ Riordan, *The Sea of Monsters*, 85.

พลังและอันตรายของสังคมบริโภคนิยมที่เด็กในวัยของ เพอร์ซีกับแอนนาเบทจะต้องเผชิญในสังคมอเมริกัน

4.1.3.2 เซอร์ซี: บริโภคนิยมกับเรือนร่าง

เรือนร่างในสังคมบริโภคนิยมนั้นสามารถกลายเป็นสินค้าได้ การขายผลิตภัณฑ์เสริมความงามต่างๆ เปรียบเสมือนการซื้อใบเบิกทางไปสู่รูปร่างในอุดมคติ สังคมเมืองที่เป็นสังคมบริโภคนิยมด้วยนั้นมักผลักดันให้ผู้คนเกิดความต้องการที่จะบริโภคมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะการทำให้เกิดความรู้สึกว่าสิ่งที่มีนั้นยังไม่พอหรือยังไม่สมบูรณ์แบบ ตัวอย่างที่ชัดเจนคือ ความอ้วนที่สังคมบริโภคนิยมให้คำจำกัดความในแง่ลบเพื่อกระตุ้นให้คนหาสินค้า ผลิตภัณฑ์ มาใช้กับร่างกายให้ดูผอมอยู่ตลอดเวลาเพราะเกรงว่าตัวเองจะเป็นคนอ้วนในสังคมและอาจนำมาซึ่งการถูกมองในแง่ลบ สุขภาพที่ไม่ดี และมีผลกระทบกับปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมด้วย⁸² โดยสิ่งที่มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นคนให้บริโภคสินค้าคือสื่อสารมวลชน ทั้งโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร ฯลฯ จนกระทั่งสื่อมีอิทธิพลต่อการสร้างรูปแบบชีวิตของผู้คน รวมถึงมายาคติเรื่องความงามของร่างกายด้วย ดังนั้นความต้องการหรือรสนิยมจึงไม่ได้เกิดจากปัจเจกบุคคลเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากอิทธิพลของสื่อสารมวลชนด้วยเช่นกัน

ในปัจจุบันไม่ใช่เพียงเรือนร่างของผู้หญิงเท่านั้นที่ถูกจับจ้องหรือกลายเป็นสินค้าได้เพียงฝ่ายเดียว เรือนร่างของผู้ชายเองก็สามารถกลายเป็นสิ่งที่ถูกจับจ้องได้เช่นเดียวกันและผู้ชายจำนวนมากต้องการที่จะสร้างเรือนร่างที่มีมัดกล้ามเนื้อขึ้นมาเพราะเรือนร่างดังกล่าวเป็นอุดมคติสำหรับผู้ชายในยุคบริโภคนิยม⁸³ กลยุทธ์ทางการตลาดที่จะกระตุ้นให้ผู้ชายบริโภคสินค้าและผลิตภัณฑ์จึงไม่แตกต่างจากผู้หญิงมากนัก

⁸² อจินไตย เสงรวมญาติ, "ผู้หญิงกับความอ้วน: เรือนร่างของผู้หญิงกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในนวนิยายชุดลิตเติล," 45.

⁸³ อธิเทพ หลีนวรัตน์, "การสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมบริโภค : ศึกษากรณีนายแบบ นักแสดงชาย และนักร้องชาย" (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552), 3.

ใน **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์ส** ทะเลที่เพอร์ซีต้องผ่านไปให้ถึงเกาะของโพลีพีมีนั้น มีอสุรกายยักษ์คือคาริปติส (Charybdis) ขวางทางอยู่ เพอร์ซีบรรยายถึงคาริปติสว่าเป็นปากขนาดยักษ์ มีริมฝีปากลิ้นเหนียวและฟันที่มีตะไคร้เกาะขนาดเท่าเรือพาย แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นคือฟันเหล่านั้นมีเหล็กตัดฟันครอบอยู่⁸⁴ เห็นได้ว่าแม้แต่อสุรกายเองก็มีการใช้อุปกรณ์เพื่อให้ร่างกายสวยงามตามค่านิยมสังคมบริโภคนิยมเช่นกัน นอกจากคาริปติสแล้วนวนิยายยังวิพากษ์บริโภคนิยมที่เข้ามามีบทบาทกับเรือนร่างของเด็กวัยรุ่น โดยใช้เทวดานานของแม่เมดเซอร์ซีในตำนานโอดิสซีย์อุสมาสื่อให้เห็นถึงการล่อลวงให้ตัวละครเด็กใช้ผลิตภัณฑ์ส่งเสริมความงามของร่างกาย

เซอร์ซีในเทวดานานเป็นแม่เมดที่อาศัยอยู่ที่เอเธนส์ มีความเชี่ยวชาญในสมุนไพร ยาพิษ เวทมนตร์ต่างๆ เซอร์ซีได้เชิญลูกเรือของโอดิสซีย์อุสเข้ามาที่พักของเธอแล้วจึงทำการล่อลวงให้กินอาหารผสมยาของเธอจนลูกเรือของโอดิสซีย์อุสกลายเป็นสัตว์ที่อยู่ใต้บังการของเธอ จนกระทั่งโอดิสซีย์อุสได้เข้ามาช่วยเหลือลูกเรือของตัวเองในภายหลัง ในนวนิยายชุดนี้มีการดัดแปลงเทวดานานของเซอร์ซีมาใช้โดยปรับเปลี่ยนให้การล่อลวงของเซอร์ซีกลายเป็นการล่อลวงคล้ายสื่อโฆษณาชวนเชื่อในสังคมบริโภคนิยมแทน

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อทั้งเพอร์ซีและแอนนาเบทหลงเข้าไปในเกาะที่มีสไปทของเซอร์ซีตั้งอยู่ เซอร์ซีได้ชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องทางรูปร่างหน้าตาของแอนนาเบทและเพอร์ซี เพอร์ซีเกิดความรู้สึกว่าเขาทำให้เซอร์ซีผิดหวัง ทั้งที่โดยปกติแล้วถ้าเป็นคนอื่นมาพูดเขาจะรู้สึกโกรธ แต่เมื่อเซอร์ซีเป็นคนพูดเขาก็กลับคิดว่าจะต้องหาทางทำให้ตัวเองดีขึ้น “ปกติแล้วถ้ามีใครมาพูดกับผมแบบนี้ ผมจะรู้สึกโกรธ แต่เมื่อซีซีเป็นคนพูด ผมกลับรู้สึกเศร้า ผมทำให้เธอผิดหวัง ผมต้องหาทางทำให้ดีขึ้น”⁸⁵ จากประโยคนี้แสดงให้เห็นว่า เพอร์ซีเริ่มถูกอิทธิพลภายนอกคือบริโภคนิยมกระตุ้นให้หาทางออกสำหรับเรือนร่างที่ไม่เป็นไปตามอุดมคติ เซอร์ซียังตอกย้ำให้เพอร์ซีเกิดความไม่พอใจในรูปร่างของตัวเองด้วยการให้เขาส่องกระจก พร้อมทั้งกล่าวว่าหากเพอร์ซีต้องการจะปลดปล่อยศักยภาพที่แท้จริงของตัวเอง เขาต้องการความช่วยเหลือจริงๆ อีกทั้งต้องยอมรับด้วยว่าเขาไม่มี

⁸⁴ Riordan, *The Sea of Monsters*, 184.

⁸⁵ *Ibid.*, 103.

ความสุขกับสิ่งที่เขาเป็นอยู่ขณะนี้ ทำให้เพอร์ซีเองเกิดความคิดว่ารูปร่างของเขานั้นมีข้อบกพร่องเต็มไปหมด ทั้งสีผิวที่ขึ้นบริเวณจมูก ฟันหน้าที่ไม่เท่ากัน ทรงผมที่ไม่เคยตรงสวย และเสื้อผ้าที่ไม่ตามสมัย

ความรู้สึกของเพอร์ซีนี่ราวกับว่าเขากำลังถูกเซอร์ซีสำรวจด้วยกล้องจุลทรรศน์ ทำให้สถานะของเขาเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ชนิดหนึ่งที่ไม่สามารถทำอะไรได้ เหมือนกับที่ผู้คนในสังคมบริโภคที่ตลาดและทุนมีอำนาจจนสามารถกำกับความเป็นไปของชีวิตผู้คนได้ ไม่เพียงเท่านั้น เซอร์ซียังเสนอทางเลือกที่ดีกว่าให้เพอร์ซีโดยเธอเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของเขาในกระจกให้ดูดียิ่งขึ้น สวมใส่เสื้อผ้าที่ถูกต้อง มีรอยยิ้มมั่นใจบนใบหน้า ฟันเรียงตัวสวย ไม่มีสิว ผิวสีแทนกำลังดี และมีร่างกายเป็นนักกีฬามากขึ้น สูงมากขึ้นซึ่งเพอร์ซีคิดว่านั่นคือตัวเขาที่ไร้ข้อบกพร่อง

การขายฝันหรือขายร่างกายที่เป็นอุดมคติคือสิ่งที่สื่อในสังคมบริโภคมักอ้างว่าจะมอบให้หากผู้ซื้อมีกำลังซื้อที่จะเข้าถึง เช่นเดียวกับสิ่งที่เซอร์ซีกำลังเสนอให้กับเพอร์ซีนั่นคือรูปร่างที่ดูดีตามอุดมคติ โดยแลกกับการที่เพอร์ซีต้องกินยาฝังของเธอ โดยเธอกล่าวกับเพอร์ซีว่าสิ่งที่ยากที่สุดในกระบวนการปรับปรุงนี้คือการยอมปล่อยให้ตัวเองใจให้เป็นหน้าที่ของเซอร์ซี เซอร์ซีได้ถามว่าเพอร์ซีจะเชื่อในการตัดสินใจเกี่ยวกับรูปร่างของเขาด้วยการตัดสินใจของเขาเองหรือเชื่อการตัดสินใจของเซอร์ซี

การยอมรับคำตัดสินของเพอร์ซีก็คือการตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบริโคนิยมที่กำกับตัวเขา ในแง่นี้สิทธิที่จะกำหนดคุณค่าของร่างกายไม่ได้อยู่ที่เจ้าของร่างกายอีกต่อไปแล้ว แต่อยู่ที่อิทธิพลภายนอกคือสื่อและเสียงที่ประเมินร่างกายนั้นในสังคมบริโคนิยมและสิ่งนี้เป็นไปโดยไม่รู้ตัว จะเห็นได้ว่าเมื่อเพอร์ซีพูดคำตอบออกมาเขาไม่ได้บอกว่าตัวเองพูด แต่เขาได้ยินตัวของเขาพูด กล่าวอีกอย่างคือเขายอมรับคำตัดสินของเซอร์ซีไปโดยไม่ได้มีสิทธิควบคุมตัวเอง

ทันทีที่เพอร์ซีได้กินยาของเซอร์ซีเข้าไปแทนที่เขาจะกลายเป็นรูปร่างตามสภาพในกระจกที่เซอร์ซีให้เขาดู แต่เขากลับกลายเป็นหนูขาวที่ไว้ใช้ทดลองแทน การกลายเป็นหนูขาวของ เพอร์ซีเปรียบเสมือนการตกเป็นเหยื่อในสังคมบริโคนิยม จนกระทั่งแอนนาเบทได้มาช่วยเพอร์ซีเอาไว้ได้

ทันและทั้งสองก็หนีออกจากเกาะได้สำเร็จ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าเขาจะถูกเพื่อนของเขาช่วยจากการเป็นทาสแล้ว แต่เพอร์ซีก็ยังรู้สึกว่าคุณของเขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปเนื่องจากเพอร์ซียังรู้สึกว่าสัญชาตญาณซึ่กิ้วแบบสัตว์ตัวเล็กๆ ยังเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขาหรืออันที่จริงสัญชาตญาณนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของเขามาตลอดก็ได้ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครเด็กเกิดการตระหนักรู้ว่าที่แท้สถานะของตัวเองตลอดมาอาจเป็นแค่สัตว์ตัวเล็กๆ ในสังคมบริโภคนิยมมาตลอดซึ่งมักจะตกเป็นเหยื่อเสมอ และมีลักษณะซึ่กิ้ว ตกใจง่าย ความซึ่กิ้วในทีนี้ก็คือกลัวที่จะมีร่างกายหรือมีอะไรก็ตามที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมบริโภคนิยม

การที่นวนิยายเล่มที่สองนำเสนอทั้งอสุรกายไฮดราที่มาพร้อมกับร้านขายสินค้าแบบเฟรนไชส์ สปาของเซอร์ซี โพลีพีมีส์ผู้ครองชนแกะทองคำ และการใช้ชื่อว่า **เดอะ ซี ออฟ มอนสเตอร์** หรือว่า **ทะเลแห่งเหล่าปิศาจ** ก็เพื่อที่จะสื่อถึงอันตรายในสังคมบริโภคนิยม อสุรกายในทะเลก็คือสิ่งที่เป็นผลพวงจากบริโภคนิยมที่เขวชนอย่างเพอร์ซีจะต้องเผชิญและนวนิยายเสนอว่าหากเขวชนไม่มีสติมากพอก็จะกลายเป็นเหยื่อในสังคมบริโภคนิยม

4.2 การวิพากษ์และการสนับสนุนความเสมอภาคทางเพศ

การเรียกร้องสิทธิและความเสมอภาคเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมประชาธิปไตยทุกที่ โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาที่ผ่านการเรียกร้องสิทธิสตรีอย่างเข้มข้นและการวิพากษ์ค่านิยมของความเป็นชายกระแสหลักตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1960 และการเรียกร้องเพื่อสิทธิของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศก็เป็นสิ่งที่กำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้นในปัจจุบัน ด้วยสภาพแวดล้อมนี้เองที่เป็นบริบทให้นวนิยายชุดนี้นำเสนอถึงการวิพากษ์และนำเสนอความเสมอภาคทางเพศ

4.2.1 เซอร์คิวลิส: การวิพากษ์ค่านิยมความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัว

ในเพอร์ซี แจ็คสัน ผู้วิจัยพบว่าตัวละครเอกเพอร์ซีเกิดความรู้สึกว่าความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัว (Self-Made Man) ที่เขายึดมั่นถูกสั่นคลอนจากการมาถึงของตัวละครหญิงชื่อ ทาเลียส แต่เมื่อได้ออกเดินทางเพอร์ซีได้เติบโตด้วยการตั้งคำถามกับความเป็นชายดังกล่าวที่มี

เฮอร์คิวลีสเป็นต้นแบบ เขาได้พบว่าความเป็นชายที่เขายึดมั่นนั้นอาจไม่ได้มีแต่ด้านดีเพียงด้านเดียวอย่างที่เขาคิด แต่ยังแฝงการเอาเปรียบและการไม่เห็นใจในผู้อื่นด้วยเช่นกัน ทำให้เขาเลือกที่จะไม่ดำเนินรอยตามความเป็นชายของวีรบุรุษแต่เลือกที่จะปรับเปลี่ยนความเป็นชายของเขาให้แตกต่างจากแบบเดิม

เมื่อก้าวถึงความเป็นชายหรือความเป็นหญิงในปัจจุบัน เราต่างเข้าใจตรงกันว่าความเป็นชายและความเป็นหญิงนั้นเป็นการประกอบสร้างทางวัฒนธรรม แนวคิดนี้เป็นการปฏิเสธความคิดที่ว่าความเป็นชายและหญิงมีลักษณะของแก่นแท้ (Essential) ที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ความคิดแบบใหม่มีการแยกเพศทางชีวภาพ (Sex) ออกจากเพศทางสังคม (Gender)⁸⁶ กล่าวคือความเป็นชายไม่ได้มีติดตัวผู้ชายมาพร้อมกับร่างกายหรืออวัยวะเพศ แต่มาจากการหล่อหลอมทางสังคม มีลักษณะไม่คงที่ หลากหลาย และเป็นประวัติศาสตร์ นั่นคือเปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางสังคม

การศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นชายในสหรัฐอเมริกา มิคาเอล คิมเมล (Michael Kimmel) ได้แบ่งประเภทของความเป็นชายตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมาจนถึงต้นศตวรรษที่ 19 ออกเป็น 3 ประเภทที่ช่วงชิงพื้นที่ทางวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกา คือ Genteel Patriarch หรือความเป็นชายที่มาพร้อมกับชาติกำเนิดและเป็นเจ้าของที่ดิน Heroic Artisan หรือความเป็นชายที่มีร่างกายแข็งแรงเพราะต้องใช้ร่างกายในการทำงานฝีมือต่างๆ และ Self-made Man โดยความเป็นชายแบบ Self-Made Man ได้ครอบครองพื้นที่วัฒนธรรมและเป็นบรรทัดฐานของความเป็นชายในสหรัฐอเมริกาเหนือความเป็นชายอีกสองรูปแบบมาเป็นเวลานาน ความเป็นชายแบบ Self-made Man หรือผู้ก่อร่างสร้างตัวมีรากฐานสำคัญมาจากปัจเจกนิยม (Individualism) หรือความเป็นชายที่ต้องประสบความสำเร็จทั้งทางด้านชื่อเสียงและความร่ำรวยด้วยตัวเอง ต้องมีความสามารถในการแข่งขันตลอดเวลา มีการควบคุมตนเอง มีความเป็นปัจเจกชนสูง

⁸⁶ ไทริกา อิงสันเทียะ, "ปัจเจกนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย" (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), 48.

ความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวยังคงมีบทบาทสำคัญในสังคม โดยเฉพาะพื้นที่สำหรับการปลูกฝังเด็กคือโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา สะท้อนผ่านการออกแบบหลักสูตรที่ให้ความสำคัญต่อการทดสอบที่นักเรียนต้องมีความพร้อมทำคะแนนให้สูงเสมอในทุกๆ ครั้งของการสอบ สอดคล้องกับลักษณะของความเป็นชายแบบ Self-made Man เนื่องจากความเป็นชายดังกล่าวนั้นจะต้องทำการพิสูจน์ตัวเองตลอดเวลาว่าประสบความสำเร็จ ดังนั้นเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงเป็นเหมือนคู่แข่งมากกว่าเพื่อนธรรมดา โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับการแข่งขันกีฬาที่ต้องการเด็กที่มีคุณลักษณะคือความมั่นใจอย่างเหลือล้น ชอบการแข่งขันและการสะสมแต้มให้ได้มากที่สุด⁸⁷ มีเพียงผู้ชายที่มีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจเท่านั้นที่จะได้รับชัยชนะ เด็กที่จะสามารถเป็นทั้งนักเรียนกับนักกีฬาที่ดีจนมีชื่อเสียงจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนคือ มีลักษณะเป็นผู้นำ ความเป็นเหตุเป็นผล มีเป้าหมาย มีระเบียบวินัย⁸⁸ โดยเด็กที่ไม่มีหรือขาดคุณสมบัติดังกล่าวจะถูกมองว่าอ่อนแอ ความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชาย สถาบันการศึกษาจึงมีส่วนในการหล่อหลอมตัวตนของเด็กให้มีความเป็นชายดังกล่าว

การที่มีเด็กเป็นจำนวนมากต้องการประสบความสำเร็จด้านกีฬาในโรงเรียนเนื่องจากอภิสถิธิต่างๆ ที่จะได้รับ เช่น การได้รับทุนการศึกษาและความเชื่อที่ว่าพวกเขามีความพิเศษเหนือกว่าเด็กผู้ชายคนอื่น ทำให้ไม่ค่อยเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และเมื่อสามารถเอาชนะเกมการแข่งขันนัดสำคัญได้ นักกีฬาเหล่านี้มักคิดว่าพวกเขาจะมีเด็กผู้หญิงเป็นตัวเลือกมากมาย⁸⁹ อภิสถิธิเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงระบบความคิดที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางและยังสะท้อนให้เห็นความคิดอย่างผู้ชาย(แบบเก่า)ที่มองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศด้วย

อย่างไรก็ตามค่านิยมความเป็นชายผู้ก่อร่างสร้างตัวกำลังถูกท้าทายและตั้งคำถามสาเหตุมาจากสังคมอเมริกันเริ่มทบทวนพิจารณาอย่างจริงจังถึงความไม่เป็นปัจเจกนิยมซึ่งเป็นตัวตนและลักษณะโดดเด่นของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศ อีกทั้งยังเป็นรากฐานสำคัญให้กับ

⁸⁷ Nancy Lesko, *Act Your Age! A Cultural Construction of Adolescence* (New York: Routledge, 2001), 175.

⁸⁸ Ibid.

⁸⁹ Ibid., 154.

ความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวด้วย เนื่องจากบุคคลผู้มีความเป็นปัจเจกนิยมจะมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยมโดยไม่ต้องพึ่งพาการช่วยเหลือจากโชคชะตาหรือปัจจัยอื่นๆ ภายนอก ปัจเจกนิยมมอบความคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนสามารถลิขิตชีวิตตัวเองด้วยมือของตัวเองได้ โดยเฉพาะการชวนขายให้ได้มาซึ่งความมั่งคั่งและสุขสบาย ปัจเจกนิยมดังมีส่วนช่วยเป็นอย่างมากในช่วงเวลาของการก่อร่างสร้างตัวของสหรัฐอเมริกาจนกลายเป็นประเทศมหาอำนาจจนถึงปัจจุบัน

ปัจเจกนิยมเองก็เป็นเช่นเดียวกับแนวคิดหรือหลักปรัชญาอื่นๆ ที่มีทั้งด้านที่เป็นคุณและด้านที่มีข้อถกเถียงและเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ เหตุผลข้อหนึ่งที่ความเป็นปัจเจกนิยมถูกวิพากษ์วิจารณ์มาโดยตลอดคือ ความไม่สนใจใยดีผู้อื่นและสังคมรอบข้างเนื่องจากปัจเจกนิยมมักปฏิเสธการช่วยเหลือจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมินเฉยต่อผู้ที่ล้มหลังในการแข่งขัน โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมและนายทุนที่มีความเป็นปัจเจกนิยมแบบตกขอบ⁹⁰ แสดงออกด้วยการรูด้าพื้นที่ป่าและทำลายสิ่งแวดล้อมเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจไปจนถึงการกดขี่ค่าแรงของลูกจ้างในโรงงาน การปฏิเสธการรวมตัวกันของแรงงานด้วยมาตรการขั้นรุนแรง รวมถึงการแบ่งแยกคนเข้าทำงานด้วยเชื้อชาติ สีผิว และเพศ

เมื่อเข้าสู่ช่วงทศวรรษที่ 60 และ 70 ปัจเจกนิยมแบบสุดขั้วได้ถูกท้าทายจากการเรียกร้องสิทธิเพื่อความเสมอภาคจากหลายภาคส่วนในสังคม ทั้งการจ้างงานที่เป็นธรรม สิทธิสตรี สิทธิคนผิวสี อีกทั้งรัฐบาลได้เข้ามาจำกัดบทบาทของบรรษัทที่ควบคุมภาคอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น ด้วยการบังคับให้เกิดการจ้างงานที่เป็นธรรมต่อบุคคล กำหนดโควตาหรือสัดส่วนของคนกลุ่มน้อยและผู้หญิงในงานที่มีเพียงผู้ชายผิวขาวเท่านั้น⁹¹ ดังนั้นค่านิยมเกี่ยวกับความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวจึงถูกวิพากษ์ไปด้วยนับแต่ช่วงเวลานั้นและจะเห็นได้ว่าการวิพากษ์นี้มาพร้อมกับการเรียกร้องสิทธิความเสมอภาคของประชาชนหลายภาคส่วนในระบบประชาธิปไตย

⁹⁰ นาธาน เทลเชอร์, "ปัจเจกนิยมและความเสมอภาคในอเมริกา," ใน การสร้างอเมริกา: สังคมและวัฒนธรรมของสหรัฐอเมริกา (กรุงเทพฯ: ดวงกลม, 2537), 377.

⁹¹ อังแล้ว., 382.

ใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** การวิพากษ์ความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวถือเป็นแก่นเรื่องหลักแก่นหนึ่งที่น่าสนใจต้องการนำเสนอด้วยการดัดแปลงเทวดำนานของเฮอรัควิลีสมาถ่ายทอดการวิพากษ์ดังกล่าว ในเทวดำนานเฮอรัควิลีสเป็นหนึ่งในวีรบุรุษที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของเทวดำนานกรีก-โรมันเพราะวีรกรรมในการฆ่าอสูรกายกับความสามารถทำงานที่เหนือความสามารถมนุษย์ ดำานที่โด่งดังที่สุดของเฮอรัควิลีสคืองานทั้ง 12 (12 Labours) ที่เฮอรัควิลีสต้องทำให้แก่ษัตริย์ยูริทีอุส (Eurytheus) เพื่อขอใช้จากการที่เขาสังหารภรรยาชื่อเมกาธา (Megara) และลูกของตัวเอง งานทั้ง 12 อย่างนั้นประกอบด้วย 1. สังหารสิงโตเนเมียที่หนังของมันสามารถป้องกันอาวุธทุกชนิดด้วยการโอบรัดจนสิงห์โตสิ้นใจตาย 2. สังหารไฮดราอสูรกายที่เมื่อถูกตัดหัวสามารถงอกหัวขึ้นมาใหม่ให้มีจำนวนมากกว่าเดิม 3. ออกล่ากวางคอร์กีร์ที่เชรีเนียนซึ่งเฮอรัควิลีสต้องใช้เวลาถึงปีในการออกล่า 4. นำหมูป่า เอร์แมนเถียนกลับมาให้ษัตริย์ยูริทีอุสโดยที่หมูปายังมีชีวิต 5. ขับไล่นกสติฟาเลียนด้วยฉิ่งสัมฤทธิ์ 6. ทำความสะอาดคอกสัตว์ออกเจียนซึ่งมีมูลสัตว์ขนาดมหึมาโดยการเปลี่ยนเส้นทางแม่น้ำให้ไหลมาทำความสะอาดคอกสัตว์ 7. จับวัวครีตันมาให้ยูริทีอุส 8. กำราบฝูงม้ากินคนของไดโอมิดีส 9. ต่อสู้กับเผ่ามาซอนและยึดเอาเข็มขัดหรือสายรัดเอวมาจากฮิปโปลิต 10. ขโมยฝูงสัตว์จากนักรบที่มีสามร่างในคนเดียวชื่อเจอไรออน 11. เฮอรัควิลีสนำสุนัขสามหัวจากโลกใต้พิภพขึ้นมาบนโลกโดยวิธีการราบด้วยมือเปล่า 12. เฮอรัควิลีสขโมยแอปเปิลจากสวนเฮสเพอริเดสมาให้ยูริทีอุส จากงานทั้ง 12 อย่างสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความเป็นวีรบุรุษของเฮอรัควิลีสที่มีทั้งความอดทนที่จะไล่ตามเป้าหมาย ความแข็งแกร่งทางกายภาพที่จะสังหารอสูรกายหรือทำงานที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ทั่วไป ดังนั้นนวนิยายได้นำเฮอรัควิลีสมาดัดแปลงให้เขากลายเป็นตัวแทนของความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวที่ทำงานอย่างหนักจนทำให้ตัวเองประสบความสำเร็จและได้รับชื่อเสียง

การดัดแปลงในนวนิยายเล่มนี้เสนอแง่มุมอีกด้านของเฮอรัควิลีสว่าแท้ที่จริงแล้วเฮอรัควิลีสไม่ได้ทำงานสำเร็จด้วยตัวคนเดียวแต่มีคนคอยให้ความช่วยเหลือ โดยเฮอรัควิลีสไม่เคยพูดถึงความช่วยเหลือจากผู้อื่นและรับเอาชื่อเสียงเกียรติยศไว้กับตัวเพียงผู้เดียว การดัดแปลงนี้ก็เพื่อให้เพอร์ซีได้เรียนรู้ถึงแง่มุมอันไม่สวยงามของความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวที่ถือว่าการประสบความสำเร็จของตัวเองถือเป็นความสำคัญสูงสุด อีกทั้งความเป็นชายลักษณะนี้มีผลเสียต่อตัวของ

เยาวชนั้นคือทำให้เกิดความแปลกแยกระหว่างเด็กด้วยกัน เด็กจะไม่คิดว่าคนที่อยู่สถาบันหรือองค์กรเดียวกันคือเพื่อนร่วมงานที่แต่ละคนต่างมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้งานชิ้นหนึ่งสำเร็จแต่จะมองเด็กคนอื่นเป็นคู่แข่งที่ต้องเอาชนะให้ได้ตลอดเวลาเพื่อพิสูจน์ถึงความเป็นผู้นำและผู้ที่เหมาะสมกว่า

เมื่อพิจารณาใน **เพอร์ซี แจ็คสัน** ไม่มีตัวละครเด็กตัวใดที่สามารถเข้าถึงความเป็นชายตามอุดมคติในโรงเรียนที่ต้องเป็นเลิศทั้งทางกีฬาและวิชาการได้อย่างสมบูรณ์แบบแม้แต่ตัวของเพอร์ซี แจ็คสันเอง เนื่องจากความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ทำให้มนุษย์กึ่งเทพไม่สามารถเป็นเลิศในทางวิชาการได้ ในนวนิยายเล่มแรกแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเพอร์ซีไม่ชอบเรียนคณิตศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์คือวิชาที่ผูกโยงกับความเป็นชายเพราะเคยสอนให้แต่ผู้ชายมาก่อนดังที่ได้กล่าวไปแล้ว นั่นจึงเท่ากับว่าเพอร์ซีมีอุปสรรคสำคัญที่ทำให้เขาไม่สามารถเข้าถึงความเป็นชายในอุดมคติผ่านการศึกษาในระบบได้ อย่างไรก็ตาม เพอร์ซียังสามารถเข้าถึงความเป็นชายในอุดมคติด้วยความสามารถทางกายภาพของเขา เมื่อพิจารณาที่ลักษณะภายนอกของเพอร์ซีนั้นแทบไม่มีฉากการบรรยายถึงรูปร่างของเขาโดยตรง นอกจากการที่เขามีผมสีดำและดวงตาสีเขียวเหมือนน้ำทะเลทว่าเมื่อพิจารณาจากการที่เขาได้ฝึกฝนทักษะการใช้ดาบอย่างคล่องแคล่วและสามารถเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเมื่อตอนสู้กับบอสสุรกายได้หลายตัวถึงแม้ว่าอายุจะน้อยก็ตาม (เพอร์ซีเริ่มจับดาบสู้เมื่ออายุ 11 ปี) จึงอนุมานได้ว่าเพอร์ซีมีร่างกายที่แข็งแกร่งพอสมควรทำให้เขาสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ระหว่างการเดินทางได้ โดยเฉพาะในสนามรบที่ความเป็นชายจะถูกทดสอบมากที่สุด อีกทั้งเขายังมีลักษณะของผู้นำที่มีความมั่นใจอย่างล้นเหลือ เช่นตอนที่เขาทำเทพเอริสสู้อยู่ในช่วงท้ายของเล่ม **เดอะ ไลท์นิง ทีฟ**

อย่างไรก็ตามการมาถึงของทาเลียในนวนิยายเล่มที่สามในนวนิยายเล่มที่ 3 คือ **เดอะ ใต้ดิน เคิร์ส** ทำให้ความมั่นใจในความเป็นชายของเขาต้องสั่นคลอน ทาเลียเป็นตัวละครหญิงที่อายุแก่กว่าเพอร์ซีไม่มากนักและเป็นลูกสาวของเทพซุส เธอได้มาร่วมทำงานกับเพอร์ซีด้วยประสบการณ์เคยออกเดินทางและสู้สุรกายบนท้องถนนในเมืองเคียงข้างกับแอนนาเบท โกรเวอร์ และลูคมาก่อนที่เพอร์ซีจะรู้จักตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง ดังนั้นสำหรับเพอร์ซีแล้วเขารู้สึกว่าทาเลียมีความสามารถในการเป็นผู้นำและมีประสบการณ์ในการต่อสู้กับบอสสุรกายมากกว่าเขา ทำให้

เพอร์ซีเกิดความรู้สึกว่าเขาต้องพิสูจน์ตัวเองให้เหนือกว่าทาเลีย สิ่งนี้สามารถพบได้อย่างชัดเจนในฉากตอนต้นของนวนิยายคือช่วงที่เพอร์ซี ทาเลีย แอนนาเบท และโกรเวอร์ เดินทางไปที่โรงเรียนเวสต์โอเวอร์ฮอลล์เพื่อช่วยเหลือเบียงกาและนิโค ดิ แองเจโล นวนิยายแสดงให้เห็นว่า เพอร์ซีเกิดความรู้สึกว่าตัวของเขาดีต่อกว่าทาเลียทั้งการที่ทาเลียรู้การใช้เวทมนต์ที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน อีกทั้งโกรเวอร์ก็มีท่าที่หวังพึ่งพาทาเลียเป็นอย่างมากเนื่องจากทาเลียเคยออกเดินทางกับ โกรเวอร์มาก่อน จนเพอร์ซีถึงกับต้องพยายามไม่อารมณ์เสียเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทั้งที่แต่ก่อนโกรเวอร์เคยมองมาที่เขาเพื่อหวังคำตอบต่อสถานการณ์ต่างๆ แต่ทาเลียมีความอาวุโสมากกว่าไม่เพียงแค่อายุของเธอเป็นเทพซุสแต่เธอยังมีประสบการณ์มากกว่าคนในกลุ่มในการกำจัดอสูรกายในโลกจริงด้วย

ความไม่พอใจดังกล่าวเกิดขึ้นจากการที่เพอร์ซีคิดว่าความเป็นชายของเขากำลังถูกทำลายโดยทาเลีย เพราะความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวนั้นต้องผ่านการพิสูจน์อยู่ตลอดเวลา การประสบความสำเร็จหรือมีชื่อเสียงไม่ได้เป็นสิ่งยืนยันว่าความเป็นชายจะคงอยู่ตลอดไป คู่แข่งคนสำคัญสามารถเกิดขึ้นได้เรื่อยๆ เช่นเดียวกับกรณีที่เพอร์ซีคิดว่าทาเลียคือคู่แข่งคนสำคัญที่คิดจะมาทำหน้าที่เป็นผู้นำแทนเขา

ความไม่พอใจดังกล่าวของเพอร์ซีได้นำไปสู่ความผิดพลาดในแผนการช่วยเหลือเบียงกา กับนิโค โดยทาเลียเป็นผู้วางแผนการทั้งหมดและให้คนในกลุ่มทำตามเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายที่จะเกิดขึ้น เมื่อพี่น้องดิ แองเจโลคลาดสายตาไปในโรงเรียน แทนที่ตัวเพอร์ซีจะหาทางกลับรวมกลุ่มกับทาเลียและคนอื่น เพอร์ซีกลับคิดว่าตัวเขาไม่ต้องการเป็นฝ่ายวิ่งตามทาเลียและต้องแก้ปัญหาทุกอย่าง อีกทั้งเขาประเมินแล้วว่าไม่มีเวลาเหลือเพียงพอและกว่าจะรวมกลุ่มได้สองพี่น้องก็อาจหายไปไกลแล้ว เขาคิดว่าเขารู้จักอสูรกายดีพอและสามารถควบคุมสถานการณ์นี้ได้ด้วยตัวเอง นั่นจึงทำให้เขาดึงดาบรีพไทด์ออกมาและออกตาม ดร. ธอร์น ซึ่งเป็นอสูรกายที่อยู่ในร่างของครู

จากความคิดดังกล่าวแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความมั่นใจอันล้นเกินของเพอร์ซีที่ต้องการจะพิสูจน์ความเป็นผู้นำที่เหนือกว่าทาเลียและคิดว่าตัวเขาคนเดียวสามารถทำทุกอย่างด้วยตัวเองได้ ผลของการตัดสินใจคือเพอร์ซีคาดการณ์พลังของ ดร. ธอร์น ผิดเพราะ ดร. ธอร์นนั่น

คืออสุรกายแมนติคอร์ (Manticore) ในเทวดานานที่มีความแข็งแกร่งมากจนตัวของเพอร์ซีเองไม่สามารถที่จะต่อสู้ได้อย่างอสุรกายทั่วไป ถึงแม้ว่าทาเลีย แอนนาเบท และโกรเวอร์จะมาช่วยเพอร์ซีในภายหลังแล้วก็ตาม จนกระทั่งกลุ่มพรานอาร์เทมิสได้เข้ามาและทำให้พี่น้องดิ แองเจโลปลดปล่อย แต่แอนนาเบทได้หายตัวไปพร้อมกับ ดร. ธอร์น เหตุการณ์นี้ทำให้ทาเลียโกรธและเสียใจเป็นอย่างมาก เธอตำหนิเพอร์ซีที่คิดว่าเขาสามารถต่อสู้กับ ดร. ธอร์น ด้วยตัวคนเดียวได้ ทั้งที่ถ้าพวกเขาอยู่ใกล้กันพวกเขาจะสามารถสู้กับ ดร. ธอร์น ได้และแอนนาเบทก็อาจจะยังอยู่กับพวกเขา เหตุการณ์นี้จึงเป็นครั้งแรกที่เพอร์ซีได้เริ่มเรียนรู้ว่าความมั่นใจอันล้นเกินที่จะพิสูจน์ในความเป็นชายของเขาได้นำพาความสูญเสียมาให้ตัวเขากับคนรอบตัว

อย่างไรก็ตามเพอร์ซียังไม่ได้เปลี่ยนแปลงความคิดของเขาในเรื่องความเป็นชาย ถึงแม้ว่าเขาจะขอโทษทาเลียแล้วก็ตาม สิ่งนี้แสดงให้เห็นชัดเจนเมื่อตอนที่เพอร์ซีกลับมาที่ค่ายฮาล์ฟบลัด ทางค่ายได้มีการจัดการแข่งขันชิงธงขึ้น โดยการแข่งขันชิงธงนี้มีลักษณะคล้ายกีฬาภายในโรงเรียนอย่างอเมริกันฟุตบอลนั่นคือ มีผู้ชนะและผู้แพ้ มีการยึดครองพื้นที่และการต่อสู้เพื่อทำคะแนน ดังนั้นการแข่งขันนี้จึงเป็นพื้นที่ที่สามารถแสดงออกถึงความเป็นชายได้ เพอร์ซีที่อยู่ฝ่ายเดียวกับทาเลียได้ปรึกษาแผนการด้วยกัน โดยทาเลียได้กำหนดว่าตัวเธอจะทำหน้าที่ฝ่ายรุก ส่วนเพอร์ซีจะเป็นฝ่ายตั้งรับ

การที่เพอร์ซีรู้สึกเล็ดลอดตำแหน่งในการแข่งขันที่เขาได้รับก็เพราะตำแหน่งที่เป็นฝ่ายรุกนั้นสามารถแสดงออกถึงความเป็นผู้นำและความเป็นชายได้มากกว่าตำแหน่งตั้งรับซึ่งเป็นลักษณะธรรมดาในกีฬาที่มีการแข่งขันกันระหว่างสองทีม คนที่อยู่ในตำแหน่งทำคะแนนมักจะได้รับการชื่นชมและได้รับความสนใจเสมอซึ่งสอดคล้องกับความเป็นชายแบบผู้ก่อสร้างตัวที่ ต้องมีการแสดงออกถึงความเป็นผู้นำผ่านการทำแต้มคะแนนให้มากที่สุด

เมื่อเกมได้เริ่มต้นไปได้สักระยะหนึ่งเพอร์ซีได้แสดงให้เห็นถึงความมั่นใจอันล้นเกินของเขาอีกครั้ง เขาสังเกตเห็นว่าฝ่ายพรานใช้กองกำลังไปอยู่ชานาข้างเป็นจำนวนมาก ทำให้เพอร์ซีคิดว่าพื้นที่ตรงกลางควรจะเปิดโล่ง เขาจึงคิดที่จะออกจากตำแหน่งตั้งรับเพื่อไปทำการชิงธงจากอีกฝ่ายแทนทาเลียและหน่วยจูโจม แต่เขาได้คาดการณ์แผนการของฝ่ายตรงข้ามผิดพลาดอีกครั้ง

เพราะการที่เขาออกจากตำแหน่งนั้นเป็นแผนการที่วางไว้ของฝ่ายพรวานอยู่แล้ว ทำให้โซอี้หัวหน้าฝ่ายพรวานสามารถบุกเข้าไปชิงธงของฝ่ายเพอร์ซีได้อย่างง่ายดายและกลับกลายเป็นฝ่ายชนะแทน

เหตุการณ์ดังกล่าวได้ทำให้เพอร์ซีกับทาลีอาทะเลาะกันอย่างรุนแรงจนกระทั่งใครคนหนึ่งตัดสินใจว่าไม่ควรให้เพอร์ซีกับทาลีอาออกเดินทางร่วมกันในการออกตามหาเทพีอาร์เทมิส เนื่องจากใครคนหนึ่งเห็นแล้วว่าเมื่อเด็กสองคนอยู่ด้วยกันจะเป็นสิ่งที่อันตราย

อย่างไรก็ตามเพอร์ซีได้ฝ่าฝืนคำสั่งของคายนีและออกติดตามทาลีอา โซอี้ โกรเวอร์ และเปียงกาไป เทพเจ้าไดโอนีสผู้เป็นหัวหน้าคายนีได้ออกมาขัดขวางเขาชั่วคราวและเล่าถึงวีรกรรมของธีซึสผู้วีรบุรุษชายในเทวดานานที่ใช้ประโยชน์จากแอริแอดเน่ โดยธีซึสสัญญาว่าจะแต่งงานกับ แอริแอดเน่ ธีซึสอุสพาแอริแอดเน่ขึ้นมายังเรือของเขาและเดินทางกลับเมืองเอเธนส์แต่เมื่อถึงครึ่งทางธีซึสได้ทิ้งแอริแอดเน่ลงที่เกาะเล็กเล็กแห่งหนึ่งชื่อ นาคซอส (Naxos) จนไดโอนีสได้มาพบเธออยู่คนเดียวและกำลังร้องไห้ด้วยหัวใจที่แตกสลาย ทั้งที่เธอยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลังเพื่อที่จะช่วยวีรบุรุษผู้ห้าวหาญคนหนึ่ง

ไดโอนีสชี้ให้เขาเห็นถึงความเลวร้ายของเหล่าวีรบุรุษในอดีตที่มีความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวให้เพอร์ซีได้รับรู้ เขาเชื่อว่าวีรบุรุษนั้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันไม่เคยเปลี่ยน นั่นคือเขาแต่สิ่งที่ตัวเองต้องการ ใช้ใครก็ตามเมื่อจำเป็นและทรยศทุกคนรอบตัว ดังนั้นไดโอนีสจึงไม่เคยมอบความรักให้เหล่าวีรบุรุษเลยเพราะวีรบุรุษนั้นเห็นแก่ตัว ไม่สำนึกบุญคุณคนที่เคยช่วยเหลืออย่างแอริแอดเน่หรือมีเดีย

สิ่งที่ไดโอนีสพูดเป็นการแสดงให้เห็นถึงแง่มุมอีกด้านหรือเป็นการวิพากษ์เทวดานานของเหล่าวีรบุรุษชาย นั่นคือแง่มุมอันโหดร้ายของวีรบุรุษเหล่านั้นที่ผู้คนมักสรรเสริญว่ามีความเป็นชายในอุดมคติทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ความจริงแล้วกลับเห็นแก่ตัวและหลอกใช้ผู้อื่นเพื่อชื่อเสียงของตัวเอง การแสดงความเห็นเช่นนี้ของไดโอนีสอีกด้านก็คือการวิพากษ์แนวคิดความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวเพื่อให้เพอร์ซีที่อยู่ในฐานะวีรบุรุษชายคนหนึ่งได้คิดทบทวนในตัวตนของเขาที่คาดหวังจะมีความเป็นชายอย่างวีรบุรุษในเทวดานาน นอกจากคำพูดของไดโอนีสแล้ว เพอร์ซีจะ

ได้เรียนรู้เรื่องราวของวีรบุรุษอีกคนคือเฮอร์คิวลีสซึ่งได้ถูกดัดแปลงในนวนิยายเล่มนี้เพื่อให้เขาเป็นตัวแทนของความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัว

เพอร์ซีได้รับรู้เรื่องราวชีวิตของเฮอร์คิวลีสผ่านความฝันของเขาซึ่งเป็นเรื่องราวในขณะที่เฮอร์คิวลีสกำลังทำภารกิจสุดท้ายคือการขโมยแอปเปิลจากสวนเฮสเพอริเดส แต่นอกจากเรื่องราวในเทพตำนานจริงแล้ว นวนิยายยังได้แต่งเรื่องราวขึ้นใหม่ด้วยการแทรกตัวละครใหม่เข้าไปในภารกิจสุดท้ายของเฮอร์คิวลีสด้วย ตัวละครนั้นคือโซอี้ ไนท์เซด เรื่องราวชีวิตของโซอีนั้นมีส่วนสำคัญต่อความคิดเกี่ยวกับความเป็นชายของเพอร์ซีเป็นอย่างมาก โซอี้เป็นตัวละครที่ไม่มีในเทพตำนานกรีกและโรมัน แต่เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในนวนิยายเพื่อผูกเรื่องราวของเธอให้เชื่อมโยงกับ เทพตำนานจริง โซอี้เป็นหนึ่งในลูกสาวของไทตันแอตลาสและเธอได้เคยให้ความช่วยเหลือเฮอร์คิวลีสวีรบุรุษที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในเทพตำนานด้วยการอำนวยความสะดวกให้เฮอร์คิวลีสสามารถนำแอปเปิลทองคำออกจากสวนได้ แต่ผลของการกระทำนี้มีเพียงเฮอร์คิวลีสที่ได้รับชื่อเสียง ส่วนโซอีนั้นถูกพ่อและพี่น้องที่เป็นลูกแอตลาสเช่นเดียวกันตราหน้าว่าเป็นคนทรยศ เห็นได้ชัดว่านวนิยายสร้างตัวละครโซอี้ขึ้นมาเพื่อวิพากษ์ความเป็นชายของวีรบุรุษที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางและรับเอาประโยชน์ชื่อเสียงไว้กับตัวเพียงผู้เดียว เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้โซอี้เกิดความรังเกียจในตัววีรบุรุษชายทุกคน จนโซอี้ขอเข้าร่วมกับกลุ่มพรานอาร์เทมิสที่มีเพียงผู้หญิงล้วน การเข้าร่วมกลุ่มพรานทำให้อายุของเธอหยุดนิ่งและมีชีวิตมาจนถึงปัจจุบัน

ตลอดทั้งเรื่องเพอร์ซีจะค่อยๆ รับรู้เรื่องราวดังกล่าวผ่านความฝันของเขาเอง โดยการฝันถึงเรื่องนี้ทุกครั้ง เขาฝันว่าตัวเองอยู่ในร่างของเฮอร์คิวลีสโดยสังเกตได้จากการที่มีหนังสิงโตนี้เมียนคลุมอยู่บนหลังของเขา เหตุการณ์ในฝันจะเป็นช่วงที่เฮอร์คิวลีสพยายามจะขโมยแอปเปิลทองคำด้วยการต่อสู้กับมังกรลาดอน โซอี้พยายามรั้งไม่ให้เฮอร์คิวลีสต่อสู้กับลาดอนเพราะมังกรตัวนี้แข็งแกร่งมากเกินไป ทว่าเฮอร์คิวลีสกลับไม่ต้องการวิ่งหนีเพราะเขามีความมั่นใจเป็นอย่างมากว่าจะสามารถสู้กับ ลาดอนได้เนื่องจากตัวเขาเองเคยฆ่าอสูรกายจำนวนมากด้วยมือเปล่ามาแล้ว⁹²

⁹² Rick Riordan, *The Titan's Curse*, Percy Jackson and the Olympians (New York: Disney Hyperion, 2007),

จะเห็นได้ว่าเฮอร์คิวลีสมีลักษณะนิสัยที่คล้ายคลึงกับเพอร์ซีเป็นอย่างมากนั่นคือมีความมั่นใจอัน
 ล้นเกินจนประเมินศัตรูต่ำเกินไป ทำให้การจู่โจมของเฮอร์คิวลีสไล่ ลาดอนนั้นล้มเหลว เฮอร์คิวลีส
 ในเรื่องจึงเป็นตัวแทนของความเป็นชายที่ต้องการพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้สำเร็จตลอดเวลา และการ
 ที่นวนิยายทำให้เพอร์ซีฝันถึงเรื่องราวนี้โดยให้เพอร์ซีสวมบทบาทเป็นเฮอร์คิวลีสก็เพื่อสื่อให้เห็นถึง
 ความเหมือนกันระหว่างวีรบุรุษทั้งสองคนนั่นคือการยึดติดในความเป็นชาย

ไซอัสเป็นคนบอกเพอร์ซีเองว่าเพอร์ซีจะไม่ได้รับรู้ถึงเรื่องราวนี้ในเวทตำนาน เพราะ
 เฮอร์คิวลีสไม่เคยกล่าวถึงเธอเลย ทั้งที่หลังจากเหตุการณ์ที่เฮอร์คิวลีสไม่สามารถสังหารลาดอนผู้
 ฝ่าแอบเปิดทองคำได้ ไซอัสเป็นคนให้คำแนะนำว่าเฮอร์คิวลีสจะสามารถขโมยแอบเปิดในสวนของ
 ครอบครัวเธอได้อย่างไร รวมถึงวิธีการหลอกพ่อของเธอเองด้วย ทว่ามีเพียงเฮอร์คิวลีสเท่านั้นที่ได้
 ชื่อเสียงจากวีรกรรมครั้งนี้

การรับรู้เรื่องราวของเฮอร์คิวลีสกับไซอัสผ่านความฝันเป็นการใช้ลักษณะอันเหนือจริงเป็น
 เครื่องมือที่ช่วยให้ตัวละครเด็กเกิดการเติบโตและเป็นการดัดแปลงเวทตำนานเพื่อวิพากษ์ความ
 เป็นชายแบบก่อร่างสร้างตัวด้วย ความฝันนี้ทำให้เพอร์ซีได้เรียนรู้จากการมองเห็นด้านที่เลวร้าย
 ของความเป็นชายในอุดมคติที่มีวีรบุรุษผู้ชายในเวทตำนานเป็นต้นแบบ จนเกิดการเปลี่ยนแปลง
 ทางความคิดและการกระทำของเขา สิ่งนี้สังเกตได้อย่างชัดเจนเมื่อตอนที่กลุ่มของเพอร์ซีกำลังถูก
 ดร. ธอร์น กับสมุนของไต้ตันแอสลาสล้อมทางเอาไว้ เพอร์ซีได้ติดต่อไดโอนีซุสเพื่อให้ขอความ
 ช่วยเหลือ โดยไดโอนีซุสจะยอมช่วยเพอร์ซีหากเขายอมที่จะขอร้องไดโอนีซุส⁹³ เจื่อนไซของ
 ไดโอนีซุสนั้นนับว่าทำลายความเป็นชายของเพอร์ซีอย่างมาก เพราะการขอร้องความช่วยเหลือนั้น
 ไม่ใช่วิถีแห่งวีรบุรุษหรือชายชาตินักรบที่จะต้องต่อสู้จนตัวตายในสนามรบแม้ศัตรูจะแข็งแกร่งแค่ไหน
 ในตอนแรกเพอร์ซีเองยอมที่จะสู้จนตัวตายแทนที่จะขอร้องเทพองค์ที่เขาไม่ชอบหน้าอย่างได
 โอนีซุส แต่เมื่อเห็นเพื่อนของเขา กำลังจะต้องตายไปด้วย ทำให้เขายอมที่จะเอ่ยปากขอความ
 ช่วยเหลือจากไดโอนีซุสจนทุกคนปลอดภัย

⁹³ Ibid., 158.

สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการเติบโตของเพอร์ซีคือภายหลังจากการกำจัด ดร. ธอร์น ได้แล้ว คือเหตุการณ์ที่เพอร์ซีและพวกจำเป็นจะต้องส่งว้าวอพิโอทอรัสกลับไปค่ายซึ่งการจะทำแบบนั้นได้เพอร์ซีจำเป็นจะต้องส่งเวยสิ่งของบางอย่างเพื่อให้เทพเจ้ายอมอำนวยความสะดวกให้ว้าวอพิโอทอรัสไปค่ายได้อย่างปลอดภัย เพอร์ซีเลือกที่จะส่งเวยหนึ่งของสิงโตนี้เมียนที่เขากับเพื่อนช่วยกันสังหารระหว่างทาง ทั้งที่หนังสือโตนี้มีประโยชน์ในการต่อสู้เป็นอย่างมากเพราะมันสามารถปกป้องอาวุธทุกชนิดไม่ให้ทำอันตรายผู้สวมใส่ได้ โกรเวอร์เองก็เตือนให้เขาคิดเรื่องนี้ให้ดี เพราะหนังสือโตนี้ช่วยเหลือเขาได้มาก เฮอร์คิวลิสเองก็เคยใช้ ทันทีที่โกรเวอร์พูดถึงชื่อเฮอร์คิวลิสขึ้นมาทำให้เพอร์ซีได้ตระหนักถึงบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา นั่นคืออดีตของไซอี่และสิ่งที่เฮอร์คิวลิสทำกับเธอทั้งการทำให้เธอถูกขับออกจากครอบครัวและไม่เคยกล่าวถึงเลยว่าไซอี่เคยช่วยเหลือเขาอย่างไรบ้างและนั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เพอร์ซีตัดสินใจที่จะสละหนังสือโตนี้เมียนเพราะเขาไม่ใช่เฮอร์คิวลิส วีรบุรุษที่เขาเคยชื่นชมบูชาอีกต่อไป

หนังสือของสิงโตนี้เมียนที่หม่อมคุณร่างของเพอร์ซีทำให้เขาเป็นเหมือนเฮอร์คิวลิสและจำเป็นต้องแบกรับความเป็นวีรบุรุษที่มีความมั่นใจอันล้นเกินและเห็นตัวเองสำคัญที่สุด การสละหนังสือโตซึ่งเป็นตัวแทนเฮอร์คิวลิสจึงเหมือนการถอดความเป็นชายอย่างเดิมที่เขาเคยยึดถือไป และพร้อมที่จะนิยามความเป็นชายของเขาใหม่ที่ไม่ใช่อย่างที่เฮอร์คิวลิสเป็น นั่นคือการคำนึงถึงส่วนรวมและความรู้สึกของผู้อื่น

ในช่วงสุดท้ายของการเดินทางตามหาอาร์เทมิสกับแอนนาเบท เพอร์ซี ไซอี่ และทาเลีย ได้ต่อสู้กับลูคและแอตลาสบนภูเขาโอทริส โดยพวกเขาพบว่าอาร์เทมิสถูกบังคับให้แบกท้องฟ้าแทนที่แอตลาสซึ่งเป็นอิสระ เพอร์ซีได้เข้าต่อสู้กับแอตลาสผู้เป็นนายพลของเหล่าไตตัน เขาพบว่าคู่ต่อสู้ของเขาแข็งแกร่งกว่าเขามากเกินไป และเป็นครั้งแรกที่เขายอมรับว่าเขาไม่สามารถต่อสู้กับศัตรูของเขาได้แม้ว่าเขาจะมีดาบบริฟไทด์คู่กายก็ตาม แต่สิ่งที่เขาทำได้คือเขาจะต้องให้คนที่พอมีโอกาสเอาชนะแอตลาสได้มาสู้แทนเขา

ด้วยเหตุนี้เพอร์ซีจึงเลือกที่จะแบกท้องฟ้าแทนที่อาร์เทมิส โดยให้อาร์เทมิสเข้าสู่แอตลาสแทนเขา การตัดสินใจครั้งนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าเพอร์ซีมีความเปลี่ยนแปลงทางความคิด จาก

ในตอนแรกของการเดินทางที่เขาเป็นเด็กชายผู้มีความมั่นใจอันล้นเกินและต้องการพิสูจน์ความเป็นชายจนเขาประหม่อมกำลังของศัตรูผิดทำให้เกิดการเพลิงพล้ำแก่ ดร. ธอร์น กับเหล่าพรานในการแข่งขันชิงธง แต่มาถึงตอนสู้กับแอตลาสเขากลับยอมรับได้ว่าตัวของเขาต้องยกกว่าคู่ต่อสู้และไม่สามารถเอาชนะได้ เพอร์ซีจึงเลือกที่จะทำหน้าที่อื่นในสนามรบที่ไม่ใช่การต่อสู้แทนด้วยการแบกท้องฟ้าแทนเทพีอาร์เทมิส การตัดสินใจครั้งนี้ของเขาทำให้สามารถเอาชนะแอตลาสได้

ไซอัสคือผู้ที่ยืนยันถึงการเติบโตของเพอร์ซี ในตอนที่ไซอัสใกล้จะตายจากการถูกแอตลาสโจมตี ไซอัสได้พูดถึงดาบที่เพอร์ซีครอบครองเอาไว้คือดาบริพไทด์ ดาบเล่มนี้เธอเป็นคนมอบให้เฮอร์คิวลีสและตกทอดมายังเพอร์ซี ก่อนตายไซอัสรู้สึกเป็นเกียรติที่เพอร์ซีได้เก็บดาบเล่มนี้เอาไว้ เพราะเพอร์ซีได้พิสูจน์แล้วว่าตัวเขานั้นไม่มีอะไรเหมือนเฮอร์คิวลีสเลย

หากหนังของสิงโตนี้เมียนหมายถึงความเป็นชายแบบเดิมอย่างเฮอร์คิวลีส ดาบริพไทด์สามารถเป็นตัวแทนของความเป็นชายแบบใหม่ของเพอร์ซีได้นั้นคือความเป็นชายที่มีความเห็นใจผู้อื่นมากยิ่งขึ้นและการไม่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เมื่อพิจารณาที่มาของสิ่งของ 2 สิ่งจะพบว่าหนังสิงโตนี้เมียนมาจากการสังหารสิงโตนี้เมียนด้วยมือเปล่าของเฮอร์คิวลีสซึ่งแสดงออกถึงความเป็นชายที่พึ่งพาพลังกำลังของตัวเองเป็นหลัก แต่ในขณะที่ดาบริพไทด์กลับมาจากที่หนีบผมของ ไซอัสที่มอบให้เฮอร์คิวลีสเพราะต้องการช่วยเหลือคนที่รัก ริพไทด์จึงเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชายที่มีด้านที่เสียสละและทำเพื่อผู้อื่นด้วย

นวนิยายนำเสนอตัวละครเยาวชนที่ยึดมั่นในคุณค่าความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวในตอนต้นที่ต้องการพิสูจน์ความเป็นชายของเขาตลอดเวลาและเห็นคนอื่นเป็นคู่แข่ง แต่เมื่อเนื้อเรื่องดำเนินไปเพอร์ซีได้เรียนรู้จากความฝันเกี่ยวกับเรื่องราวอีกด้านหนึ่งของเฮอร์คิวลีสที่เป็นตัวแทนของความเป็นชายที่เขายึดถือ นั่นคือการเป็นวีรบุรุษที่ยึดเอาชื่อเสียงเกียรติยศไว้กับตัวเพียงคนเดียว โดยไม่เคยนึกถึงผู้ที่เคยช่วยเหลือเขาอย่างไซอัส นวนิยายจึงวิพากษ์ความเป็นชายของวีรบุรุษไปในตัวและการรับรู้เรื่องดังกล่าวทำให้ทัศนคติของเพอร์ซีส่งผลต่อความเป็นชายของเขาที่เปลี่ยนไปและทำให้ตัวตนของเขาคลี่คลายไปสู่ความเป็นชายในอุดมคติที่นวนิยายต้องการนำเสนอ คือการเป็นคนที่ตระหนักรู้ว่าทุกคน ทุกบทบาทต่างมีความเสมอภาคกันในความสำเร็จ

ของงานชิ้นหนึ่งและไม่จำเป็นว่าเพศใดเพศหนึ่งจะต้องผูกติดอยู่กับบทบาทใดบทบาทหนึ่งเสมอไป
 วีรบุรุษชายก็สามารถเป็นฝ่ายตั้งรับหรือสนับสนุนได้เช่นเดียวกับวีรบุรุษหญิง

4.2.2 แดดาลัส: ศักยภาพผู้หญิงกับความรู้

ในนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน ผู้วิจัยยังพบว่าตัวบทได้มีการต่อต้านความคิดที่มองว่า
 ผู้หญิงไม่เหมาะสมกับความรู้อันสาขาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีหรือวิทยาศาสตร์ การต่อต้าน
 ความคิดดังกล่าวมีอิทธิพลมาจากบริบทของสังคมอเมริกันที่ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทในสังคมมากยิ่งขึ้น
 กว่าความเป็นแม่และภรรยา ผู้หญิงจบการศึกษาระดับสูงมากขึ้นก็ยังคงมีความรู้ในสาขาวิชาที่
 เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์มากกว่าแต่ก่อน อย่างไรก็ตามนวนิยายไม่ได้นำเสนอว่า
 เด็กผู้หญิงควรจะมีความรู้ในสาขาเทคโนโลยีกับวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่ควรมีความรู้ที่หลากหลาย
 ครอบคลุมหลายสาขาวิชา เพศจึงไม่ใช่กำแพงที่แบ่งแยกความรู้อีกต่อไป แต่สิ่งที่นวนิยายให้
 ความสำคัญมากกว่าคือการนำความรู้ไปใช้ในทางที่ผิด

ในสหรัฐอเมริกา มีการเปิดพื้นที่ให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาที่ไม่เลือกปฏิบัติทางเพศมา
 ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 อีกทั้งผู้หญิงที่จบการศึกษายังเข้าสู่ตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม
 ตามสังคมยังมีความเชื่อที่ว่าความรู้ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรม และ
 คณิตศาสตร์ที่เรียกว่าความรู้ในกลุ่ม STEM (Sciences Technology Engineering
 Mathematics) ไม่เหมาะสมกับผู้หญิง จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลของกรมการค้าอเมริกา
 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงมักจะไม่เลือกเรียนในสาขาวิชาในกลุ่มดังกล่าวเมื่อเริ่มเข้ามหาวิทยาลัย⁹⁴
 สาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งคือผู้หญิงคิดว่าวิชาเหล่านี้ไม่น่าสนใจ ขาดความมั่นใจว่าตัวเองจะทำได้ดี
 และอาจต้องทำงานกับคนที่ไม่รู้สึกระส่ำระสายที่จะร่วมงานด้วย⁹⁵ ทว่าในปัจจุบันสหรัฐอเมริกาได้มี

⁹⁴ Liana Christin Landivar, *Disparities in Stem Employment by Sex, Race, and Hispanic Origin* (U.S.
 Department of Commerce Economics and Statistics Administration U.S. CENSUS BUREAU, 2013), 5.

⁹⁵ Mark Fidelman, "Here's the Real Reason There Are Not More Women in Technology,"
 www.forbes.com, <http://www.forbes.com/sites/markfidelman/2012/06/05/heres-the-real-reason-there-are-not-more-women-in-technology/>.

การส่งเสริมให้ผู้หญิงตระหนักถึงความสำคัญของเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ซึ่งครอบคลุมมิติชีวิตของมนุษย์ปัจจุบันมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นผู้หญิงจึงไม่ควรจำกัดศักยภาพของตัวเองไว้กับสาขาความรู้ทางมนุษยศาสตร์เท่านั้น

ในนวนิยายตัวละครที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาวិชาหลากหลายสาขาคือแอนนาเบท แอนนาเบทเป็นลูกของเทพีอาทีนาซึ่งเป็นเทพีแห่งปัญญาและการประดิษฐ์ ดังนั้นถึงแม้ว่ามนุษย์กึ่งเทพตามเนื้อเรื่องทุกคนจะมีความบกพร่องทางการเรียนรู้และแอนนาเบทก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น แต่เธอได้แสดงให้เห็นว่าเธอมีความรู้ทั้งในด้านประวัติศาสตร์ เทวดำนาน การคำนวณจนได้เป็นมันสมองของกลุ่ม ทุกครั้งที่ออกผจญภัยกับเพอร์ซีแอนนาเบทจะเป็นผู้วางกลยุทธ์ในการต่อสู้กับอสูรกายให้เสมอและเมื่อเพอร์ซีมีคำถามต่างๆ โดยเฉพาะเรื่อง เทวดำนานกรีก-โรมัน แอนนาเบทจะเป็นผู้ช่วยอธิบายให้โดยละเอียด ดังเช่นเมื่อตอนที่แอนนาเบทอธิบายเรื่องราวของเจสันกับขนแกะทองคำให้เพอร์ซีฟัง

สิ่งที่เป็นประเด็นน่าสนใจเกี่ยวกับตัวของแอนนาเบทคือนอกจากแอนนาเบทจะมีความรู้ในด้านประวัติศาสตร์ เทวดำนาน แล้ว เธอยังเป็นตัวละครหญิงอีกตัวนอกจากแซลลี่ที่มีความใฝ่ฝันในอาชีพอย่างชัดเจน นั่นคือการเป็นสถาปนิก อีกทั้งแอนนาเบทยังมีความรู้ในการใช้คอมพิวเตอร์และการประดิษฐ์สิ่งของต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมอเมริกันไม่มีความคาดหวังว่าเด็กผู้หญิงจะมีความสามารถทางด้านนี้ เนื่องจากความเชื่อของชาวอเมริกันที่ว่าเด็กผู้หญิงไม่เหมาะกับวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยี เพราะเด็กผู้ชายมีความถนัดในวิชาเหล่านี้มากกว่า อีกทั้งวิชาดังกล่าวยังเป็นวิชาที่เปิดสอนในโรงเรียนช่วงยุคที่สถานศึกษามีเพียงเด็กผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิงยังถูกคาดหวังให้ทำหน้าที่แม่หรือภรรยาที่ดีด้วยการคอยอยู่เลี้ยงดูลูกและจัดการงานที่บ้าน

ฉากที่แสดงให้เห็นว่าแอนนาเบทมีความรู้ในเรื่องการคำนวณและฟิสิกส์คือฉากที่เพอร์ซีกับแอนนาเบทต้องกระโดดหนีออกจากเรือในสวนน้ำก่อนที่จะแล่นเข้ากระแทกกับประตู แอนนาเบทเป็นคนให้สัญญาณเพราะเธอสามารถคำนวณแรงเหวี่ยงได้ว่าจำเป็นต้องกระโดดเวลา

ไหนถึงจะปลอดภัย ซึ่งเพอร์ซีคิดว่าหากไม่กระโดดตามสัญญาณของแอนนาเบทพวกเขาก็อาจชนเข้ากับประตูไปแล้ว

ชีวิตประจำวันของแอนนาเบทยังเกี่ยวพันกับการศึกษานอกห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นชัดเจนเมื่อตอนที่เพอร์ซีได้เข้าไปเห็นห้องของแอนนาเบทครั้งแรก เพอร์ซีเห็นว่าห้องดังกล่าวเป็นห้องสำหรับเด็กคลั่งเรียนอย่างแท้จริง มีโต๊ะหรือม้านั่งทำงานสำหรับช่างทั่วทั้งห้อง ด้านหลังห้องมีห้องสมุดขนาดใหญ่ มีโต๊ะร่างแบบสำหรับสถาปนิก โมเดลสามมิติ แผนที่สงครามขนาดยักษ์ ซูดเกราะ⁹⁶

จะเห็นได้ว่าแอนนาเบทเป็นเด็กที่สนใจในศาสตร์หลายแขนง ทั้งงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สถาปัตยกรรม ไปจนถึงเทวดานานซึ่งเป็นคุณลักษณะของเด็กผู้หญิงอันพึงประสงค์ที่นวนิยายต้องการนำเสนอคือเด็กผู้หญิงที่ไม่จำกัดศักยภาพของตัวเองไว้ที่ศาสตร์แขนงใดเพียงแขนงเดียว แต่มีความรู้หลากหลายสาขาวิชา

อย่างไรก็ตามแอนนาเบทมีจุดอ่อนสำคัญนั่นคือสิ่งที่เรียกว่าความหยิ่งผยอง (Hubris) ซึ่งเป็นความคิดที่ว่าตัวเองนั้นเหนือกว่าผู้อื่นหรือกระทั่งเหนือกว่าเทพเจ้า⁹⁷ ด้วยความรู้ที่มีแอนนาเบทคิดว่าเธอจะทำให้โลกนี้กลายเป็นโลกในอุดมคติของเธอได้ ทั้งที่มีหลายสิ่งที่มีมนุษย์ไม่สามารถก้าวไปถึง ทั้งการที่ไม่มีคนไร้บ้านหรือการไม่มีสงคราม แอนนาเบทเป็นเด็กผู้หญิงที่มีความรู้รอบด้านแต่จำเป็นจะต้องก้าวข้ามความหยิ่งผยองของตัวเอง การเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่จะแสดงให้เห็นว่าเธอพร้อมที่จะนำความสามารถที่เธอมีไปใช้เพื่ออนาคตของสังคมคือนวนิยายเล่มที่สี่ **เดอะ แบทเทิล ออฟ เดอะ แลบริรินท์** ที่แอนนาเบทได้รับหน้าที่ในการเป็นผู้นำของการเดินทางโดยนิยายเล่มดังกล่าวมีการดัดแปลงเทวดานานของแดดาลัสมาไว้ในเรื่องเพื่อนำเสนอความคิดที่ความรู้ต้องมีศีลธรรมคอยกำกับ

⁹⁶ Rick Riordan, *The Battle of the Labyrinth*. 50.

⁹⁷ Rick Riordan. *The Sea of Monsters*. 119

แดดาลัสถือได้ว่าเป็นนักประดิษฐ์และผู้สร้างสรรค์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในเทวดานานกรีก ผลงานที่มีชื่อเสียงของแดดาลัสคือการสร้างเขาวงกตเพื่อใช้ขังมิโนทอร์ลูกชายของกษัตริย์ไมนอส และการหนีออกจากเขาวงกตด้วยการประดิษฐ์ปีกให้เข้ากับลูกชายที่ชื่ออิคารัสใช้หนี⁹⁸ การนำเทวดานานแดดาลัสมาใช้เพื่อสื่อให้เห็นถึงแก่นเรื่องของการก้าวข้ามความหึงผยองในความรู้ที่แอนนาเบทจะต้องเรียนรู้เพื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ตำนานของแดดาลัสนั้นถูกเล่าเข้ามาหลายครั้งในอดีต โดยมีแก่นเรื่องของตำนานแดดาลัสแก่นเรื่องหนึ่งที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบันคือแก่นเรื่องความหึงผยองซึ่งหมายถึงการที่มนุษย์อาจหาญทำสิ่งที่มีแต่เทพเจ้าที่ทำได้ เช่น การบินบนฟ้าก็ถือว่าเป็นความหึงผยองอย่างหนึ่งที่สุดท้ายแดดาลัสได้ถูกลงโทษด้วยการสูญเสียลูกชายของเขาไประหว่างการบิน ในนวนิยายชุด**เพอร์ซิ แจ็คสัน** เองก็ยังคงสืบทอดแก่นเรื่องนี้อยู่เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่านวนิยายจะนำแก่นเรื่องความหึงผยองของแดดาลัสมาใช้ซ้ำ แต่มีการดัดแปลงเกี่ยวกับความหมายของความหึงผยองหรือฮิวบริส จากแต่เดิมหมายถึงการทำตัวทัดเทียมเทพเจ้า แต่นวนิยายกลับไม่ได้ให้ความสำคัญกับส่วนนั้น ความหึงผยองในนวนิยายหมายถึงการยึดติดว่าตัวเองมีความรู้สูงส่งมากกว่าใครและทำสิ่งที่ผิดศีลธรรมต่อมนุษย์ด้วยกันและธรรมชาติเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ แดดาลัสได้เคยลงมือทำให้หลานชายตัวเองที่ชื่อเพอร์ดิกซ์ (Perdix) ตกเหว เพราะเขาคิดว่าเพอร์ดิกซ์นั้นกำลังดูถูกสติปัญญาของเขา จากนั้นเขาจึงสร้างร่างกายสำรองขึ้นมาและใช้ร่างกายนั้นจนมีชีวิตมาถึงปัจจุบันเพื่อหนีคำพิพากษาในโลกแห่งความตายกว่าสองพันปี การพยายามหนีความตายของแดดาลัสนอกจากจะเป็นการหนีความผิดที่ตัวเองก่อแล้ว ยังหมายถึงการใช้ความรู้ไปในทางที่ผิดนั้นคือการบิดเบือนธรรมชาติของความตาย

การสร้างตัวละครแดดาลัสดังกล่าวก็เพื่อให้แอนนาเบทได้เรียนรู้ถึงเบื้องหลังของแดดาลัสซึ่งเป็นนักประดิษฐ์ที่เธอนับถือมานาน เหตุที่เธอนับถือแดดาลัสนั้นเพราะเขาสร้างสิ่ง

⁹⁸ Luke and Roman, *Encyclopedia of Greek and Roman Mythology*, 125.

มหัศจรรย์และแก้ปริศนามากมาย อีกทั้งแดดาลัสในเรื่องยังมีแง่มุมที่สนับสนุนการศึกษาแก่คนทุกเพศ ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นชัดเจนเมื่อตอนที่แดดาลัสได้ออกเดินทางไปหลบภัยจากการตามล่าของไมนอสที่ซีซิลี ที่แห่งนั้นเขาได้ถ่ายทอดความรู้ให้ธิดาของกษัตริย์โคคาลัส จนเอเลียธิดาองค์หนึ่งยังกล่าวว่าแดดาลัสเป็นผู้ชายคนแรกที่สอนพวกเธอราวกับพวกเธอมีจิตใจเป็นของตัวเอง จะเห็นได้ว่าความรู้สำหรับตัวของแดดาลัสนั้นไม่มีกำแพงทางเพศ เขาเชื่อในศักยภาพของผู้หญิงที่จะมีความฉลาดทัดเทียมผู้ชายได้มาเป็นเวลานานก่อนที่ผู้หญิงจะถูกมองว่ามีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับผู้ชาย อีกทั้งตัวเขายังสนับสนุนการมีความรู้ในสาขาวิชาที่หลากหลายเห็นได้จากที่แดดาลัสเล่าว่าเขายังเล่นบาสเก็ตบอลได้ดีสำหรับคนที่เพิ่งมาเริ่มเล่นเมื่อมีอายุกว่าสองพันปี ดังนั้นแดดาลัสจึงเป็นตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงแง่มุมของความรู้สองแง่มุม แง่มุมหนึ่งคือสนับสนุนความรู้ความสามารถของเด็กทุกเพศที่ควรมีความรู้หลากหลายสาขาวิชาซึ่งเป็นอุดมคติที่นวนิยายนำเสนอ แต่อีกด้านหนึ่งแดดาลัสก็สะท้อนแง่มุมของความหยิ่งผยองในความรู้ที่นำพาหายนะมาให้กับสังคมและคนรอบตัวด้วยการใช้ความรู้บิดเบือนธรรมชาติและหนีความผิดที่ตัวเองได้ก่อเอาไว้

ดังนั้นเมื่ออดีตของแดดาลัสถูกเปิดเผยว่าเขาใช้ความฉลาดของตนเองสร้างร่างเทียมขึ้นมาเพื่อยืดอายุขัยตัวเองเป็นพันปี อีกทั้งเขายอมมอบดาวยแอร์แอตเน่ให้กับกองทัพของโครนอสแลกกับการที่เขาจะเป็นอิสระจากไมนอสและในอนาคตเมื่อฮาเดสถูกโค่นจากบัลลังก์แล้วเขาจะได้นำลูกชายของเขากลับมาและแก้ไขสิ่งที่ทำผิดพลาดกับเพอร์ติกซ์ด้วย แอนนาเบทต่อว่าแดดาลัสอย่างรุนแรงว่าเธอเคยเคารพเขาและเขาก็เคยเป็นวีรบุรุษในสายตาแอนนาเบทเพราะเขาสร้างสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ และแก้ปริศนา แอนนาเบทกล่าวว่าบุตรของอาทีนาควรที่จะมีสติปัญญาไม่ใช่แค่ความเฉลียวฉลาดเท่านั้น

จากคำพูดของแอนนาเบทแสดงให้เห็นว่าความคิดของเธอเปลี่ยนไปจากความเคารพนับถือไปสู่การสูญเสียศรัทธา เพราะตัวของแดดาลัสนั้นแสดงให้เห็นว่าการมีความหยิ่งผยองในความรู้ของตัวเองย่อมนำไปสู่หายนะต่อสังคม กระทั่งตัวของแดดาลัสเองก็รู้สึกสำนึกได้ในตอนสุดท้ายเมื่อกองทัพของโครนอสได้ผิดข้อตกลงที่ให้ไว้กับเขา เขาจึงขอให้โคทำการปลดปล่อยวิญญาณ

ของเขาสู่โลกได้พิภพเพื่อخذใช้สิ่งที่ได้ทำ โดยก่อนตายแดดาลัสได้มอบคอมพิวเตอร์แล็บท็อปที่เก็บงานและความคิดของเขาที่เหลือเอาไว้ทั้งหมดให้แอนนาเบทไว้ใช้ประโยชน์ต่อไป ถึงแม้ว่าแอนนาเบทจะประเมินว่าคอมพิวเตอร์นี้มีคุณค่าจนแทบประเมินไม่ได้ แต่แดดาลัสยังยืนยันว่าเขาต้องการให้คอมพิวเตอร์นี้ทดแทนในสิ่งที่เขาได้ทำผิด อีกทั้งยืนยันว่าแอนนาเบทนั้นคิดถูกว่าลูกของอาธินาควรมีสติปัญญาไม่ใช่เพียงความรอบรู้เพียงอย่างเดียว

ความตายและการมอบแล็บท็อปของแดดาลัสเป็นการสื่อให้เห็นว่าแอนนาเบทได้เติบโตจนพร้อมแล้วสำหรับการเป็นนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่เข้าแทนที่แดดาลัสและการนำความรู้ที่ตนมีไปใช้เพื่ออนาคตของสังคม แล็บท็อปที่เก็บงานทั้งชีวิตของแดดาลัสคือความไว้วางใจจากคนรุ่นก่อนที่ส่งต่อถึงคนรุ่นใหม่ให้สานต่ออนาคตของสังคมต่อไปและต่อแต่นี้ผู้หญิงอย่างแอนนาเบทสามารถที่จะเป็นนักประดิษฐ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เช่นกัน การดัดแปลงแดดาลัสอาจตีความได้อีกแง่หนึ่งว่า แดดาลัสนั้นแท้จริงก็คือบุคลาธิษฐานของความรู้ของแอนนาเบทที่ยังมีความหยิ่งผยองอยู่ ดังนั้นเมื่อแอนนาเบทได้เข้าใจว่าความหยิ่งผยองในความรู้ได้นำพาหายนะมาสู่คนรอบข้างและสังคมจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติใหม่แล้ว แดดาลัสจึงได้พบกับความตาย

สรุป ตัวละครเด็กผู้หญิงคือแอนนาเบทคือเด็กอันพึงประสงค์ที่นวนิยายนำเสนอ นั่นคือการเป็นเด็กที่ไม่จำกัดตัวเองอยู่กับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ถึงแม้ว่าแอนนาเบทมีจุดอ่อนคือความหยิ่งผยองอย่างที่บุตรแห่งอาธินาทุกคนมี แต่นวนิยายได้ดัดแปลงเทวดานานแดดาลัสกลับมาใช้เล่าซ้ำในเรื่องเพื่อสื่อให้เห็นการเรียนรู้ของแอนนาเบทที่สามารถก้าวข้ามแดดาลัสและจุดอ่อนของตัวเองไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีสำนึกว่าความรู้จำเป็นจะต้องมีศีลธรรมคอยกำกับอยู่ด้วย การใช้ความรู้โดยคำนึงถึงแต่ประโยชน์ของตัวเองย่อมนำความหายนะมาสู่สังคมและตัวเองในท้ายที่สุด

4.2.3 อาร์เทมิส: ชุมชนหญิงรักหญิง

แม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะเป็นประเทศประชาธิปไตยและยึดถือหลักสิทธิพลเมืองมาตั้งแต่ช่วงกำเนิดรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 แต่ความเชื่อที่ว่าความเป็น

คนรักเพศเดียวกันหรือการมีอัตลักษณ์ทางเพศที่ไม่เป็นไปตามกรอบของสังคม เช่น การแสดงออกถึงตัวตนและรสนิยมทางเพศที่ไม่ตรงตามเพศกำเนิดของตนเองยังคงถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดปกติในสหรัฐอเมริกา สะท้อนให้เห็นจากการที่คนผู้มีความหลากหลายทางเพศไม่ได้รับสิทธิต่างๆ ทางกฎหมาย เช่น สิทธิการแต่งงาน รวมไปถึงวิถีชีวิตที่คนกลุ่มนี้มักถูกกลั่นแกล้งและกีดกันในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะพื้นที่ในโรงเรียนที่กีดกันให้นักเรียนที่มีความหลากหลายทางเพศฆ่าตัวตายเป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตามปัจจุบันกระแสของความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเรื่องสิทธิของคนรักเพศเดียวกันในสหรัฐอเมริกากำลังได้รับการตระหนักถึงมากขึ้น ตัวอย่างเช่น นโยบายห้ามถาม ห้ามบอก (Don't Ask Don't Tell) ซึ่งเป็นนโยบายที่ปิดกั้นการแสดงออกถึงรสนิยมทางเพศของพลทหารผู้เป็นคนรักเพศเดียวกันหรือรักสองเพศในกองทัพได้ถูกยกเลิกอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2011⁹⁹ คือจำนวนของรัฐที่ผ่านกฎหมายสำหรับการแต่งงานของคนเพศเดียวกันกำลังเพิ่มมากขึ้น ปัจจุบันเหลือเพียง 13 รัฐเท่านั้นที่ยังไม่ได้ให้สิทธิแต่งงานกับคนเพศเดียวกัน¹⁰⁰ ไม่ใช่เพียงแค่สหรัฐอเมริกาหรือโลกตะวันตกเท่านั้นที่เริ่มให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างจริงจัง แต่การตระหนักถึงสิทธิคนหลากหลายทางเพศเป็นปรากฏการณ์สากลที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก ในปี 2006 หลักการยอร์กยาวาร์ตา (The Yogyakarta Principles) ที่ว่าด้วยการใช้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศในประเด็นความโน้มเอียงและอัตลักษณ์ทางเพศได้รับการรับรองเพื่อให้รัฐต่างๆ ต้องคุ้มครองกลุ่มคนผู้มีความหลากหลายทางเพศตามกฎหมายสากลของสิทธิมนุษยชน¹⁰¹ เนื่องจากหลักการสิทธิมนุษยชนแต่เดิมยังไม่มีคำชัดเจนในเรื่องสถานะของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศ

⁹⁹ "Don't Ask, Don't Tell' Formally Ends," theguardian,

<http://www.theguardian.com/world/2011/sep/20/dont-ask-dont-tell-ends>.

¹⁰⁰ "The Changing Landscape of Same-Sex Marriage," Washington Post,

<http://www.washingtonpost.com/wp-srv/special/politics/same-sex-marriage/>.

¹⁰¹ yogyakartaprinciples, "About the Yogyakarta Principles," <http://www.yogyakartaprinciples.org/>,

http://www.yogyakartaprinciples.org/principles_en.htm.

ไม่ใช่เพียงสิทธิและสถานะของความเป็นมนุษย์ผู้ต้องได้รับการปกป้องจากหลักการสิทธิมนุษยชนที่หลายประเทศทั่วโลกให้การรับรองเท่านั้น ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเริ่มมีการให้ความสำคัญต่อความละเอียดอ่อนในการนำเสนอภาพเหมารวมของกลุ่มคนหลากหลายทางในทุกสื่อตั้งแต่การนำเสนอข่าว ภาพยนตร์ นวนิยาย มีการเปิดพื้นที่ให้ตัวละครที่มีความหลากหลายทางเพศมีบทบาทมากยิ่งขึ้น แม้แต่ในงานวรรณกรรมเยาวชนยอดนิยมอย่าง **แฮร์รี่ พอตเตอร์** ก็มีการเปิดเผยภายหลังจากนวนิยายเล่มสุดท้ายวางจำหน่ายแล้วว่าตัวละครหลักของเรื่องชื่อดัมเบิลดอร์มีรสนิยมทางเพศแบบชายรักชาย ใน **เพอร์ซิ แจ็คสัน** ผู้วิจัยพบว่านวนิยายมอบพื้นที่ให้แก่ตัวละครผู้มีความหลากหลายทางเพศเช่นเดียวกัน การนำเสนอตัวละครดังกล่าวไม่ได้นำเสนอออกมาโดยตรงแต่อาศัยการดัดแปลงเทวดานานนั้นคือเรื่องราวของเทพีอาร์เทมิสกับกลุ่มพราน นอกจากนี้นวนิยายยังนำเสนอตัวละครที่เติบโตขึ้นมาด้วยการยอมรับอัตลักษณ์ความเป็นหญิงรักหญิงของตัวเอง ตัวละครตัวนั้นคือทาเลีย เกรซ

เหตุที่เทพีอาร์เทมิสสามารถเป็นตัวแทนของกลุ่มคนผู้มีความหลากหลายทางเพศในนวนิยายได้นั้นเนื่องจากเป็นอาร์เทมิสเป็นเทพีแห่งการล่าที่เดินทางในป่าไปพร้อมกับกลุ่มพรานผู้เป็นหญิงล้วนเท่านั้น อีกทั้งอาร์เทมิสยังเป็นเทพีผู้อุปถัมภ์หญิงสาวพรหมจรรย์อีกด้วย เห็นได้จากเมื่อทัพของชาวกรีกต้องการยกทัพเรือข้ามทะเลไปโจมตีกรุงทรอยจะต้องมีการสังเวยหญิงสาวบริสุทธิ์ให้แก่อาร์เทมิสเพื่อให้คลื่นลมที่เป็นอุปสรรคการเดินทางเรือสงบลง¹⁰² ในเทวดานานชายหนุ่มที่ชื่อแอคแทนอนได้เห็นร่างของเทพีอาร์เทมิสและกลุ่มพรานที่กำลังอาบน้ำอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง อาร์เทมิสจึงทำการลงโทษเขาด้วยการสาปให้กลายเป็นสัตว์

จากเทวดานานที่กล่าวมาจึงไม่เป็นการเกินเลยที่จะมีการตีความเทพีอาร์เทมิสให้เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่ปฏิเสธรูปแบบความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชาย ในนวนิยายเพอร์ซิเรียนรู้ถึงวิถีชีวิตของกลุ่มพรานจากอาร์เทมิสว่าผู้ที่ต้องการเข้าร่วมกลุ่มพรานมักเป็นหญิงสาวที่เคยผิดหวังและเจ็บปวดจากความรักที่มีต่อผู้ชายมาก่อน เช่น โซอีที่ผิดหวังจากความรักที่เธอมีให้แก่เฮอร์คิวลิส การปฏิบัติเข้าร่วมกลุ่มพรานจะทำให้ผู้เข้าร่วมมีชีวิตเป็นอมตะแต่ขณะเดียวกันก็ต้องยืนยันที่จะ

¹⁰² Hamilton, *Mythology*, 50.

ไม่มีความรักแบบโรแมนติค (Romantic Love) กับผู้ชายอีกตลอดกาล แม้แต่การแต่งงานหรือการร่วมสังฆกรรมกับผู้ชายก็เป็นสิ่งที่พรานของอาร์เทมิสหลีกเลี่ยงที่จะทำซึ่งจุดนี้เองที่ทำให้กลุ่มพรานของอาร์เทมิสสามารถเป็นตัวแทนของชุมชนหญิงรักหญิงได้ ถึงแม้ว่ากลุ่มพรานในนวนิยายจะดำรงอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มหญิงล้วนที่ให้ความสำคัญกับความเป็นพี่น้องมากที่สุดดังจะเห็นได้จากสมาชิกในกลุ่มจะเรียกขานกันด้วยคำว่าพี่สาวหรือน้องสาวซึ่งเข้าข่ายการเกาะกลุ่มแบบสังคมนเพศเดียวกัน (Homosociality) ซึ่งเป็นสังคมที่มีเพียงสมาชิกเพศเดียวกันโดยไม่ได้หมายความว่าสมาชิกในกลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน (Homosexuality) อย่างไรก็ตามสำหรับสังคมหญิงล้วนแล้วเส้นแบ่งระหว่าง Homosociality กับ Homosexuality กลับไม่ชัดเจนเท่ากับเพศชาย¹⁰³ ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเช่นความรักยอมเกิดขึ้นได้เสมอ เห็นได้จากความพยายามของโซอี้ที่ต้องการออกตามหาและยอมเสียสละชีวิตตัวเองให้เทพีอาร์เทมิสสามารถสื่อถึงความรักระหว่างทั้งสองได้เช่นกัน ยิ่งเมื่อพิจารณาจากการที่โซอี้ถูกเฮอร์คิวลีสทรยศในความรักจนมาเข้าร่วมกลุ่มพรานด้วยแล้วยิ่งแสดงให้เห็นว่าเหล่าพรานอาร์เทมิสคือสังคมหญิงล้วนที่มอบพื้นที่แห่งความสบายใจ (Comfort Zone) ให้แก่สมาชิกที่ผิดหวังจากความรักที่มีต่อเพศชาย ดังนั้นความกังวลของเพอร์ซีเมื่อตอนที่เขาค้นพบใบโฆษณาการเข้าร่วมกลุ่มพรานจากกระเป๋าของแอนนาเบทจึงสื่อถึงความกังวลของผู้ชายที่จะต้องสูญเสียหญิงผู้เป็นที่รักให้กับสังคมหญิงรักหญิงที่ไม่มีพื้นที่ให้ผู้ชายอีกต่อไป

นอกจากเทพีอาร์เทมิสและโซอี้แล้ว ตัวละครอีกตัวที่ถูกนำเสนอใน **เดอะ ไตตันส์ เคิร์ส** คือทาเลียก็มีลักษณะของเด็กผู้หญิงที่มีความเป็นชายและไม่เป็นไปตามเพศวิถีกระแสหลักของสังคม เช่น นวนิยายบรรยายว่าทาเลียไว้ผมทรงพังก์ โดยความเป็นพังก์สามารถสื่อถึงแนวคิดทางการเมืองที่เป็นฝ่ายซ้ายหรือต่อต้านความเชื่อและค่านิยมกระแสหลักทางสังคม เช่น การสนับสนุนสิทธิพลเมืองของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน อีกทั้งทาเลียยังมีลักษณะนิสัยและการแสดงออกที่ไม่เป็นไปตามกรอบของเด็กสาวทั่วไปเพราะด้านหนึ่งทาเลียมีลักษณะความเป็นชายในตัวสูง นั่นคือมี

¹⁰³ Nils Hammarén and Thomas Johansson, "Homosociality: In between Power and Intimacy," *SAGE Open* (2014): 1-2.

ความมั่นใจในตัวเองและแสดงออกถึงความก้าวร้าวบ่อยครั้ง อีกทั้งเธอต้องการจะเข้าร่วมกลุ่มพรานชื่อสื่อถึงความปรารถนาในการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหญิงรักหญิงด้วย

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ขัดขวางไม่让她เสียสามารถตัดสินใจในการเข้าร่วมกลุ่มพรานได้คือสายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูก ทาเลียยังคงมีความรักให้แก่ลูกอยู่แม้ว่าลูกจะสร้างบาดแผลทางจิตใจให้เธอด้วยการทรยศไปเข้าข้างฝ่ายปฏิบัติอย่างโศกนอกรีตตาม ในฉากการเผชิญหน้าและต่อสู้ระหว่างลูกกับทาเลียที่ภูเขาไอทริส สื่อได้ถึงการทำทาเลียต้องเผชิญหน้ากับบาดแผลความรักในอดีต การเอาชนะลูกได้คือการที่ทาเลียสามารถเอาชนะจิตใจตัวเองด้วยการตัดขาดพันธะทางความรู้สึกจากลูกโดยสมบูรณ์และทำให้เธอสามารถประกาศเข้าร่วมกลุ่มพรานอาร์เทมิดิสได้ การเข้าร่วมกลุ่มพรานได้ทำให้ทาเลียรู้สึกถึงความสงบสุขทางจิตใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ทั้งทาเลียและโซอิจมีลักษณะคล้ายกันคือตัวละครทั้งสองถูกทรยศโดยผู้ชายที่รักจนเลือกที่จะเข้าร่วมกลุ่มพรานซึ่งหมายถึงการเติบโตสู่อัตลักษณ์ใหม่ของความเป็นหญิงรักหญิงที่ปฏิเสธความรักที่มีต่อผู้ชายตลอดไป อย่างไรก็ตามทั้งทาเลียและโซอิจต่างได้เรียนรู้จากการกระทำของเพอร์ซีว่าผู้ชายไม่ได้เอาเปรียบคนที่รักเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวไปหมดทุกคน ทำให้ถึงแม้ทาเลียจะเข้าร่วมกลุ่มพรานแล้วเธอก็สามารถอดเพอร์ซีในฐานะมิตรสหายคนหนึ่งได้อย่างสะดวกใจ

นวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน ปรับใช้เทวดานานกรีกและโรมันมานำเสนอภาพตัวละครเด็กผู้เติบโตและเรียนรู้ผ่านการมีส่วนร่วมและการตระหนักถึงความเป็นพลเมืองในสังคมอเมริกันที่สนับสนุนความเสมอภาคทางเพศมากยิ่งขึ้นซึ่งเป็นค่านิยมใหม่ที่นวนิยายต้องการนำเสนอ ตัวละครในเรื่องได้เรียนรู้ผ่านการวิพากษ์ความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวที่สังคมอเมริกันยึดมั่นมาเป็นเวลานานและการเข้าถึงความรู้ทุกศาสตร์โดยไม่จำกัดเพศ อีกทั้งยังนำเสนอตัวละครที่เติบโตและเข้าร่วมกับชุมชนหญิงรักหญิงด้วย นอกจากนี้นวนิยายยังนำเสนอค่านิยมใหม่คือความเป็นพลเมืองผู้ตื่นตัวสะท้อนผ่านประเด็นสิ่งแวดล้อม ตัวละครแสดงให้เห็นพัฒนาการจากการเป็นเด็กผู้เฝ้ามองปัญหาสิ่งแวดล้อมไปสู่การเป็นเด็กที่มีส่วนร่วมรณรงค์ให้สังคมเกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริง อีกทั้งตัวละครยังเกิดการเรียนรู้ถึงภัยจากบริโภคนิยมในสังคมอเมริกันที่ตัวเองอยู่

อาศัยซึ่งนับเป็นหน้าที่ของพลเมืองที่ดีอีกรูปแบบหนึ่งเพราะแสดงให้เห็นถึงการตระหนักรู้ความ
เป็นไปในสังคม

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาการดัดแปลงเทวดำนานกรีกและโรมันเพื่อนำเสนอการเติบโตและเรียนรู้ตัวละครเด็กในนวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน ที่อาศัยอยู่ในบริบทของสังคมอเมริกันร่วมสมัย

จากการศึกษานวนิยายชุดเพอร์ซี แจ็คสัน สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่านวนิยายนำเสนอการเติบโตและเรียนรู้ของตัวละครทั้งในประเด็นของครอบครัว ปัจจุบันบุคคลและสังคม นวนิยายอาศัยเทวดำนานกรีกและโรมันมานำเสนอการเติบโตที่มาจากการเรียนรู้ด้วยการวิพากษ์ ค่านิยมแบบเดิมของสังคมอเมริกันและนำเสนอค่านิยมใหม่ที่สอดคล้องกับอุดมคติของสังคมที่มีความหลากหลายทั้งรูปแบบครอบครัวและวิถีชีวิตของผู้คน รวมถึงมีความเป็นพลเมืองที่ดีในสังคมประชาธิปไตย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การเติบโตและการเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว

ตัวละครเกิดการเรียนรู้ที่จะยอมรับในรูปแบบครอบครัวที่หลากหลายมากกว่ารูปแบบครอบครัวครอบครัวเดี่ยวอันประกอบด้วยพ่อแม่ลูกที่เป็นรูปแบบครอบครัวกระแสหลักของชาวอเมริกัน โดยสามารถแบ่งรูปแบบของครอบครัวที่นวนิยายเรื่องนี้นำเสนอได้ 4 รูปแบบคือ ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวทางเลือก ครอบครัวที่มีสมาชิกพิการ และครอบครัวหลากหลายเชื้อชาติ

ประเด็นของครอบครัวที่แตกแยก นวนิยายได้ดัดแปลงเทวดำนานของเพอร์ซีจัสผู้เป็นบุตรของซุสและดานาเอมาใช้เล่าเรื่องการเติบโตของตัวละครเอกเพอร์ซี แจ็คสัน เนื่องจากเทวดำนานของเพอร์ซีจัสเป็นเรื่องราวของวีรบุรุษที่พบกับสภาวะไม่พึงปรารถนาของครอบครัวใน

ตอนต้นเพราะเพอร์ซีอุสและดاناเอถูกกษัตริย์โพลีดีคทีสข่มเหงมาโดยตลอด แต่ภายหลังการเดินทางเพอร์ซีอุสได้ปลดปล่อยแม่และตัวเขาจากโพลีดีคทีสด้วยหัวของเมดูซ่าที่เพอร์ซีอุสสังหารเรื่องราวของเพอร์ซี แจ็คสันก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน นั่นคือแซลลี (ดاناเอ) ต้องทนอยู่กับสามีคนใหม่ที่เห็นแก่ตัวคือเกป (โพลีดีคทีส) เพราะเธอต้องดำรงภาพลักษณ์ของครอบครัวที่พ่อแม่ลูกพร้อมหน้าเอาไว้เนื่องจากเพอร์ซียังไม่เติบโตพอจะยอมรับความสัมพันธ์รูปแบบอื่นของครอบครัวที่นอกเหนือไปจากที่สังคมคาดหวัง แต่ภายหลังพบกับพ่อของเขาคือโพไซดอน เพอร์ซีจึงต้องยอมรับความสัมพันธ์พ่อลูกที่ไม่อาจอยู่ดูแลใกล้ชิดได้และเรียนรู้จากคำสอนของโพไซดอนที่จะเลือกเส้นทางชีวิตด้วยตัวเอง เพอร์ซีกลับมาถึงบ้านและตัดสินใจจะใช้หัวเมดูซ่าทำให้เกปกลายเป็นหิน การตัดสินใจครั้งนี้ถือเป็นการก้าวข้ามช่วงวัยของเพอร์ซีที่เขาเติบโตและไม่จำเป็นต้องให้แม่ของเขาดำรงภาพลักษณ์ของครอบครัวที่มีสมาชิกพร้อมหน้าอีกต่อไป แต่นวนิยายยังได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของแซลลีให้ต่างจากดاناเอในเทวด้านานนั่นคือเธอเป็นผู้ใช้หัวเมดูซ่าปลดปล่อยตัวเองแทนที่จะเป็นลูกชาย การปรับเปลี่ยนนี้เพื่อวิพากษ์บทบาทของดاناเอในเทวด้านานที่เป็นเพียงแม่ผู้ถูกกระทำฝ่ายเดียวและสื่อให้เห็นถึงบทบาทของผู้เป็นแม่สมัยใหม่ที่พึงปรารถนาของนวนิยาย นั่นคือแซลลีผู้ที่กล้าจะเลือกเส้นทางชีวิตและรูปแบบครอบครัวของตัวเอง อีกทั้งการปรับเปลี่ยนให้เพอร์ซีหรือเพอร์ซีอุสสมัยใหม่มีพ่อเป็นโพไซดอนแทนที่จะเป็นซุสก็เพราะโพไซดอนคือเทพแห่งท้องทะเลที่รักอิสระและไม่ชอบการถูกจำกัดในกรอบซึ่งสื่อถึงตัวของเพอร์ซีที่มีอิสระจะเลือกใช้ชีวิตในครอบครัวที่ไม่เป็นไปตามกรอบของสังคมได้

ประเด็นครอบครัวทางเลือกเป็นประเด็นที่นวนิยายนำเสนอผ่านความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครสองตัวคือ ลุค กับ แอนนาเบท ลุคนั้นเป็นเด็กที่มีบาดแผลจากครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกันกับเขาเนื่องจากเทพเฮอริเมสผู้เป็นพ่อและเมย์ผู้เป็นแม่ไม่สามารถดูแลเขาได้ ลุคพบว่าการใช้ชีวิตแบบเด็กข้างถนนกับแอนนาเบทให้ความรู้สึกเป็นครอบครัวมากกว่าที่เขาเคยได้รับจากพ่อแม่ที่แท้จริง ทำให้ลุคเกิดความสับสนเมื่อเขาเลือกจะเข้าข้างฝ่ายของโครนอสซึ่งเป็นไต้ฝุ่นในเทวด้านานผู้กินลูกที่เป็นสายเลือดตัวเองและถูกตัดแปลงในนวนิยายให้กลายเป็นตัวแทนของความคิดด้านลบต่อครอบครัวที่ครอบงำจิตใจของลุค แต่ขณะเดียวกันลุคก็ยังรู้สึกถึงช่วงเวลาที่ดีเมื่อตอนที่เขากับแอนนาเบทใช้ชีวิตด้วยกันเหมือนครอบครัว ทำให้ในช่วงสุดท้ายแอนนาเบทได้

เตือนให้ลูกระลึกถึงช่วงเวลาที่ยังสองเคยใช้ชีวิตร่วมกันมา จนทำให้ลูสามารถเอาชนะโครนอสในจิตใจของเขาได้และตระหนักในท้ายที่สุดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับแอนนาเบทนั้นมั่นคงเหมือนครอบครัวที่แท้จริงถึงแม้ทั้งสองจะไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันก็ตาม การนำเวทตำนานโครนอสมาใช้จึงเป็นการวิพากษ์ความคิดเกี่ยวกับครอบครัวว่าการมีสายเลือดเดียวกันไม่ใช่ตัวกำหนดความมั่นคงของความสัมพันธ์ในครอบครัว

ประเด็นครอบครัวที่มีสมาชิกพิการ นวนิยายได้ดัดแปลงเวทตำนานของยักษ์ไซคลอปส์ซึ่งเป็นยักษ์ตาเดียวในเวทตำนานมาใช้สร้างตัวละครไทสันผู้เป็นน้องชายต่างแม่ของ เพอร์ซี ไทสันเป็นเด็กชายที่มีร่างกายใหญ่โตแต่มีสติปัญญาเป็นเด็กซึ่งความพิการนี้ถูกอธิบายว่าเป็นเพราะไทสันเป็นยักษ์ไซคลอปส์อายุน้อย เพอร์ซีรู้สึกไม่ยอมรับไทสันว่าเป็นน้องชายของเขาและรู้สึกอายคนรอบข้างที่มีน้องชายผิดแปลกไปจากมนุษย์กึ่งเทพ แต่เมื่อได้ออกเดินทางนวนิยายได้นำความสามารถพิเศษของไซคลอปส์ในเวทตำนานนั่นคือการมีพลังกำลังมหาศาลและฝีมือด้านงานช่างมาแสดงให้เห็นว่าหากไม่พิจารณาอุปลักษณะภายนอกแล้ว ไทสันก็คือคนที่มีพรสวรรค์และมากความสามารถคนหนึ่ง เหนือสิ่งอื่นใดไทสันยังมีความกล้าที่จะเสียสละชีวิตเพื่อผู้อื่น นอกจากนี้นวนิยายยังได้ดัดแปลงเวทตำนานยักษ์ไซคลอปส์โพลีฟิมัสซึ่งปรากฏอยู่ในการเดินทางของโอดิสซียุสเพื่อสร้างให้เป็นขั้วตรงข้ามกับไทสัน ถึงทั้งสองจะเป็นไซคลอปส์เหมือนกันแต่ด้วยบทเชิดชูสิ่งที่ไทสันทำมากกว่า เห็นได้จากโพลีฟิมัสซึ่งเป็นพ่อของทั้งไทสันและโพลีฟิมัสเลือกที่จะไม่ช่วยเหลือโพลีฟิมัสซึ่งต่างจากในเวทตำนานที่โพลีฟิมัสขอร้องให้พ่อช่วยเหลือเขาได้ การเปลี่ยนแปลงนี้ก็เพื่อสนับสนุนความคิดที่ว่าคนทุกคนตัดสินที่การกระทำ ทำให้เพอร์ซีเปลี่ยนความคิดที่เขามีต่อไทสันและยอมรับไทสันเป็นน้องชายโดยไม่คำนึงถึงความเป็นยักษ์ไซคลอปส์ของไทสันอีกต่อไป

ประเด็นเรื่องครอบครัวหลากหลายเชื้อชาตินวนิยายได้นำเสนอทั้งการเติบโตและเรียนรู้ของฝั่งตัวละครที่ถูกกีดกันและเลือกปฏิบัติจากครอบครัวเทพเจ้าโอลิมปัสกับฝั่งของตัวละครผู้เป็นลูกของเทพเจ้าโอลิมปัสที่รู้สึกถึงความไม่ยุติธรรมของสถาบันครอบครัวที่ไม่เปิดกว้างต่อความหลากหลายของผู้คน ฝั่งตัวละครที่ถูกกีดกันนั้นนวนิยายได้ตีความเวทตำนานของเทพเจ้าฮาเดสซึ่งเป็นเทพที่

ไม่ค่อยถูกเอ่ยถึงในแวดวงนานเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องอีกสององค์คือซุสและโพไซดอน อีกทั้งยังไม่ถูกนับรวมเป็นหนึ่งใน 12 เทพเจ้าบนโอลิมปัสมาใช้เป็นตัวละครในนวนิยายเพื่อเป็นตัวแทนของคนเชื้อชาติอื่นที่ถูกกีดกันจากสถาบันครอบครัวอเมริกาเพราะภาพเหมารวมและอคติ ในขณะที่ซุสและโพไซดอน(ตัวแทนของคนอเมริกันผิวขาว) สร้างปัญหาให้มนุษย์มากกว่าฮาเดส หลายเท่า กลับได้รับการปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้นนวนิยายจึงวิพากษ์การเลือกปฏิบัติทั้งในแวดวงนานและสังคมไปพร้อมกัน ฮาเดสและลูกชายของเขาเป็นโคตงโอรสแด่นต่อสิ่งที่เทพเจ้าโอลิมปัสกระทำต่อพวกเขา แต่นิโคได้เรียนรู้ที่จะละวางความพยาบาทด้วยการรู้จักให้อภัยและถ่ายทอดสิ่งนี้ให้ฮาเดสเพื่อให้ฮาเดสได้ให้อภัยครอบครัวเทพเจ้าของเขา ส่วนฝั่งของตัวละครเด็กผิวขาวคือเพอร์ซีได้เรียนรู้ที่จะตั้งคำถามกับสถาบันครอบครัวโอลิมปัสที่มีนิยามความเป็นครอบครัวที่คับแคบและไม่ปรับตัวซึ่งนวนิยายได้ดัดแปลงให้เธอมาเป็นตัวแทนของความเป็นครอบครัวอุดมคติที่ปฏิเสธความหลากหลายของผู้คน จนในที่สุดเพอร์ซีได้นำบทเรียนของเทพีแห่งเตาไฟ เฮสเทียมาถ่ายทอดให้เทพเจ้าบนโอลิมปัสได้เรียนรู้ นั่นคือการที่สถาบันครอบครัวจะอยู่รอดได้นั้นสมาชิกในครอบครัวจะต้องเปิดใจรับฟังกันและยอมโอนอ่อนผ่อนตามเมื่อจำเป็น การให้บทบาทแก่เทพีเฮสเทียจนโดดเด่นทั้งที่ในแวดวงนานเธอไม่ได้แสดงอำนาจอะไรก็เนื่องจากนวนิยายต้องการเชิดชูคุณค่าของการยอมเปิดใจ ลดอคติและรับฟังกันของคนในครอบครัวซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่คิดว่าไม่สำคัญเท่าอำนาจอื่นที่เทพเจ้าโอลิมปัสมี แต่ด้วยคำชี้แนะของเฮสเทียนี้เองที่ทำให้เพอร์ซีและเพื่อนปกป้องสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างโอลิมปัสได้ อีกทั้งทำให้เทพเจ้าโอลิมปัสยอมปรับตัวและเปิดรับเทพเจ้าฮาเดสรวมถึงเทพเจ้าองค์รองมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวด้วย

การเติบโตและการเรียนรู้ของปัจเจกบุคคลเกี่ยวกับเพศวิถีและเพศสถานะ

นวนิยายนำเสนอตัวละครที่เรียนรู้การวิพากษ์เรื่องเพศสภาพของสังคมอเมริกันเพื่อที่จะเติบโตเป็นพลเมืองในสังคมที่เปิดกว้างต่อความหลากหลายต่อเรื่องดังกล่าว สิ่งแรกที่นวนิยายสื่อให้เห็นคือการนิยามความเป็นชายแบบใหม่ของตัวละครเพอร์ซี แจ็คสัน ด้วยการอาศัยแวดวงนานเฮอร์คิวลีสมาดัดแปลงให้เป็นตัวแทนของค่านิยมความเป็นชายแบบผู้ก่อร่างสร้างตัวของสังคม

อเมริกันอันเป็นค่านิยมดั้งเดิมที่ครอบงำวัฒนธรรมของชาวอเมริกันมาเป็นเวลานาน นวนิยายยังใช้ องค์ประกอบอันเหนือจริงในเวทตำนานคืออนุภาคความฝันเพื่อให้เพอร์ซีเรียนรู้เรื่องราวในอดีตของเฮอร์คิวลีส ผลที่ได้คือเพอร์ซีเห็นถึงข้อเสียของความเป็นวีรบุรุษหรือความเป็นชายอย่างเฮอร์คิวลีสนั่นคือมีความมั่นใจอันล้นเกินและยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง เพอร์ซีจึงนิยามความเป็นชายของเขาใหม่ให้แตกต่างจากเฮอร์คิวลีส นั่นคือลดความมั่นใจของตัวเองลง เห็นความสำคัญของบทบาทและหน้าที่ของเพื่อนร่วมงานมากขึ้นซึ่งเป็นความเป็นชายในอุดมคติที่นวนิยายนำเสนอ

การสร้างค่านิยมของผู้หญิงแบบใหม่คือสิ่งที่นวนิยายแสดงให้เห็นผ่านการเติบโตของตัวละครที่ชื่อแอนนาเบท ทั้งเพอร์ซีและแอนนาเบทได้เรียนรู้จากเรื่องราวของเดดาลัสว่าเพศไม่ใช่สิ่งที่จะขัดขวางบุคคลให้เข้าถึงความรู้และพัฒนาศักยภาพของตนได้ สำหรับเดดาลัสแล้วขอบเขตการเรียนรู้เปิดกว้างไม่สิ้นสุดสอดคล้องกับค่านิยมที่เปลี่ยนไปเกี่ยวกับผู้หญิงและการศึกษาในสหรัฐอเมริกา กล่าวคือนวนิยายนำเสนอว่าผู้หญิงไม่ควรจำกัดตัวเองไว้แต่กับความรู้ทางมนุษยศาสตร์เท่านั้น แต่ควรศึกษาศาสตร์ทุกประเภทเท่าที่จะทำได้โดยเฉพาะเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ เรื่องเพศจึงไม่เป็นประเด็นในการเข้าถึงการศึกษาอีกต่อไป แต่สิ่งที่นวนิยายให้ความสำคัญมากกว่านั้นคือเมื่อเยาวชนสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างเต็มที่แล้ว การนำความรู้ไปใช้ควรที่จะต้องมีศีลธรรมคอยกำกับอยู่ด้วยซึ่งเป็นสิ่งที่แอนนาเบทได้เรียนรู้จากเรื่องราวของเดดาลัสว่าการนำความรู้ไปใช้โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ตัวเองเป็นหลักมักนำอันตรายใหญ่หลวงมาสู่สังคมหรือแม้แต่ตัวเจ้าของความรู้นั่นเอง

นอกจากตัวละครที่เติบโตด้วยการนิยามความเป็นชายและความเป็นหญิงที่ไม่เป็นไปตามค่านิยมกระแสหลักของสังคมอเมริกันแล้ว ยังพบว่าตัวละครที่มีอัตลักษณ์ทางเพศที่หลากหลายด้วยเช่นกันนั่นคือทาเลีย ทาเลียเป็นตัวละครที่ถูกนำเสนอในนวนิยายว่ามีลักษณะขัดต่อสังคมเช่น การแต่งกายแบบพังค์ มีบุคลิกที่มีความมั่นใจและมีความเป็นผู้นำที่ขัดกับความเชื่อเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงของสังคม การเติบโตของทาเลียสะท้อนจากการก้าวข้ามบาดแผลทางความรักที่เธอมีต่อลูก การที่ทาเลียเข้าร่วมกลุ่มพรานของอาเทมิสซึ่งเป็นชุมชนที่มีเพียงหญิงล้วนและปฏิเสธความรักที่มีต่อผู้ชายสามารถสื่อถึงการยอมรับตัวตนความเป็นหญิงรักหญิงของทาเลียนั่น

คือการปฏิเสธความรักที่มีต่อเพศตรงข้าม จึงเป็นสิ่งที่ชัดเจนว่านวนิยายพยายามเสนอทางเลือกหรือตัวตนทางเพศแบบใหม่ให้แก่เยาวชนผู้ไม่สมาทานตัวตนทางเพศแบบเดิมนั้นคือตัวตนของคนรักเพศตรงข้ามอันเป็นค่านิยมกระแสหลักของสังคม

การเติบโตและการเรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นทางสังคม

สำหรับการเติบโตในประเด็นทางสังคม นวนิยายนำเสนอตัวละครที่เรียนรู้ถึงความเป็นพลเมืองที่ตื่นตัวในสิทธิและตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาทางสังคมและการมีส่วนร่วมในสองประเด็นนั้นคือภัยของบริโภคนิยมและปัญหาสิ่งแวดล้อม

ประเด็นของภัยจากบริโภคนิยมนวนิยายดัดแปลงเทวดำนานของไฮดรามาใช้สื่อถึงร้านแฟรนไชส์ที่ขยายตัวในสังคมบริโภคนิยมอย่างรวดเร็วและไม่มีวันสิ้นสุด ส่วนเทวดำนานของแม่มดเซอร์ซีนวนิยายนำมาดัดแปลงเพื่อใช้สื่อถึงบริโภคนิยมที่เข้ามามีบทบาทกับร่างกายของเยาวชน การดัดแปลงเทวดำนานทั้งสองมาเป็นฝ่ายปฏิบัติในเรื่องเพื่อให้ตัวละครได้รับรู้ถึงตำแหน่งแห่งที่ของตัวเองในสังคมบริโภคนิยมว่าตัวของเยาวชนสามารถเป็นเหยื่อของภัยจากสิ่งที่เป็นผลพวงของบริโภคนิยมได้หลายรูปแบบและการตระหนักนี้จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ตัวละครหาทางรอดจากภัยของบริโภคนิยมในสังคมได้

ประเด็นสิ่งแวดล้อม นวนิยายนำเสนอตัวละครที่ชื่อโกโรเวอร์ ผู้ตระหนักถึงปัญหาของสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา อย่างไรก็ตามสิ่งที่โกโรเวอร์ทำได้ในช่วงแรกคือการช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นครั้งคราวเท่านั้น เนื่องจากโกโรเวอร์ถูกจำกัดบทบาทโดยผู้ใหญ่และความเชื่อที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นว่าผู้ที่สามารถคืนชีวิตให้ธรรมชาติได้มีเพียงเทพเจ้าแพนเท่านั้น สังคมแซเทออร์ที่โกโรเวอร์เป็นส่วนหนึ่งจึงสื่อถึงสังคมที่ปฏิเสธการเติบโตเพราะไม่เคยคิดที่จะรักษาสิ่งแวดล้อมด้วยตัวเอง เหล่าแซเทออร์คอยเพียงการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่อย่างเทพเจ้าแพน หน้าที่สำคัญในชีวิตของโกโรเวอร์จึงเป็นการตามหาเทพเจ้าแพนเท่านั้น แต่เมื่อพบกับเทพเจ้าแพนแล้ว สิ่งที่โกโรเวอร์ได้เรียนรู้คือการต้องยอมรับความจริงว่าไม่มีผู้ใหญ่ที่สามารถช่วยเหลือเด็กได้ตลอดเวลา อนาคตของ

สังคมอยู่ในมือของเด็กและเด็กสามารถเป็นผู้กำหนดความเปลี่ยนแปลงในสังคมได้ การเรียนรู้ดังกล่าวทำให้โกรเวอร์เติบโตขึ้นสะท้อนจากการที่เขาเลือกที่จะเป็นผู้นำในการรณรงค์รักษาสิ่งแวดล้อมด้วยตัวเอง

คุณค่าของเพอร์ซี แจ็คสัน นอกจากจะอยู่ที่ความสนุกสนานของการปรับใช้เทวดานานกรีก-โรมันในบริบทของสังคมร่วมสมัยแล้ว นวนิยายชุดนี้ยังมีความน่าสนใจที่ผู้ประพันธ์วิพากษ์ค่านิยมที่แฝงมากับเทวดานาน เช่น ความเป็นวีรชนเอกชนที่ปรากฏในเรื่องราวแฮร์คิวลีส บทบาทความเป็นแม่ของดاناเอ และยังอาศัยเทวดานานเพื่อวิพากษ์สังคมปัจจุบันอีกด้วย ทำให้นวนิยายชุดนี้มีคุณค่าในการนำเสนอและสร้างค่านิยมใหม่ เช่น การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยตระหนักถึงความสำคัญของหน้าที่ที่สมาชิกแต่ละคนมี บทบาทใหม่ของคนเป็นแม่ในสังคมร่วมสมัย การยอมรับคนเชื้อชาติอื่น การไม่ตัดสินผู้อื่นจากความผิดปกติของรูปลักษณ์ภายนอก

อย่างไรก็ตามนวนิยายชุดนี้ยังมีแง่มุมให้ศึกษาอีกเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะแง่มุมการผลิตซ้ำบางประการซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรค่าแก่การต่อยอดการศึกษาต่อไป ดังนี้

สิ่งที่ผู้วิจัยต้องการเสนอประเด็นไว้ในส่วนแรกคือภาพลักษณ์ของผู้หญิง แม้ว่าผู้แต่งพยายามที่จะสื่อถึงความเสมอภาคระหว่างชายหญิง แต่นวนิยายกลับมีการผลิตซ้ำภาพเหมารวมของผู้หญิงด้วยเช่นกัน เห็นได้จากตัวละครแอนนาเบทที่แม้ว่านวนิยายจะนำเสนอว่าเป็นเด็กผู้หญิงที่มีความรอบรู้ในศาสตร์แขนงต่างๆ ไม่เว้นแม้แต่คอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่สังคมไม่คาดหวังว่าเด็กผู้หญิงควรมีความรู้ในด้านนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันในสถานการณ์จริงบางครั้งความรู้ที่แอนนาเบทมีกลับไม่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ในแง่นี้แอนนาเบทมีลักษณะคล้ายตัวละครหญิงในวรรณกรรมเยาวชนเรื่องอื่น เช่น แฮร์ไมโอนี ในแฮร์รี่พอตเตอร์ นั่นคือมีความรู้ในด้านวิชาการสูงแต่เมื่อถึงสถานการณ์ที่คับขันในชีวิตจริงกลับไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ ผิดกับตัวละครเด็กชายหลายตัวที่แม้จะไม่มีความสามารถด้านวิชาการ แต่สามารถเอาตัวรอดในสถานการณ์คับขันได้ดี อย่างไรก็ตามแอนนาเบทยังมีความแตกต่างจากแฮร์ไมโอนีเพราะเธอยังแสดงให้เห็นว่าความรู้ของเธอสามารถช่วยชีวิตคนในกลุ่มได้

บ้าง เช่น แอนนาเบทสามารถช่วยเพอร์ซีจากแม่มดเซอร์ซีเพราะเธอมีความรู้ในเรื่องยาและเทวดำนานเกี่ยวกับเซอร์ซีมาก่อน

นอกจากนี้นวนิยายยังผลิตซ้ำความไม่มีเหตุผลของแอนนาเบทเมื่อเกิดอาการหวงเพอร์ซีขึ้นมา แอนนาเบทสามารถทิ้งการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลทั้งหมดเมื่อเธอเห็นว่าเพอร์ซีแสดงท่าที่เป็นมิตรกับเด็กหญิงคนอื่นซึ่งเป็นการผลิตซ้ำภาพของผู้หญิงที่พบเห็นได้ทั่วไปว่าไม่สามารถเป็นคนที่มีเหตุผลได้หากเผชิญหน้ากับความรัก

ประเด็นต่อมาที่ผู้วิจัยต้องการเสนอแนะคือการผลิตซ้ำลักษณะทวิลักษณ์ในนวนิยายชุดนี้ซึ่งสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนจากข้อตรงข้ามระหว่างสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยี ทุนนิยม การผลิตซ้ำในที่นี้คือการนำเสนอภาพของสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายด้วยฝีมือมนุษย์ผู้ประดิษฐ์เทคโนโลยีเข้ากอบโกยทรัพยากรธรรมชาติโดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา ส่วนเทคโนโลยีและทุนนิยมในเรื่องถูกนำเสนอว่าเป็นเพียงอสุรกายที่มีเพียงมิติเดียวคือการทำลายล้างและความโลภเท่านั้น ข้อตรงข้ามนี้คือการผลิตซ้ำว่าสิ่งแวดล้อมต้องเป็นเพียงเหยื่อและเป็นด้านที่ดิงามเสมอ ในขณะที่เทคโนโลยีกับทุนนิยมเป็นด้านที่แสดงให้เห็นถึงความโลภของมนุษย์ตลอดเวลา นวนิยายชุดนี้จึงผลิตซ้ำความคิดที่ไม่สามารถมองเห็นการประนีประนอมของทั้งสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีกับทุนนิยมได้

นอกจากการผลิตซ้ำแล้ว นวนิยายยังมีแง่มุมทางชนชั้นสอดแทรกอยู่ด้วย เห็นได้ชัดเจนว่านวนิยายให้ความสำคัญกับตัวละครที่เป็นบุตรของเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ 3 องค์ คือ โพไซดอน ซุส และฮาเดส เป็นอย่างมาก นวนิยายนำเสนอว่าบุตรจากเทพทั้งสามมีพลังอำนาจเหนือกว่าบุตรของเทพและเทพองค์อื่นทั้งหมด อีกทั้งยังเป็นส่วนสำคัญในการชี้ขาดชะตากรรมของเทพเจ้าโอลิมปัสด้วย แสดงให้เห็นถึงลักษณะทางชนชั้นที่ปรากฏในนวนิยาย อีกทั้งชนชั้นเหล่านี้มีลักษณะสืบทอดทางสายเลือดหรือเป็นชนชั้นที่ได้รับมาจากชาติกำเนิด อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจมากกว่านั้นคือถึงแม้ตัวละครอย่างเพอร์ซี ทาเลีย และนิโคที่เป็นบุตรสามเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จะมีบทบาทสำคัญอย่างที่กล่าวไปแล้ว แต่สถานะของตัวละครเหล่านี้ในโลกแห่งความจริงของสหรัฐอเมริกาคือเด็กที่มีครอบครัวแตกแยกและฐานะยากจน กล่าวได้ว่าเป็นชนชั้นล่างของสังคมอเมริกันก็ว่าได้ ในขณะที่ตัวละครที่มีสถานะทางชนชั้นสูงกว่าอย่างเรเซล อลิซาเบท แดร์ กลับมาจากครอบครัวของ

นักธุรกิจด้านที่ดินที่ได้สถานะชนชั้นสูงมาจากความร่ำรวย ผู้วิจัยขอเสนอว่ามีความเป็นไปได้หรือไม่ที่ความขัดแย้งนี้สะท้อนให้เห็นถึงสถานะทางชนชั้นแบบใหม่ โดยชนชั้นสูงผู้สืบทอดทางสายเลือดได้ล่มสลายไปแล้วและกลายเป็นสิ่งที่มีลักษณะความเป็นชายขอบสะท้อนออกมาจากตัวละครอย่างเพอร์ซี ส่วนสิ่งที่ขึ้นมาแทนที่คือชนชั้นกลางผู้เข้าถึงความเป็นชนชั้นสูงได้ด้วยความร่ำรวยเช่นครอบครัวของเรเชล แง่มุมทางชนชั้นจึงเป็นแง่มุมที่ควรค่าแก่การศึกษาและสำรวจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การผลิตซ้ำและความย้อนแย้งข้างต้นคือสิ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการศึกษาต่อไปในอนาคต นอกจากนี้งานวิจัยเล่มนี้เป็นกรณีวิเคราะห์การประยุกต์ใช้เทวดำนานในวรรณกรรมเยาวชนในบริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัยเท่านั้นซึ่งน่าจะได้มีการศึกษาวรรณกรรมเยาวชนที่มีการปรับใช้เทวดำนานกรีก-โรมันหรือเทวดำนานอื่นๆ ในบริบทและวัฒนธรรมอื่นต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ตรีศิลป์ บุญขจร. ด้วยแสงแห่งวรรณคดีเปรียบเทียบ วรรณคดีเปรียบเทียบ: กระบวนทัศน์และวิธีการ. กรุงเทพฯ: ศูนย์วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

ทามาร่า เค. แฮร์วีน. "ความต่อเนื่องและความเปลี่ยนแปลงในครอบครัวอเมริกัน." ใน การสร้างอเมริกา: สังคมและวัฒนธรรมของสหรัฐฯ. กรุงเทพฯ: ดวงกลม, 2537.

ไทวีกา อิงสันเทียะ. "บริโภคนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.

นาธาน เกลเซอร์. "ปัจเจกนิยมและความเสมอภาคในอเมริกา." ใน การสร้างอเมริกา: สังคมและวัฒนธรรมของสหรัฐฯ, 637. กรุงเทพฯ: ดวงกลม, 2537.

โนรี พรรคไพบูลย์. "อโฟรไดติ: จากตำนานสู่วรรณกรรม." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

ปาจารย์ กลิ่นชู. "การประยุกต์ใช้ทฤษฎีมายาคติของโรลองด์ บาร์ตส์กับวรรณกรรมชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

วิไลพรรณ สุนทรทรัพย์. "โพรมีทิวส : จากตำนานสู่วรรณกรรม." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

อจินไตย เสงรวมญาติ. "ผู้หญิงกับความอ้วน: เรือนร่างของผู้หญิงกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในนวนิยายซีคลิต." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.

อรุณี สำราญศาสตร์. "ออร์เฟอุส: จากตำนานสู่วรรณกรรม." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

อาจารย์ สุทธิโรจน์. "ซินเดอเรลลา: จากเทพนิยายสู่วรรณกรรม." จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

อิทธิเทพ หลีนวรัตน์. "การสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมบริโภค : ศึกษากรณี นายแบบ นักแสดงชาย และนักร้องชาย." มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.

ภาษาอังกฤษ

Alhimni, Love Fistiana March. "Mythological Characters Representing the United States Environmental Issues in Rick Riordan's Percy Jackson and the Olympian Series", Brawijaya, 2014.

Angier, Natalie. "The Changing American Family." The New York Times, http://www.nytimes.com/2013/11/26/health/families.html?pagewanted=all&_r=1.

- Bardis, Panos D. "Changes in the Colonial and Modern American Family Systems." *Social Science* 38, no. 2 (April 1963).
- "Biography: Rick Riordan." scholastic.com,
<http://www.scholastic.com/teachers/contributor/rick-riordan>.
- Bolton, Lesley. *The Everything Classical Mythology Book: Greek and Roman Gods, Goddesses, Heroes, and Monsters from Ares to Zeus*. Massachusetts: Adams Media Corporation Avon, 2002.
- Braithwaite, Dawn O. "Constructing Family: A Typology of Voluntary Kin." *Journal of Social and Personal* 27, no. 3 (2010).
- Brault, Matthew W. *American with Disabilities*. Washington, DC: U.S. CENSUS BUREAU, 2012.
- Bright, Amy. "Writing Homer, Reading Riordan: Intertextual Study in Contemporary Adolescent Literature." *Journal of Children's Literature* 37, no. 1 (2011).
- Campbell, Joseph. *The Hero with a Thousand Faces*. Princeton: Princeton University Press, 2004.
- "The Changing Landscape of Same-Sex Marriage." Washington Post,
<http://www.washingtonpost.com/wp-srv/special/politics/same-sex-marriage/>.
- Checkai, Alyssa M. "The Function of Gods in Modern Children's Literature: A Content Analysis of the Gods' Roles in Rick Riordan's Percy Jackson and the Olympians Series." University of North Carolina at Chapel Hill, 2009.
- Chiang, Emily. shs.edu.tw,
<http://www.shs.edu.tw/works/essay/2011/03/2011033011470060.pdf>.
- "Child Labor in U.S. History." continuetolearn.uiowa.edu,
https://www.continuetolearn.uiowa.edu/laborctr/child_labor/about/us_history.html
- Cochrane, Kira. "1963: The Beginning of the Feminist Movement." theguardian.com/,
<http://www.theguardian.com/lifeandstyle/2013/may/07/1963-beginning-feminist-movement>.
- Coles, Roberta L. *Race and Family*. SAGE Publications, 2006.

"Don't Ask, Don't Tell' Formally Ends." theguardian.com,

<http://www.theguardian.com/world/2011/sep/20/dont-ask-dont-tell-ends>.

"Editorial Review." amazon.com,

http://www.amazon.com/gp/product/0786838655?ie=UTF8&isInIframe=1&n=283155&redirect=true&ref=dp_proddesc_0&s=books&showDetailProductDesc=1#iframe-wrapper.

Fidelman, Mark. "Here's the Real Reason There Are Not More Women in Technology."

forbes.com, <http://www.forbes.com/sites/markfidelman/2012/06/05/heres-the-real-reason-there-are-not-more-women-in-technology/>.

Flanagan, Constance, and Peter Levine. "Civic Engagement and the Transition to Adulthood." **The Future of Children** (2010).

Gealy, Rachel. "Urbanizing the American Dream." The Massachusetts Institute of Technology, 2010.

Halle, David. "Displaying the Dream: The Visual Presentation of Family and Self in the Modern American Household." **Journal of Comparative Family Studies** 22, no. 2 (1991).

Hamilton, Edith. **Mythology**. New York: Little, Brown and Company, 1998.

Hammarén, Nils, and Thomas Johansson. "Homosociality: In between Power and Intimacy." **SAGE Open** (12 June 2014): 11.

Hixson, Lindsay, Bradford B. Hepler, and Myoung Ouk Kim. **The White Population**. The United States of America: U.S. CENSUS BUREAU, 2011.

Jayakody, Rukmalie, Arland Thornton, and William Axinn. **International Family Change: Ideational Perspectives**. New York: Lawrence Erlbaum Associates, 2008.

Kenney, Alice P. **A History of the American Family**. Chicago: Rand McNally & Company, 1967.

LaGumina, Salvatore John. **Wop!: A Documentary History of Anti-Italian Discrimination in the United States**. New York: Straight Arrow Books, 1999.

- Landivar, Liana Christin. **Disparities in Stem Employment by Sex, Race, and Hispanic Origin**. U.S. Department of Commerce Economics and Statistics Administration U.S. CENSUS BUREAU, 2013.
- Lesko, Nancy. **Act Your Age! A Cultural Construction of Adolescence**. New York: Routledge, 2001.
- Luke, and Monica Roman. **Encyclopedia of Greek and Roman Mythology**. New York: Infobase Publishing, 2010.
- Millard, Kenneth. **Coming of Age in Contemporary American Fiction**. Edinburgh: Edinburgh University Press Ltd, 2007.
- Morey, Anne, and Claudia Nelson. "Asterisks and Obelisks: Classical Receptions in Children's Literature." **International Journal of the Classical Tradition** 16, no. 3/4 (2009).
- Murnaghan, Sheila. "Classics for Cool Kid." **Classical World**, no. 104 (2011).
- Plutarch. **Moralia**. Vol. 12, London: Harvard University Press, 1957.
- "Rationale." rickriordan.com, <http://www.rickriordan.com/educational-resources/rationale>.
- "Rick Riordan." famousauthors.com, <http://www.famousauthors.org/rick-riordan>.
- "Rick Riordan's Biography." rickriordan.com, <http://www.rickriordan.com/about-rick/biography.aspx>.
- Riordan, Rick. **The Battle of the Labyrinth**. Percy Jackson and the Olympians. New York: Disney Hyperion, 2008.
- . **The Last Olympian**. Percy Jackson and the Olympians. New York: Disney Hyperion, 2009.
- . **The Lightning Thief**. Percy Jackson and the Olympians. New York: Disney Hyperion, 2005.
- . **The Sea of Monsters**. Percy Jackson and the Olympians. New York: Disney Hyperion, 2006.
- . **The Titan's Curse**. Percy Jackson and the Olympians. New York: Disney Hyperion, 2007.

"Rite of the Passage." oxforddictionaries.com,

<http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/rite-of-passage?q=rite+of+passage>.

Schulte, Brigid. "Unlike in the 1950s, There Is No 'Typical' U.S. Family Today."

Washingtonpost, <http://www.washingtonpost.com/news/local/wp/2014/09/04/for-the-first-time-since-the-1950s-there-is-no-typical-u-s-family/>.

Shulman, Polly. "Harry Who?" nytimes.com,

<http://www.nytimes.com/2005/11/13/books/review/13shulman.html?pagewanted=all>.

Springen, Karen. "Riordan Sets His Sights on Egypt " publishersweekly.com,

<http://www.publishersweekly.com/pw/by-topic/new-titles/adult-announcements/article/26017-riordan-sets-his-sights-on-egypt.html>.

Stanley, Tim. "The Changing Face of the American Family." *History Today* (2012).

Stephens, John, and Robyn Mccallum. **Retelling Stories, Framing Culture : Traditional Story and Metanarratives in Children's Literature**. The United States of America: Routledge, 1998.

Tomlinson, Carl M., and Carol Lynch-Brown. **Essentials of Children's Literature**. Boston: Allyn and Bacon, 1996.

Unicef. **The Participation Rights of Adolescents**. New York: United Nations Plaza, 2001.

WHO. "Disabilities." who.int/, <http://www.who.int/topics/disabilities/en/>.

yogyakartaprinciples. "About the Yogyakarta Principles." yogyakartaprinciples.org/,

http://www.yogyakartaprinciples.org/principles_en.htm.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายสุรัฐ เพชรนิรันดร เกิดเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2532 สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดบวรนิเวศวิหาร จากนั้นจึงเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เอกวิชาภาษาไทย และเข้าศึกษาต่ออักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

